

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

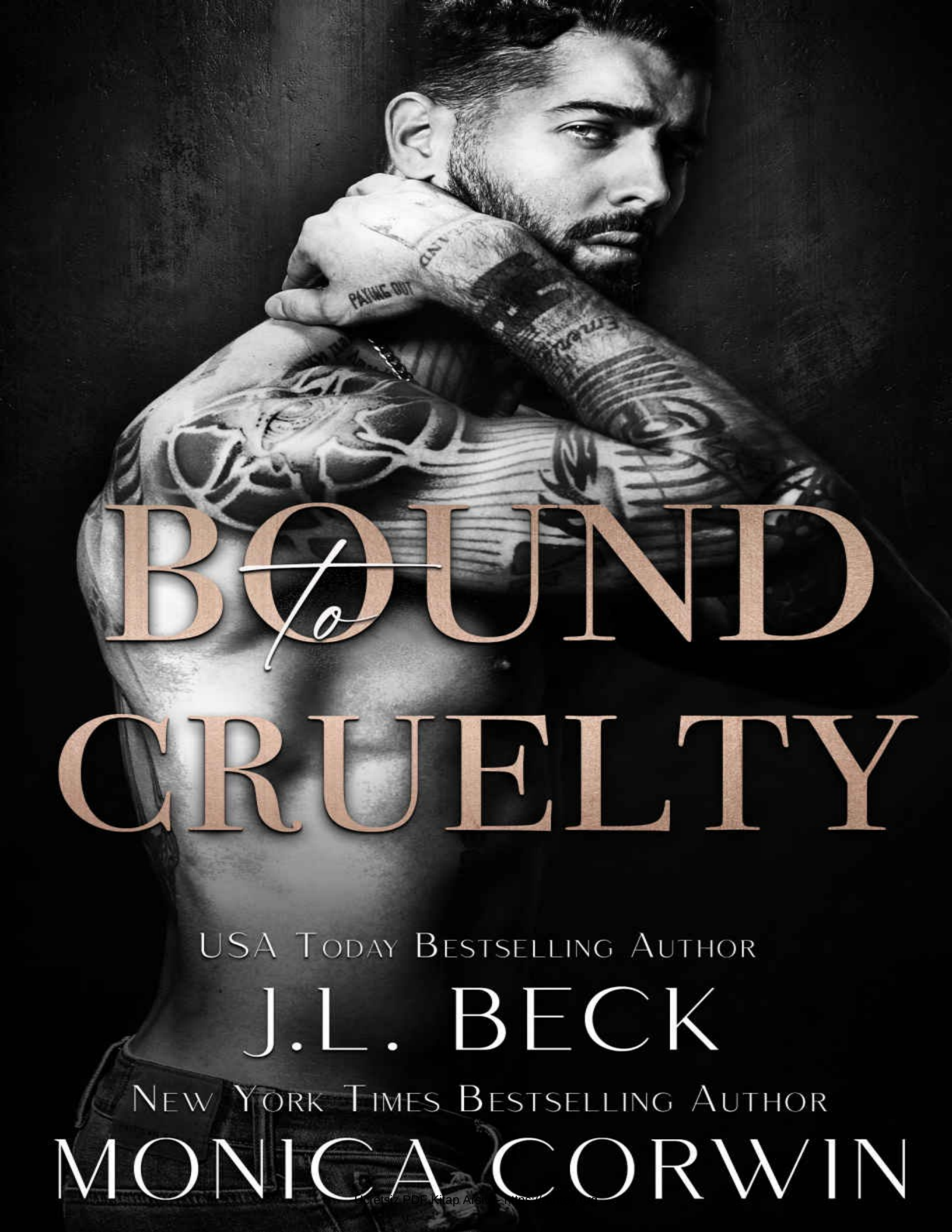
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOUND CRUELTY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J.L. BECK

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MONICA CORWIN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

EPILOG

Michail

Selena

Yazarlar Hakkında

BOUND *to* CRUELTY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J.L. BECK

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MONICA CORWIN

Telif Hakkı© 2021 Bleeding Heart Press tarafından www.bleedingheartpress.com

Kapak tasarımı C. Hallman Kapak resmi Wander Aguiar tarafından çekilmiştir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

1. [Michail](#)
2. [Selena](#)
3. [Michail](#)
4. [Selena](#)
5. [Michail](#)
6. [Selena](#)
7. [Michail](#)
8. [Selena](#)
9. [Michail](#)
10. [Selena](#)
11. [Michail](#)
12. [Selena](#)
13. [Michail](#)
14. [Selena](#)
15. [Michail](#)
16. [Selena](#)
17. [Michail](#)
18. [Selena](#)
19. [Michail](#)
20. [Selena](#)
21. [Michail](#)
22. [Selena](#)
23. [Michail](#)
24. [Selena](#)
25. [Michail](#)
26. [Selena](#)
27. [Michail](#)
28. [Selena](#)
29. [Michail](#)
30. [Selena](#)
31. [Michail](#)
32. [Selena](#)
- [Sonsöz](#)
- [Yazarlar Hakkında](#)

MICHAIL

A Doğu yakasındaki bütün mafya bakıcılık mı yapıyoruz? Koridorda beklerken, Kai'nin son konuşmasını yakaladım.

Her an birimizden bu işi halletmemizi isteyeceğini bilerek telefonla aradı. Andrea zar zor iş görürken ve Alexei kız kardeşini yatıştırmaya çalışırken, geriye Ivan ve ben kalıyoruz. Ivan şu anda ailenin günlük işleriyle ilgileniyor. Bir çırpıda çekip gidebilecek tek kişi benim.

Bu, Kai'nin kız kardeşine, onu ve Chicago'yu koruması gerekirken onu ve Rose'u çürümeye terk eden kız kardeşine yardım etmek için yarışmak istediğim anlamına gelmiyor. O ailenin anlamını bilmiyor ve bizim korumamızı hak etmiyor. Bu yüzden bekleyeceğim ve Kai bana emir vermedikçe gitmeyeceğim ve o zaman bile önce düşünmem gerekebilir.

Andrea koridorda yürüyor, koyu renk saçları parlak bir kütle halinde arkasında sallanıyor. Bugün ince topuklu ayakkabılarını siyah savaş botlarıyla değiştirmiş, bu da birinin ölebileceği anlamına geliyor. Sal'in ailesinin ne kadar aktif olduğu ve gözetimi altında topladığı istihbarat göz önüne alındığında, işleri kendi ellerine almaya hazır gibi görünüyor. Adrian ona henüz bir şey yapmamasını söyledi ama ben iyi bir itlaftan yanayım. O piçlerin tamamen yok edilmesi gerekiyor. İmparatorluklarını çocukların kanı üzerine kuran büyükanne ve büyükbabalardan, kaçakçılığa karışmış ya da karışmamış kuzenlere kadar.

Umurumda değil; hepsi batıyor. "Michail,"
diye sesleniyor Kai yatak odasından.

İç çekerek odaya giriyorum ve onu bulmaya gidiyorum. Beni kız kardeşinin peşinden göndereceğinden şüphem yok. Ayrıca, onun ya da benim yardımımı hak etmeyen şımarık bir velet gibi görünse bile, hayır cevabını kabul etmeyeceğinden de şüphem yok.

Gerçek DNA'larını paylaşıyor olsalar da, o ve ben asla olamayacakları kadar aileyiz ve sırf bu yüzden ne isterse yapacağım. Umarım razı olur ve onu güvenli bir eve kapatmama izin verir, her ne ile uğraşıyorsa o geçene kadar saklanır. Sezon açıkken, bu işlerin üstesinden gelebilecek donanımına sahip olmadığından şüpheleniyorum. Kurtarma ve koruma talep ettiğine göre birileri darbe yapmaya çalışmış ve başarılı olmuş olmalı.

O halde Chicago'daki konsey dostlarımız ne durumda? Güzel bir soru.

Ellerimi buklelerimin arasında gezdiriyorum; seyahat etmekten ve Kai'nin koca vücudunu tek parça haline getirmekten dolayı karmakarışık olmuşlar. Bu yüzden onları bırakıp Kai'nin yatak odasına giriyorum ve evdeki mutluluk manzarasını seyrediyorum.

Rose arkasını dönmüş, yorganın altında, duyabildiğim yumuşak horultularla uyuyor. Odağımı Kai'ye kaydırıyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Evet, Chicago'ya gidip kız kardeşimi getirmeni istiyorum."

Çenemi sıkıyorum. "Bundan emin misin? Seni koruması gerekiyordu ve görünüşe göre hiçbir şey yapmadı."

Yatakta sırtüstü yatmasına, gömleksiz olmasına, anlayabildiğim kadarıyla hiç giysisi olmamasına rağmen sesi sertleşiyor. "Ne yaptığı ya da yapmadığı önemli değil. Sözümünden dönmem ve eğer yardıma ihtiyacı varsa, yardım alır."

Kadını uyandırmamaya dikkat ederek yatağına oturuyorum. "Peki ikinci planın ne? Sezonun açılmasından hemen sonra onu götürürsen Chicago konseyiyle aramızdaki samimiyeti nasıl koruyacağız? Ya yaşadığı şehirdeki konseyin yeni başkanı bunu hoş karşılamazsa?"

"Konsey politikalarını umursuyor gibi mi görünüyorum?"

İç çekiyorum. "Yapmalı mısın? Bu artık hepimizin oynaması gereken bir oyun, yoksa göldeki her dalgalanmanın geri yansımaları olacaktır."

Bakışları buza dönüyor. "Senin fal kurabiyesi mantığının umurumda değil. Chicago'ya git, kız kardeşimi al ve onu güvende tut. Bu bir emirdir,

ve bir emir olarak, sorgusuz sualsiz yerine getirmenizi bekliyorum."

Ona bir bakış attım. "Hiçbirimiz sorgusuz sualsiz bir şey yapmayız. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun." Beni yatağın kenarından kaldırmak için bacağını itiyor. O daha fazla zarar vermeden ayağa kalkıp dans ederek uzaklaşıyorum. "Onu geri getireceğim, güvenli bir eve koyacağım ve iyi olacak."

"Hayır, bu yeterli değil. Güvende olana kadar üzerine oturun."

Neden ben diye sormaya zahmet etmiyorum. sınırlarına çok yaklaşmış . Bunun yerine, ellerim kalçalarımın altına ona bakıyorum. "Bundan emin misin? Onu burada mı istiyorsun? Pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmemesine ve ikinizin pek anlaşamamasına rağmen?"

Kaskatı kesiliyor, sonra yüzünü buruşturuyor ve kabarık yastıklarına geri yerleşiyor. "Anlaşamadığımızı kim söyledi?"

"Hiçbirimizin onunla ya da aileden biriyle tanışmamış olması. Bu bana doğrudan onların saklamak istediğini ya da hayatının aktif bir parçası olmadığını düşündüğün bir şey olduğunu söylüyor. Bu yüzden, aileniz hakkında bilmem gereken bir şey var mı, özellikle kız kardeşiniz hakkında?"

Homurdanıyor. "Hayır ve hiçbirinizi tanıştırmamamın tek nedeni burayı ailem olarak görmem. Onlar kan bağı, ama siz, siz ailedensiniz. Kız kardeşime gelince, o gücü her çok seven şımarık bir velet. Sizi izin , yoksa derinlere iner ve gerçek hasara neden olur."

Başımı sallıyorum ve sonra iç çekiyorum. "Peki, ne istersen yapacağım ama bana borçlusun." Gözleri kısıldı. "Ne istiyorsun?"

"Güvenli evlerin kapatılmasını ve kumarhaneye taşınılmasını istiyorum. Alexei şimdilik güvenli evleri alabilir; kız kardeşini göz önünde saklamakla ilgili bir fikrim var."

"Kumarhanede mi?"

"Neden olmasın? Madem bizimle kalıyor, bari ."

Oturacakmış gibi hareket ediyor ama sonra vazgeçiyor. "Kız kardeşim barlarda çalışmayacak."

"Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum. "O kadar büyük bir aptal değilim. Tanrı aşkına, kız kardeşini oda ve yemek parası için fahişelik yapmaya zorlamayacağım. Biz gerçekten orada olmak isteyen kadınlarla gurur duyuyoruz."

İçimden bir ses hiç çalışmamanın kız kardeşinizin aşına olmadığı bir kavram olduğunu söylüyor."

"Sadece git."

Kapıya doğru yöneliyorum ama adımı söylediğinde duruyorum. Bekliyorum, pes ediyorum.

"Eğer küçük kız kardeşimi becerirsen, seni öldürürüm."

Vay canına. Ona ters bir bakış fırlattım ve bu ifadeyi yeniden bir yanıtla gerekçelendirmedim. Sanki bugünlerde her mirasçının bir koruyucuya ihtiyacı varken ve Doubeck ailesi hepsini korumaya niyetli görünürken sikimi ıslatacak zamanım varmış .

Hayır. Şu anda tek zamanım çantamı toplamak ve helikopteri kalkışa hazır hale getirmek için aramak.

Odama gidiyorum ve dolabımı açıp bir tarafta silah zulamı, diğer tarafta giysilerimi görüyorum. Smokinden paçavraya kadar her şey. Yıllar boyunca oynadığım birçok rol var. Adrian'ın gücünü korumak için takındığım birçok yüz. Bugün biraz alışılmadık bir şey gerekebilir. En azından Kai'nin kız kardeşini ve bizim için ne tür bir tehlike oluşturduğunu anlayana kadar. Onu güvende tutacağım, ama sadece Adrian'ı ve onun güç tabanını riske attığı ana kadar. O zaman Kai'nin gazabıyla yüzleşeceğim, beni öldürmeyi seçse bile.

Chicago'ya indiğimde, oradaki güvenli evlerimizden birine gidip üstümü değiştirdikten sonra işe koyulma zamanı. Kai'yle bağlantı kurmak için kullandığı cep telefonunun sinyali sayesinde izini sürmek çok kolay. Umarım kullan-at telefon kullanacak kadar akıllıdır ve onunla başka biriyle iletişime geçmemiştir.

Onu işlek bir kavşağın köşesinde buluyorum, siyah, yüksek topuklu botları asfaltta tıkırdıyor. Kapüşonu açık, saçlarını gizliyor, ama yürüyüşüne bakılırsa pek de endişeli görünmüyor. En azından burada sivillerle çevrili değil.

Sırtımdaki çantayı ayarlıyorum, Chicago Cubs şapkamın kenarını alnıma doğru indiriyorum ve onu ve metrodaki insan kalabalığını takip ediyorum. Gözetleme için hazırlanma konusunda çok iyiyimdir. Metro kartımı çoktan yüklemiştim ve onu peronda takip etmek yeterince kolaydı. O çizmelerin içinde 1.75 boyunda ufak tefek bir kadın olsa da, başkalarında fark etmeyi öğrendiğim bir güç var onda.

Açık alanda güvende kalmayı planlıyorsa bunu da çıkarması gerekecek. Hızla hareket ederek trene biniyor ve bir kapının yanında bir duruş buluyor, eli üst rayı kavriyor. Mesafemi koruyorum, ama gözlerim kalabalığın arasında onun üzerinde kalıyor, siyah güneş gözlükleri onu izlediğimi görmemesini sağlıyor.

Bir süre sonra yüzünü bana çeviriyor ve kalabalığın içinden beni seçmesine şaşıyorum. Bir hevesle şapkamın kenarına dokunup dikkatini çektiğimi belirtiyorum. Bu, etrafımızı çevreleyen metro tünelleri zifiri karanlık olmasına rağmen gözlerini kısmasına ve pencereden dışarı bakmasına neden oluyor.

Araba yavaşladığında, kalabalığı yararak bana ulaşıyor ve yakınına park ettiğim kapının önünde duruyor. "Eğer onlarla birlikteysen, onlara defolup gitmelerini ve beni yalnız bırakmalarını söyle. Beni burada, bu kadar insanın önünde öldüremezsin."

Kalabalığı taradım. "Bağırsağa bıçak darbesi saniyeler sürer ve polisler gelmeden önce sana yardım etmeye çalışan ve korkan öğrenci dışında kimse bir şey görmez."

Koyu renk gözleri bir şeyle parlıyor... öfkeyle... belki. Korku değil. O kadarını biliyorum.

Yakınıma eğiliyor ve kapüşonunun cebinde bir silahın namlusunu hissediyorum. "Dene, pislik, ama kaçmadan önce ateş etmemi engellemek için üzerine çok fazla kan bulaşması gerekecek."

Uzanıp elini tutuyorum ve namluyu kalabalığa doğru . "Buraya seni öldürmeye gelmedim."

"Oh, o zaman ne? Seni gönderdiklerini biliyorum, yani ne için buradasın, beni geri getirmek için mi, beni için dövmek için mi?"

Sesi alçak ve başka birine sohbet ediyormuşuz, hatta flört ediyormuşuz gibi görünebilir, bu yüzden yüzümü eğerek ağzımı boynuna yaklaştırıyorum. "Şu anda sadece gözetim için , ama işimi yapma zamanı geldiğinde ilk sana haber vereceğim."

Çenesini esnetiyor ve parfümünün kokusunu alıyorum, müstehcen derecede pahalı ve anlamsız bir şey. "Tamam, şimdi ellerini çöz. Çıkmam lazım."

Kıkırdıyorum. "O konuda da sana yardımcı olamam."

Gözlerini yüzüme dikeyor ve sonra güneş gözlüklerinde duruyor. "Az önce beni bıçaklamakla ilgili bir yorum yaptın ve şimdi de beni orgazm etmekle ilgili şaka mı yapıyorsun? Vay be. Bir tür psikopat olmalısın."

Tekrar eğildim. "Bence en iyi insan türü."

Bu, dudağının kıvrılmasını sağlıyor ve kapıya doğru dönüyor, omzu neredeyse göğsüme değiyor. "Bu arada, öğrenci olduğunu düşünerek kimseyi kandıramazsın. Ayakkabıların çok pahalı ve saatin de para kokuyor. Bir dahaki sefere, düzgün bir şekilde uyum sağlamak istiyorsan, bir mağaza Timex'i dene."

Tren sarsılarak durdu ve o da perona adımını attı. Gitmesine izin veriyorum, sonra kalabalığı takip edip mesafemi koruyorum. İstasyondan ayrılıp başka bir kalabalık bulvarda kuzeye doğru ilerlerken bile arkasına bakmıyor.

Bir sokağın yanında duruyorum ve onun merdivenlerden kahverengi bir taşa doğru yürümesini, kapıyı açmasını ve içeri girmesini izliyorum.

Sonra bir başkasının alt kattaki merdivenlerin gölgelerinden sıyrılıp kapıya doğru yürüdüğünü görüyorum. Işıktaki onun profilini yakaladığımda çoktan hareket etmiştim. Onun burada ne işi var? Bu meclis üyesi, Kai'yi kurtarmamıza yardım eden adam.

Selena'dan ne isteyebilir ki?

SELENA

I Kapıları kilitleyin - sokağa açılan dış set, fuayeye açılan sağlam kapıdaki iç set ve oturma odası

bir oda. Yıllar boyunca emlakçı bağlantılarım sayesinde geliştirdiğim güzel ve güvenli bir ev ama şu anda kendimi pek güvende hissetmiyorum. Hele metroda bir yabancıyla neredeyse kavga ettikten sonra. En zor kısmı da adamı tanımamış olmamdı. En azından, evime gelip zorla içeri giren ve bana saldıran kişileri belediye meclisi üyesi olarak tanıdım.

Şapkasının ve güneş gözlüklerinin arkasına saklanan bu adamı hiç tanımıyorum ve yüzleri hatırlamakta iyiyimdir.

Kendimi kanepeye atıyorum ve botlarımın fermuarını açıyorum, yere düşmelerine izin verdikten sonra ayak parmaklarımı yumuşak halıda esnetiyorum, geriyorum, bileklerimi döndürüyorum, baldırlarımdaki gerilimi çalıştırıyorum. Çoğu zaman topuklu ayakkabı giymekten nefret ediyorum ama bana biraz yükseklik veren tek şey onlar. Erkeklerin egemen olduğu bir dünyada birkaç santim bile uzun bir yol kat edebilir. Beni daha küçük, kırılgan görürlerse dinlemezler ve bu da şu anda olduğu gibi küçük *yanlış anlamalara* yol açar.

Bu benim ikinci sezon açılışım. İlki olaysız geçmişti ama bu sezon açılır açılmaz her şey patladı. Biri canımı almaya çalıştı ve şimdi kaçıyorum. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey nasıl değişti?

Kendine daha az güvenen bir kadın olsaydım, buradaki baş konsey üyesi konumum hakkında endişelenirdim.

Ama ben acıma partileri yapmam ve bazı şerefsizlerin sonuçlarına katlanmadan benim olanı almalarına izin vermem.

Şimdilik, kazandıklarını düşünmelerine izin vereceğim ve doğru zaman geldiğinde, geri saldıracağım, onları öyle bir yok edeceğim ki, bir daha bana ve benimkine gelmeyi akıllarından bile geçiremeyecekler.

Baldırlarımı esnetmeyi bitirdikten sonra siyah kapüşonluyu çıkarıp sandalyenin üzerine atıyorum ve mutfığa giriyorum. Daha önce yemek yemiştım, yerimi almayı düşünen piçi gözetlerken hızlıca bir şeyler atıştırmıştım. Şimdi tek ihtiyacım olan köpüklü bir banyo ve kocaman bir kadeh şarap.

Şarap soğutucusundan bir şişe beyaz şarap ve tezgahtan temiz bir bardak alıyorum. Şimdi hazırım, şişeyi açıyorum, yaklaşık yarısını büyük boy bardağa döküyorum ve sıvıdan uzun bir nefes çekiyorum. Arka notalarda biraz acı, ama ferahlatıcı ve en önemlisi, bana biraz vızıltı verecek ve umarım biraz uyumamı sağlayacak. İlaç ya da alkol yardımı olmadan iyi yapamadığım bir şey.

Şarabımı alıp kot pantolonumu çıkarıyorum ve sadece siyah atletim ve kısa külotumla oturma odasına geri dönüyorum. Tekrar çıkma ihtimalim çok az, bu yüzden üst üste ikinci gece tavana bakacaksam en azından rahat olmalıyım.

Kanepeye yerleşip uzanıyorum, şarap kadehi karnımın üzerine tünemiş, elim onu nazikçe kucaklıyor. Ama biri kapıyı çaldığında nefes alış verişimi düzenlemek için ancak zamanım oluyor.

Doğrulup şaraptan uzun bir yudum aldıktan sonra kapüşonlumu, daha doğrusu ön cebindeki küçük tabancayı almak için odanın diğer ucuna geçiyorum.

Bir kapı daha çalıyor, bu seferki daha ısrarlı. Ziyaretçi almamalıydım. Burası güvenli bir ev. Eski sahipleri dışında kimse varlığını bilmiyor ve onlar da şu anda bir yelkenliyle Florida kıyılarını keşfediyorlar.

İlk kapıyı açıyorum, sonra ses çıkarmamaya dikkat ederek antreye giriyorum. Bu sefer biri kapıya vuruyor.

"Kapıyı açın lütfen."

Bu seste tanıdık bir şeyler var ama . "Hayır teşekkürler, git buradan," diye karşılık veriyorum.

Beton basamaklarda bir sürtünme sesi duyulur ve tekrar sessizlik olur.

"Kapıyı aç, Selena. Burada kimse sana zarar vermez."

Bu kulağa pek rahatlatıcı gelmiyor. Özellikle de bunu ifade ediş biçimi sanki ondan daha fazlası varmış gibi görünmesine neden olduğu için. "Açacağım

Ama sen ya da bir başkası herhangi bir harekette bulunursa, soru sormadan ateş ederim."

Sesinden sıkılmış, şımartılmış prenses damlıyor. "Peki."

Kilitleri kırıyorum, sonra kapının arkasına geçip açıyorum ve silahımı içeri girmek üzere olan kişiye doğrultuyorum. İlki tanımadığım iyi giyimli bir adam. İkincisi sırtına bir silah dayamıştı ve bu bana bir şimşek gibi çarptı. Bu metrodaki adam.

Şarabımı göğsüme bastırıyorum ve silahı ikinci doğrultuyorum. O daha büyük bir tehdit gibi görünüyor. "Ne istiyorsun?"

Topuğuyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve onlardan önce içeri girmemi istediğini belirtmek için başını eğiyor.

İnsanlardan emir almam, özellikle de beni bıçaklamakla tehdit eden pisliklerden. "Affedersiniz. Burası benim evim. Bu adamı tanımıyorum ve onu vurmanız da umurumda değil. Ona silah doğrultmak benim için bir tehdit oluşturmuyor."

"O zaman neden sıcak bir yere gitmek yerine tartışıyoruz?"

Tüylerim diken diken oluyor, içim ürperiyor ve pantolon giymediğimi hatırlıyorum. "Tamam."

İkisini de oturma odama götürüyorum ve hüzünlü bir bakış atıyorum. Çok güzel bir ev ama artık başkaları da bildiğine göre başka bir yere taşınmam gerekecek. Adamlarla tekrar yüzleşiyorum. İyi giyimli ve saçları mükemmel bir şekilde taranmış olan, ellerini önünde kavuşturmuş bir şekilde dururken sakin, hatta dingin görünüyor. Silahı ona doğrultuyorum. "Sen. Ne istiyorsun?"

Gülümsüyor. Çok iyi bildiğim kaygan, yalancı dudaklarını araladı. Bir sürü saçmalığı ortaya dökmek üzere olan bir adamın gülümsemesi. Ve bunu böylesine güzel bir yüzde görmek biraz israf . "Konseyim adına size sığınma teklif etmek için buradayım."

Kardeşimin sığınma teklifinin nasıl sonuçlandığını hatırlayarak homurdanıyorum. Bu adam beni, benim kendi etimi ve kanımı koruyabileceğimden daha fazla koruyamaz. "Sığınak benim ya da senin konseyin için bir bok ifade etmiyor. Sezon açıldığında ve kıyamet koptuğunda, konseyim kardeşimi korumayı reddederek sözlerini tutmadı. Şehrimin mevcut liderliğine güvenmiyorum, sizinkine de. Nereli olursanız olun."

Ellerini açıyor, avuç içleri dışarıda, edep timsali. Daha çok yanılsamanın karalaması gibi. Tüm bunların üzerine yapışkan bir ciddiyet perdahı sürüyor ki bu, her türlü yalanı fark edecek şekilde yetiştirilmemiş birinde işe yarayabilir ama bende yaramaz. Pelüş dudaklardan ve yontulmuş elmacık kemiklerinden söylense bile. "Konseyiniz kardeşinizi ama ben korudum. Hatta eski konsey başkanımız olan kadın tarafından esir alındığında onu güvenli bir yere götürmek için bazı sorunların çözülmesine yardımcı oldum." Başını diğer adama doğru eğiyor. "Bu sana söyleyebilir. O da oradaydı."

İkinci adam silahını indiriyor ve kolunun altındaki kılıfına sokuyor. Sonra güneş gözlüklerini ve şapkasını çıkarır. Siyah bukleleri şapkadaki dolayla dağılmış ama kılık değiştirmeden neredeyse... güzel görünüyor.

Gözlerimi kırıştırıp bakıyorum. "Kafam karıştı."

Önce meclis üyesi konuşur. "Bu kişi kardeşinizin bir arkadaşı, sizi güvende tutmak için gönderdiğini varsayıyorum. Ancak ben uzun vadeli bir koruma öneriyorum. Benimle ittifak kur, konseylerimize katıl ve durdurulamaz olalım."

Sehpanın üzerine çöküyorum ve iki adamın da gözleri çıplak kalçalarıma kayıyor. Onları azarlamak yerine şarap kadehimden uzun bir yudum daha alıyorum. "İkinizi de tanımıyorum, bu yüzden size güvenmiyorum. Ama koltuğuma yeniden oturana kadar meclis başkanı olarak görevlerim doğrultusunda pek bir şey yapamayacağımı biliyorum."

Meclis üyesi gülümser. "Size iyi şanslar dilerim." İlerliyor ve arkasındaki adam silahını benim algılayabileceğimden daha hızlı bir şekilde meclis üyesine doğrultuyor, parmağı tetikte. Meclis üyesi elime bir kartvizit sıkıştırıyor ve kapıya doğru geri gidiyor.

Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey ele vermiyor ama ben yıllardır bu lağım çukurunda yaşıyorum. Her küçük seğirmesi, şakaklarındaki boncuk boncuk terler, hatta bana kartını uzatırken parmaklarındaki hafif titreme bile onu veriyor. Kafasının arkasına bir silah dayandığında etkilenmemiş gibi davranabilir ama hiç de değil.

Beni nasıl bulduğunu, nasıl bulduğunu öğrenme şansım bile olmadan gitti. Bu artık güvenli olmadığı anlamına geliyor. Lanet olsun. Kaçmaktan yoruldum ve daha başlamadım bile.

İkinci adama bakıyorum. "Peki ya sen? Beni öldürmek için mi yoksa korumak için mi buradasın?"

Sırt çantasını yere atıyor, sonra da ceketini onun üzerine koyuyor, gözleri odada geziniyor. "O adam yalan söylemiyordu. Baş konsey üyemiz üzerine *Mis- ery* gibi gittikten sonra kardeşini güvenli bir yere götürmemize yardım etti. Şu anda evinde, dinleniyor ve muhtemelen aşırı dozda uyuşturucudan iyileşiyor."

Düşünmeden ayağa kalktım ve kullan-at telefonuma doğru yöneldim. Ama aramaya başladığımda, diğer adam telefonu elimden kapıyor, yere düşürüyor ve üzerine basıyor. "Bunu kullanmak güvenli değil."

Cebinden başka bir cihaz çıkarıp bana uzattı. "Sadece bir numaraya bas, otomatik olarak Kai'yi arayacak."

Yüksek ses tonuna dişlerimi gıcırdatıyorum ama dediğini yapıyorum çünkü kardeşimle konuşmak istiyorum. İkinci zil sesinde cevap veriyor. "Michail? Daha gelmedin mi?"

"Arkadaşın değil, sadece ben."

"Sena, güzel. Sana ulaştığına sevindim. Yardım istedin ve ben de en iyisini gönderdim."

En iyi arkadaşının beni bıçaklamakla tehdit ettiğini söylemekten kaçınıyorum. "Burada ne yapmam gerekiyor? Şehri terk edemem ya da koltuğumu geri almak için savaşmam."

Sesi telefondan bile kutup gibi geliyor ve ürperiyorum. "Konsey koltuğunu korumak için yardım istemedin; sığınak istedin. Bunu sağlayacağım ama Michail'le gitmek zorundasın. Şartlarım bunlar." Bana bir onu korumayı reddettiğimi hatırlatıyor. Belki ona verdiğim değerden daha fazla kardeşimdir. "Tamam, ama güvende olduğumda, benim olanı geri almak için geri döneceğim."

"Senden daha azını beklemezdim, küçük kardeşim."

Telefonu kapattım ve diğer adama -Michail'e- geri verdim. "Yani bir yere gideceğimizi söylüyor?"

Bakışları odanın içinde geziniyor. "Önce etrafa bir göz atayım, sonra gideriz. Ayrıca bu sana için zaman kazandırabilir."

Gözlerimi onunkilere kilitlerken şarabın geri kalanını yudumluyorum. "Beni sarhoş etmek için bundan çok daha fazlası gerekir."

Yavaşça bardağı sehpanın üzerine koyuyorum ve kendimi kanepeye atıyorum. Eğer beni korumak için buradaysa, gitmeden önce biraz uyumaya çalışabilirim.

Uzandığımda, kim bilir ne yapmak için görüş alanımdan çıkıyor. Son birkaç gün sanki üzerime geliyor ve birkaç dakika içinde uyuyakalıyorum.

Ta ki biri omzumu neredeyse beni kanepenin kenarından sürükleyecek kadar sert sallayana kadar. Tüm vücut kaslarımın gerildiği o anlardan birinde irkilerek uyandım ve ona ters ters baktım. "Gerçekten mi? Günlerdir tam bir gece uykusu çekmedim ve sen beni şimdi mi uyandıracaksın?"

Kanepenin yanında diz çöküyor, ben otururken gözleri neredeyse benimkilerle aynı hizada. "Başlamak için bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben senin için çalışmıyorum. Kardeşin için bile zar zor çalışıyorum. Bu ipleri elinde tutan tek kişi Adrian. Haddini aşacak bir adım , seni saklayacak güzel bir emeklilik topluluğu bulurum. Günlerini donmuş yemekler yiyerek ve bingo oynayarak geçirebilirsin, ta ki birileri senin nerede olduğunu anlayıp başladıkları işi bitirene kadar."

Gözlerimdeki uykuyu siliyorum. "Tanrı aşkına, uyanmam için bana bir saniye ver."

Kanepede yanıma bir çanta düştü. Görünüşüne bakılırsa benim çantam. "On dakika içinde çıkıyoruz, yüzden toparlanmanı ve ben çıktığımda kapıdan çıkmaya hazır olmanı öneririm." Ses tonu son derece ciddi, metroda tanıştığım o şakacı adamdan eser yok.

Sanki... "Benden , değil mi?" der gibi.

Ayağa kalkar ve kapıya doğru yönelir. "Bence sen sahip olduklarının ne kadar iyi olduğunu bilmeyen şımarık bir veletsin." Gözleri kucağıma kayıyor. "Ve bence gitmeden önce pantolon giymelisin."

MICHAIL

W

Daha şehirden bile çıkmadık ve geri dönüp o veledi düşmanının kapısına bırakmak istiyorum. Yapabilirim.

Birilerinin neden onun peşinde olduğunu kolayca anlayabiliyorum, özellikle de tavrı liderlik becerilerine dönüşürse.

Arabanın koltuğunda arkama yaslanıyorum ve bir saat önce uyandığı ilk andan beri yaptığı gibi söylenmeye devam ederken onu görmezden geliyorum. Uçmak yerine arabayla gittiğimizden, arabanın çok sıcak ya da çok soğuk olduğundan şikâyet etti. SUV'de uyumak için sırtına uygun desteği alamadığından şikâyet etti.

Şikâyet etmediği tek bir şey olduğunu sanmıyorum, özellikle de benden.

Alnımı soğuk cama birkaç kez vuruyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Eğer çeneni kapatmazsan, bu yolculuk boyunca ağzını tıkarım."

Kaskatı kesiliyor, prenses duruşuyla sırtı öncekinden daha da dikleşiyor. "Buna cüret edemezsin. Bana böyle davranamazsın. Ben bir-"

"Başımın belası mı? İhtiyacım olmayan bir iş mi? Ceset olmayan biri için bir dil çok mu fazla?"

Gözleri büyür ve dudaklarını kapatır.

"Bu çok daha iyi." Tekrar koltuğuma yerleşiyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Şehre varmamıza sadece bir saat kaldı ve çok ihtiyacım olan uykuyu alabileceğim. Kumarhanede olacak ama hayatta kalabilirim. Prensес hayatta kalamayabilir.

Neyse ki, ipucunu anladı ve biz kumarhanenin dışına çıkana kadar sessiz kaldı. Silahlarımı kontrol ettim ve kasketimi taktım. "dur, dolaşma ve aval aval bakma. Seni odaya ne kadar çabuk o kadar güvende olursun."

Yüzümü tarıyor; onunki kontrolün resmi. İşimi zorlaştırsa da takdir edebileceğim bir şey. "Kalabalık bir kumarhanede bana ateş mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Peşinde kimin olduğundan henüz emin olmadığım için ne yapacakları konusunda hiçbir fikrim yok. Her seferinde bir adım atacağız ve ilk adım seni halktan uzaklaştırmak ve gözlerden uzak tutmak olacak."

"Bunun için neden Chicago'dan ayrılmak zorunda kaldım? Güvenli evimde mükemmel bir şekilde gözlerden uzaktaydım."

Kapıyı iterek açtım, arabanın etrafında yürüdüm ve onun kapısını da açtım. "Benim ve başka bir şehrin meclis üyesinin bulduğu güvenli evi mi kastediyorsun? Evet, süper güvenli."

Bu kez dudaklarını kıvırıyor, gözlerini deviriyor ve gülünç topuklu ayakkabılarının içinde sallanarak SUV'den dışarı kayıyor. Onları işaret ediyorum. "Gidecek ilk şey o ayakkabılar olacak. Doğru düzgün hareket bile edemezken nasıl canını kurtarmak için koşabilirsin ki? Bileğini kırma ihtimalin pelerinini kırma ihtimalinden daha yüksek."

Uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Tatlım, topuklu olsun olmasın her ayakkabıyla koşabilirim. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, bu yüzden büyük varsayımlarda bulunmayı bırak ve beni odama götür ki biraz dinlenebileyim."

Bana tatlım dediği için onu azarlamak dilimin ucuna geliyor, ama savaşımı seçmeye karar veriyorum ve yüzleşmek üzere olduğum savaşı bildiğimden, lakapları önemsiz.

Şoföre başımı salladım ve cipin kapısını kapattım. Gözlerimi ondan ayırdığım anda, kumarhaneye girmeye başlamıştı bile. Onu yakalayıp kolundan tuttum ve göğsüme çektim. "Önümde durmanın nesini anlamıyorsun?"

Onu omzuma atıp sürüklemem gerekmeden önce odaya varıyoruz, ki her fırsatta bana karşı çıkmaya devam ederse bunu yapmaya meyilliyim. Şimdilik içeri girip kendimize gelmemiz gerekiyor.

Kapıyı arkamızdan kilitliyorum ve o da dönüp bana bakıyor. "Gidebilirsin. Bu iyi olacak."

Vay canına. Gözlerimi kırıştıyorum ve biraz sabır kazanmak için uzun bir nefes alıyorum. "Prenses, bu oda ikimiz için. Aynı yerde olmazsak seni nasıl koruyabilirim ki?"

Odanın karşısındaki pencerelere el sallıyor. "Saldırganlarımın yirmi kat tırmanabilen ninjalar olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Yaklaşıyorum, sonunda otel odasına giriyorum ve onu geri çekilmeye zorluyorum. "Hayır, ama sanırım saldırganların bir belboy, bir aşçı, bir hizmetçi, buraya bıçak ya da zehirle girebilecek herhangi birine rüşvet vermeye gücü yeter. Burada olmazsam tehditlerle mücadele edemem. Bu hak ettiğinden çok daha fazla açıklama oldu, o yüzden otur, çeneni kapa ve sana kuralları anlatmama izin ver."

Konuştüğümüz sırada onu yatağın yanındaki deri koltuğa geri götürüyorum, sonra yavaşça içine itiyorum. Kekeliyor ama önüne çömelip yavaşça başımı sallıyorum. Neyse ki, her ne kadar gözlerini dikip baksa da sessizliğini koruyor. "Artık bizim korumamız altındasın ve bizi yardım için çağırdın, bu yüzden bunu benim yöntemimle yapacağız. Eğer'ler, ve'ler ya da ama'lar yok. Sana bir şey yapmanı söylersem, yaparsın. Eğer sana atlamayı söylersem..."

"Ne kadar yüksek?" diye mırıldanıyor, kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak. "Hayır, tek kelime bile etmiyorsun. Sadece zıplamaya başla. mı? Senden istediğim her şey kendi güvenliğin için olacak, bu yüzden soru, yorum ya da şikâyet kabul etmeyeceğim."

Kucağındaki çantayı karıştırıyor ve hâlâ duran bir cep telefonu çıkarıyor. Ambalajı kurcalarken, telefonu çıkarırken ve bir numara çevirirken onu izliyorum. Bir süre sonra telefon kapanıncaya kadar sadece zil duyuyorum. Sesli mesaj seçeneği yok. Aynı sonuçla tekrar deniyor.

"Kimi aradığınızı bilmiyorum ama eğer arayan Tanrı'dan başkasıysa, olanları değiştirmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Telefonunu öfkeyle çantasına fırlatıyor. "Taciz edilmek için yardım istemedim."

Ceketimin kolunu sıyrarak ona kolumda bilekten dirseğe kadar eşit sıralar halinde uzanan ince beyaz çizgileri gösteriyorum. "Bu. Bu istismar. Acının, zorluğun ne demek olduğunu bilmiyorsun."

Fildişi kuleniz. Güvenlik için kendini, bedenini ve ruhunu satmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Ama seni temin ederim, işim bittiğinde öğreneceksin." Yara izlerime bakıyor, gözlerini kırıştırıyor ve yüzüme bakıyor, gözleri yumuşuyor. "Nasıl?"

Kolumu indirdim ve ayağa kalktım. "Aptalca sorular için vaktimiz yok. Size odanızı göstereyim."

"Oh, kendi odama sahip olmama izin mi veriyorsunuz? Ne kadar cömertsiniz."

Bu yorumu görmezden geliyorum. Beni dinlediği sürece istediği kadar çene çalabilir.

Odanın içinde bir sandalyede oturan kısa boylu bir kadın biz içeri girince ayağa fırlıyor. "Bana burada beklememi söylediler. Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım."

Onu da görmezden geliyorum ve Selena'yı yatağa götürüyorum. Örtünün üzerinde kırmızı bir elbise var, tıpkı evdeki kızların çalışırken giydikleri gibi. Kısa ama iyi kesilmiş ve bedeni ne olursa olsun bir kadının güzelliğini kesinlikle ortaya çıkarıyor. "Bunu giy. Sonra saçınla ilgili bir şeyler yaparız."

Elbiseyi almak yerine sırt çantasını omzuna atıyor, kapıya doğru dönüyor ve dışarı çıkıyor. Bir an bekleyip onu takip ediyorum, şimdi ne yaptığından pek emin değilim.

Onu belinden yakaladığımda odanın kapısını çoktan yarılamıştı. Onu kolayca ayağa kaldırıyorum, çantasını yere düşmeden yakalıyorum ve omzuma atıyorum. Yumruklarıyla sırtıma vuruyor ama önemsiz.

Kuaföre başımla selam veriyorum. "Bir dakikaya ihtiyacımız var, lütfen."

Dışarı fırlıyor ve yatak odasının kapısını kapatıyor.

Selena'yı yatağa fırlatıyorum ve tekrar ayağa kalkmak için çırpınışını izlemekten büyük zevk alıyorum. "Seni lanet olası piç. Bana dokunamazsın."

Oh, gerçekten mi? Ona doğru eğildim, ağırlığımı vererek neredeyse üstüne çıkana kadar onu yatağa geri ittim. Şimdi ağır ağır nefes alıyor, nefes nefese, gözleri parlıyor.

"İstediğim her şeyi, istediğim zaman yapabilirim ve eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, o zaman kardeşine ve tüm ailene, seni güvende tutmama izin vermeyecek kadar değerli olduğunu açıklayabilirsin."

Dudaklarını büzüyor, şimdi tamamen öfke ve ısırk. "Bırak beni."

"Küçük tıslama krizin bitti mi?"

Gözlerini dikip baktığında, tamamen üstüne uzanıyorum ve küçük bedenini büyük altına sıkıştırıyorum. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum, Prenses."

Omuzlarımdan itmeye çalışıyor ama herhangi bir zarar vermiyor. Kıpırdamadan durana kadar sonunda kendimi onun bedeninden oturmasına izin veriyorum.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" diye soruyor.

Gözlerimi dikip bakma sırası bende. "Bilmiyorum, öyle miydi? Şartlarımı kabul ettiğini söyle, oradan devam edelim."

Çenesini yukarı kaldırıp burnunun ucuyla bana bakıyor. Bu konuda çok fazla pratik yaptığına şüphe yok. "Tamam, kabul ediyorum ama saçma bir şey . Lütfen."

"İyi, karşılığında bana yardım etmeyi kabul ettiğin sürece. Elbiseyi giy ve kumarhanede bana yardım et. Oda ve yemek için çalıştığını düşün." Bu sefer homurdanıyor, ağzında küçük, huysuz bir gülümseme. "Sana sadece ödeme . Buna ne dersin? Bu elbise her neyse onu giymektense bunu yapmayı tercih ederim."

Elbiseyi alıp kucağına fırlatıyorum. "Kurallarımı kabul etmen ve bir anlaşma yapmış olmamız çok kötü. Beni dinle, ben de seni güvende tutayım. Ben de seni güvende tutmak için hayati önem taşımadığı sürece görünüşüne dokunmayacağım, sen de bana yardım edeceksin."

Gözlerini kısıyor ve daha iyi için elbiseyi yukarı kaldırıyor. "Ne yapıyorsun? Saçımı kesmeni engellemek için bacaklarımı açmayacağım. Bu benim güvenliğimi zerre kadar sağlamaz."

"Katta bu şekilde çalışacağını söyledim mi? Hayır. Ama burada çalışan herkes böyle düşünecek. Diğer kızların arasına karışacaksın, eğer başarabilirsen kendini kesinlikle fark edilmeyecek hale getireceksin ve seni kimin öldürmeye çalıştığını bulmak için birlikte çalışacağız."

Kuaför kafasını tekrar içeri sokar. "Gidebilir miyim yoksa..."

Ona salladım. "Git, ama burada olduğunu kimseye söyleme."

Koşarak uzaklaşıyor ve birkaç saniye sonra ön kapının ağır bir gümbürtüyle kapandığını duyuyorum.

"İşte, gitti. Bu sefer istediğini aldın."

Elbiseyi toparlayıp yatağın üzerine fırlatıyor. "Tamam, ama şimdi biraz uyumam lazım. O arabada uzun bir gece geçirdim ve hiç uyuyamadım."

Sırtımı ona dönerek kapıya doğru ilerliyorum. "Belki yeterince uzun süre şikayet etmeyi bırakıp ağzını kapatsaydın, biraz alabilirdin."

"Siktir git," diye .

Dönüp ona bakıyorum. "Siktir git. Ben senden hoşlanmıyorum, sen de benden hoşlanmıyorsun ve bu sorun değil. Bu işi yürütmek için arkadaş olmamıza gerek yok. O yüzden kendini toparla. Ben de aynısını yapacağım ve kıcını kardeşine geri boşaltabildiğim an, yollarımızı sonsuza dek ayıracağız."

Kapıya kadar ama adımı söyledi, ona söyleyip söylemediğimi hatırlayamadığım için durakladım.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, konuşmasını bekliyorum.

"Bu sefer istediğini aldın ama bir daha bu kadar kolay manipüle edilmeyeceğim."

Buna sadece gülümsüyorum ve giderken kapıyı arkamdan kapatıyorum.

SELENA

I kendimi bu karmaşanın içine soktum.

Daha da kötüsü, kendimi yatağa geri atıyorum ve

Bu "yardımı" ben istedim. Kardeşim arkadaşının bana nasıl davrandığını biliyor mu? Yardımımı istediğinde onu böylesine yüzüstü bıraktıktan sonra umurunda olur muydu? Belki de Michail'i sözünü harfiyen yerine getirmesi için mümkün olan en acı verici şekilde göndermek intikamdır.

Elbiseyi kendimden daha uzağa itiyorum ve diş fırçamı, yüz mendillerimi ve pijamalarımı bulmak için tekrar ayağa kalkmadan önce inliyorum. Uykuya ihtiyacım var, hem de çok. Yeni koruyucumun benim için neler hazırladığını kim bilebilir? Öğrenme vakti geldiğinde az uyku yüzünden oyundan düşme riskini göze alamam.

Banyodan çıktığımda, yeni yıkanmış ve yatağa girmeye hazırlanırken, elbise benimle alay ediyor. Sanki bunu zaten anlamamışım gibi "bunu kendine sen yaptın" diye bağıyor.

Şu anda eşyalarımı alıp kapıdan çıksam gitmeme izin verir mi, yoksa kafasında büyük bir plan mı kurmuş? Gördüğüm kadarıyla kesinlikle bir plan adamı.

Michail'i düşünürken kirli kıyafetlerimi alıp bavulumun yanına . Kai ve ben son birkaç yıldır pek konuşmadık. Konseyin başına geçtiğimden beri daha da az. Bu yüzden arkadaşı hakkında bildiğim her şeyi beni metroda takip ettiğinden beri öğrendim.

Geriye dönüp baktığımda, beni bulmakta, neredeyse uhrevi güzelliğine rağmen uyum sağlamakta çok başarılıydı. Adamın kemik yapısı

Filmler ya da mankenlik için yaratılmış ama yine de bunu saklıyor, kendini . Daha sonra bana karşı kullanılmaması için çözmeme gereken ilginç bir ikilem.

Yatağa tırmanıp yorganı kucağıma yerleştiriyorum ki kapı açılıyor ve o içeri giriyor.

"Bilmiyor musun-" Ona baktığımda kelimeler ağzımda kayboluyor. İçinde yemek ve bir bardak su olan bir tepsiyi yatağımın ucuna kadar taşıyor ve bırakıyor. Ama beni şaşkına çeviren şey yemek değil. Pamuklu pijama pantolonunun düşük askısı alt yarısını ortaya çıkarıyor. Tüm alt kısmı. Ayrıca, gömlek giymediği için tüm çıplak deri. Görebildiğim kadarıyla dövmesi yok, ama her yerinde beyaz ve pembenin çeşitli tonlarında ve çeşitli boyutlarda yara izleri var. Onlarla delik deşik olmuş ama onları benden saklamakla ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Tıpkı bakışlarımı gövdesinden aşağı, kalça kemiklerinin keskin kesimine kaydırıp tekrar yukarı kaldırırken saklanmaya zahmet etmediğim gibi. Aman . Bukalemun rolünü de iyi oynuyor, eğer bu kadar kası kimsenin fark edemeyeceği bir yerde giysilerinin altında saklıyorsa.

"Teşekkürler" diye mırıldandım.

Bu onun gözlerini bana dikmesine neden oluyor, ama dönüp giderken hiçbir şey söylemiyor.

Sırtını. Gözlerimi kırıştıtararak derisindeki çizgileri ve izleri inceliyorum. Kırbaçlanmanın izleri, ama neyle kırbaçlandığını söyleyemiyorum. Yani istismarı ilk elden bildiği konusunda yalan söylememiştir. Kimse böyle bir şeye isteyerek boyun eğmez.

Kapım kapandığında koşup kilitlemeyi düşünüyorum ama bunun onu dışarıda tutacağından şüpheliyim, bu yüzden zahmet etmiyorum.

Telefonumu alıp kardeşimi tekrar aramaya çalışıyorum. Bu sefer cevap vermeye tenezzül ediyor ve ben de yastıklara gömüldüğüm yerden doğruluyorum. "Kai? Sen misin?"

"Beni sen aradın, Selena. Telefonuma kim cevap veriyor sanıyorsun?"

Ofluyorum, yorgunluk beni ele geçiriyor. "Daha önce aradığımda telefona cevap vermedin, ne yapacağını ya da yapmayacağını nereden bilebilirim ki?"

Karşılık verirken ses tonunda bir gerginlik var. "Ne istiyorsun? Yardım istedin ve ben de gönderdim. Eğer düzenlemelerden memnun değilsen, her zaman yaptığın gibi işleri kendi başına halledebilirsin."

Gerginim. Tek başıma. Her zaman yaptığım gibi.

Haksız da değil. Zaten bir metre bataklığa saplanmamışsam ve muhtemelen yardım eden herkesi de benimle birlikte batırmak üzere değilsem yardım istemem. Bunca yıldan sonra onun beni bu kadar iyi tanıması, benimse onu hiç tanıımıyormuşum gibi hissetmem rahatsız edici.

Her iki durumda da sesi ve hatta sözleri bana siktir olup gitmemi söylüyor. Bir aile üyesi olarak görevini yaptığını ve artık her ikisi de olamayacağını.

Neden acıyor bilmiyorum ama acıyor. Artık hiçbir şey acıtmamalı. Bulduğum yere gelmek için yaptığım her şeyden sonra, vazgeçtiğim her şeyden sonra.

Bu yüzden onunla tartışmak yerine, nasıl olsa göremeyeceği için kendi kendime başımı sallıyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece şimdilik güvende söylemek istedim, sanırım."

"Harika," diyor, sesi gergin, kelimeler aceleyle söylenmiş. "Bir şeye ihtiyacın olursa Michail'e sor. Sert biri olabilir ama başına şey gelmemesini sağlayacaktır."

Veda etmemi beklemeden telefonu kapattı.

Telefonumu tekrar komodinin üzerine koyuyorum ve yemeğe göz atıyorum. Aç değilim. Ve Kai'yle zar zor konuştuktan sonra uyumamın imkanı yok. Ya da o yabancı yan odada kim bilir ne yapıyor, bebek bakıcılığı görevindeyken beni perişan etmenin yollarını planlıyor. üzerimden atıp odanın ortasındaki boş alana, yataktan kapıya kadar uzanan geniş bir alana doğru yürüyorum, sonra derin bir nefes alıp kollarımı başımın üzerine getiriyorum ve ayak parmaklarıma dokunmak için aşağı doğru katlanıyorum. Yoga pek çok insana aptalca geliyor ama bana yardımcı oluyor, bu yüzden ihtiyacım olduğunda yapıyorum.

Başım eğik, parmaklarım ayaklarımda sıkışmışken kapının tekrar açıldığını fark ediyorum.

Sanki ne yaptığımı anlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça etrafımda dolaşıyor.

"Yoga," diyorum. "Buna yoga deniyor."

Hâlâ tişört giymiyor ve onu yeniden, bu kez bana daha yakın görmek ilk seferinde olduğu kadar dikkat dağıtıcı. Limon otu ve kahve gibi kokuyor. Saçları, sanki ellerini üzerinde gezdirmiş gibi kıvrır kıvrır kabarıyor.

"Yoganın ne olduğunu biliyorum."

Doğruluyorum ve kollarımı tekrar yukarı kaldırıyorum, ilk hareketimi tekrarlıyorum, katlamak için eğiliyorum. "Harika. Ne istiyorsun?"

Yatağımın üzerindeki tepsiye el sallıyor. "Bir şeyler yediğinden emin olmak için, ama yemiş gibi görünmüyorsun."

"Hayır, uyandığımda yiyeceğim. Şu anda her şeyden çok uyumaya ihtiyacım var, ben de bunu yapmaya çalışıyorum."

Bu kez küçümsemesini gizlemeye çalışmıyor. "uyumana yardımcı olacağını mı sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum ve ellerimi tekrar ayaklarımın altına sokuyorum, evime giren pisliklerle kavga etmekten hâlâ ağrıyan dizlerimi hafifçe büküyorum. "En azından seni uykunda öldürmemi engelliyor. Yani şimdilik bunun için minnettar olmalısın."

Gözleri şortumun yukarı kalktığı arka tarafıma kilitleniyor. "Tabii, her neyse."

Ayağa kalkıp kollarımı ve silkeledikten sonra yatağıma oturuyorum çünkü yogaya, uyumaya ya da yemek yemeye odaklanmama izin vermiyor. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Alnının ortasında bir çizgi oluşuyor ve bir adım daha yaklaşarak kokusunu da yaklaştırıyor. "Evet, aslında. Konseyin seni neden liderlikten indirmeye çalıştığını düşündüğünü de bilmek."

"Benim neden böyle düşündüğüm ya da onların bunu neden yaptığı birbirinden farklı şeylerdir."

Bakışları benimkileri delip geçiyor. "Bunun farkındayım. Soruya cevap ver." Bu basit değil. İlk saldırıdan beri bunu düşünüyorum. Neden istiyorlar? Ben kötü bir lider değilim. Evet, bir sürtük olabilirim ama işlerin yolunda gitmesini, herkesin cebine para girmesini sağlıyorum. Belki birileri bunun yeterli olmadığını düşünüyordur. Başımı sallıyorum, gözleriyle buluşmuyorum çünkü zayıflığımı görmesini istemiyorum - bilmediğim pek çok şey var. "Muhtemelen senin benden daha iyi bir teorin vardır. Bu olaydan önce konseyimdeki herkes halinden memnun görünüyordu. Toplumdaki herkes, her şey bir konsey için son derece normaldi.

birkaç gün önce. Kai ve Rose kasabayı terk ettikten sonra işler hızla boka sardı. İlk başta, ona yeterince yardım etmediğim için benden intikam aldığını düşündüm..."

"Yeterince yapmıyor musun?" diye araya giriyor. "Anladığım kadarıyla ona ya da Rose'a yardım etmek için hiçbir şey yapmadın."

Ağzımı kapalı tutuyorum çünkü onunla aynı fikirde değilim. Kardeşime yardım etmeye çalıştım mı? Ettim. Meclis üyesi kaltak her fırsatta beni engelledi mi? Evet. Zifiri karanlık bir odada yardım almadan yarışmak gibiydi ve rakibimin elinde el feneri ve harita vardı. Kai karşı karşıya olduğu tehdidi biliyordu; ben çok geç olana kadar bu kadar korkunç olduğunu fark etmemiştim.

"Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Yorgunum ve bu bana ağırlık veriyor. "Ne söylememi istiyorsun? Sen zaten bildiğini sandığın şeylere dayanarak kararını vermişsin. Senin hakkında öğrendiklerime göre, bunu değiştiremeyeceğim, o halde neden zahmet edeyim?"

Gözlerini kısıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Bana vurmak, canımı yakmak ya da bana zarar vermek istemesi önemli değil. O hamlesini yapana kadar hiçbir şey yapamam. O ana kadar harekete geçmenin bir anlamı yok, ben de geçmiyorum.

Yatağın üzerindeki yerimden ona bakıyorum ve bekliyorum. Üstünlüğün onda olduğunu düşünerek yaklaşmasını bekliyorum. Vücut ısını hissedebileceğim kadar yaklaştığında, bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor. "Ona benziyorsun."

Beklediğim yanıt bu değildi ve şaşkınlığım beni dürüstçe cevap vermeye . "Hepimiz ebeveynlerimize benziyoruz."

"?"

Kai ona ailemizden bahsetmediyse, onları dışlamak için bir neden göremiyorum. Ayrıca, pek çok kişi benim ve kardeşimin, toplumun en kötü evlerinde büyüdükten sonra yaşamayı seçmemizi anlamıyor. Beslendik, giydirildik, bakıldık. Bizim yaşımızdaki pek çok insan bu temel ihtiyaçlara bile sahip değildi. Michail'in gözlerindeki , onun da o talihsizlerden biri olduğunu düşünüyorum.

"Bana öyle bakma," diyor, sesi daha derin bir nota alıyor, daha boğuk, karanlıkla kenarlı, hoşnutsuzluğa batırılmış. "Ben öyle bakmıyorum."

şımarık bir mafya prensesinin merhametine ihtiyacı var. Kesinlikle mükemmel bir ailede, mükemmel bir hayatla büyümüş biri değil."

Soruları sesimden uzak tutuyorum. "Kimsenin hayatı mükemmel değildir. Köşeleri buldun diye tamamını bir araya getirdiğini düşünmeyi bırak."

Benim hakkımda ne hissettiğini bilmemi elinden geldiğince sık sağlarken bu adamı tanımaya çalışmanın bir anlamı yok. Benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyor, dosyayı okuyarak mı, kardeşimi tanıyarak mı? Kim olduğumu ya da neler yapabileceğimi henüz öğrenmedi bile. Ve bilmek de istemiyor. Bu da şu soruyu akla getiriyor... Neden burada, duruyor, bu kadar kızgın, bana gerçekten umursamadığı şeyler soruyor?

Yatağa geri kayıyorum ve yastığa yaslanıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Yoksa ben uyuyacağım. Uzun bir gün oldu."

Gözleri bir kez daha üzerimde geziniyor ve sonra kapımı arkasından çarparak dışarı fırlıyor.

MICHAIL

I Bu sabahki küçük sohbetimizden sonra onu bir süreliğine yalnız bırakmaya karar verdim. Beklediğim gibi biri değil ve bu beni şaşırttı. I

insanların benim belirlediğim kutulara sığmamasından hoşlanmam. Onu hemen çözdüğümü sanmıştım ama şimdi o kadar emin değilim.

Ona hala katlanamıyorum, ama yüzünün altında kraliçe olmaya çalışan güzel bir prenesten daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Kai hakkında bildiklerim ve yıllar içinde kurduğumuz dostluk göz önüne alındığında bu mantıklı geliyor. Onunla işler genellikle beklenenden çok daha karmaşıktır.

Ben de ona yemek getirip kapısının önüne ve bekliyorum. Gecenin ilerleyen saatlerinde işe için kumarhaneye gideceğiz, ama şu anda onda tam olarak kavrayamadığım şeyin ne olduğunu bilmek için can atıyorum.

Güneş battığında kapıyı çalmadan odasına giriyorum. Yatağa uzanmış, siyah saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış.

Yatağının kenarında durup ona bakıyorum ama o bana bir bakış bile atmıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Her şeyi küstahça söylemesi derimin altına işliyor ve derinlerdeki öfkemi ortaya çıkarıyor. "Evet, aslında. Giyinip yere yatma vakti geldi. Yapmam gereken bazı işler var ve sen de benimle geliyorsun."

Gözleri elbisenin durduğu ucuna doğru kayıyor. "Bunu gerçekten giymek zorunda mıyım?"

Sesindeki mutsuzluktan memnun olmamalıydım. "Evet, gerçekten öyle. Bu üniforma ve ben senin uyum sağlamanı istiyorum."

"Kendi kıyafetlerimi giyerek ortama uyum sağlayamaz mıyım? Kıyafeti senin seçmene izin versem bile mi?"

Banyo kapısını işaret ediyorum. "Banyoda bazı banyo malzemeleri ve kozmetik ürünleri var. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin. Ne yapabileceğime bakarım. Bir saat içinde kapıda buluşalım."

Şaşırtıcı bir şekilde, tam bir saat sonra, elbisesini giymiş, ayakkabılarını eşleştirmiş, makyajı mükemmel, saçları... Sertçe yutkunuyorum ve kapıya yakın bir yerde olmamasına rağmen aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Bu saçla ilgili bir şeyler yapmalıyız." Onu yatak odasının kapısına bakacak şekilde döndürüyorum ve uzun siyah saçlarını alçak bir at kuyruğu şeklinde topluyorum. Sonra da topuz haline getirip takım elbisemin iç cebinden yedek tükenmez kalemı çıkarıp sabitliyorum. Saçlarından yayılan yasemin kokusu beni ondan uzaklaşmaya, kokuyu zorluyor.

Parmaklarını topuzun üzerinde gezdiriyor. "Bunun çok uzun süre dayanacağını sanmıyorum."

"Şu anda üzerinde çalıştığımız şey bu. Saçınız farklı, bu..." Güzel dememek için kendimi zor tutuyorum. "Uyum sağlaman gerektiğini söyledim, o yüzden... daha çok çalış."

Elbiseye el sallıyor, dudakları ince bir çizgi halinde aşağı doğru kıvrılmış. "Bana verdiğin şeyi giyiyorum. Talimatlarınıza uydum. Eğer daha iyi uyum sağlamamı istiyorsanız, bırakın kendi kıyafetlerimi giyeyim."

"Hayır, şimdilik bunu giyeceksin. Daha fazla tehdit değerlendirmesi yaptığımızda belki başka bir şey giyebilirsin."

Kapıya dönüp açıyorum ve onun koridora çıkmasını bekliyorum. Dışarı çıktığında onu asansöre doğru yönlendiriyorum ve avucumu aşağı düğmesine vuruyorum. "Bu senin için kolay olmayacak. Aşağıdayken Adrian'ın Beş'inden birinin rolünü oynamak zorundayım. Bunun ne anlama geldiğini zaten bildiğini biliyorum. Bana sahip olma rolünü oynamak zorunda kalacaksın. Şimdi o kalın kafana sana sahip olduğumu başla."

Gözleriyle çeliği eritecekmiş gibi asansör kapılarına bakıyor. "Kimse bana sahip değil ama bir süreliğine öyleymiş gibi davranabilirim."

"Şimdilik böyle iyi. Başını aşağıda tut, yanımdan ayrılma ve alarm zilini çaldıracak bir şey görür ya da duyarsan hemen bana söyle. Ne olursa olsun. Kolunda bir karıncalanma olması ya da bir erkekle göz göze gelmen ve amının ıslanması umurumda değil. Bir şeyler ters , bilmem gerek."

Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde bakışları buz gibi. "Beni neyin ıslattığı ya da ıslatmadığı seni ilgilendirmez. Ama fark ettiğim herhangi bir tehditten sizi haberdar etme konusunda gayet yetenekliyim."

Asansör duruyor, içeri giriyoruz ve bu sefer kumarhane düğmesine basıyorum. Asansörün arka tarafına geçip bara yaslanıyor. Asansörü durdurmak için düğmeyi çevirip çekiyorum, sonra yüzümü ona dönüyorum.

Bakışları Kai'nin doğum günüm için bana verdiği özel kömür rengi takım elbisenin içindeki göğsümden ağzıma, oradan da gözlerime kayıyor. "Neden duruyoruz?"

Bir adım ileri atıp onun alanına giriyorum, bu konuda çok dikkatli davranıyorum. Yasemin daha önce olduğu gibi yine bana vuruyor ve yüzünü bana doğru eğmek için ensesini tutuyorum. "Sevgilim rolünü oynuyorsun. Bana burada dokun, şimdi, böylece dışarıda olduğumuzda garip görünmeyecek."

Bir an için küpesiyle oynuyor ve ben bir tartışma bekliyorum, ama sonra ellerini göğsüme koyuyor, düz bir şekilde, sanki kıyafetinin tüylerini fırçalıyormuş gibi. Diğer elimle onu belinden sıkıca kavriyorum, sonra kıcının etli kıvrımına doğru kayıyorum.

Tatmin edici bir ciyaklamayla bana karşı sarsılıyor, gözleri şok ve kocaman. Bir yanı ona dokunmamı beklemiyordu ama inandırıcı olabilmemiz için, ki ben her zaman inandırıcıyım, benim kadar onun da bunu sahiplenmesi .

"Bunun sizin için tatsız olduğunu biliyorum, ama güvenliğinizi sağlamak için adım atmanız gerekiyor. Kendini kaptırmış aşığı ya da en azından en sevdiği cüzdanına yapışmış fahişeyi oyna. Hikayeyi anlatmak için ne yapman gerekiyorsa yap, umurumda değil."

Başını sallıyor, omuzlarının dikleşmesi kararlılığının tek göstergesi. "Neden? Neden bu şekilde yapıyoruz ve tüm bunlar bitene kadar beni bir dolapta saklamıyoruz?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. Kıcını tuttuğum anda bana tokat atmadığı için bunu hak etmişti. "Çünkü kaçmak ve saklanmak benim tarzım değil."

Gözlerine bir şey giriyor, beni her gördüğünde boyun eğdirmeye çalışmasını izlediğim sorular değil, başka bir şey. Onun gibi şımartılmış bir prensese yakıştıramayacağım karanlık bir bilgi. "Tarzınız nedir?"

Eğiliyorum ve dişlerimi çenesine geçiriyorum. Bana doğru eğiliyor ve bir an için, eğer tepkileri az önce hissettiğim o küçük ürperti kadar içten olursa bu işi başarabileceğimizi düşünüyorum. "Ben kaçmam ve saklanmam. Pusuya yatarım. Düşmanlarım hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenirim, sonra da geldiğimi asla göremeyecekleri kadar sert ve hızlı saldırırım."

Tırnakları saçlarıma dolanırken parmaklarını enseme gömüyor, ağzımı hissetmek istercesine yüzünü geriye yaslıyor. "Bu beni ne yapar? Bir suç ortağı mı yoksa bir hedef mi?"

Onu bir kez daha kısıtıyorum ve el cihazının düğmesine basmak için serbest bırakıyorum. Yüzü kızarmış, dekoltesi o müstehcen kırmızı elbisenin içinde daha da belirginleşmiş ve tam da istediğim gibi sevişmeye hazır görünüyor. "Bunu henüz çözemedim. Sanırım şimdilik güvendesin."

Asansörün zili çalıyor ve ben tutması için kolumu uzatıyorum, ama o yanıma sarılıyor ve onu gürültülü kata çıkarmama izin veriyor.

Sesler beni hemen bastırıyor, ama makinelerin ve masaların çınlamalarını ve tıkırtılarını seslerle takas etmek için çabucak ayarlıyorum. Heyecanla, öfkeyle bağırان insanlar, bazıları mutlu, bazıları sarhoş.

Bu katlarda kaç kez yürüdüğümün bir önemi yok; tüm bu canlılığı her zaman biraz heyecan verici buluyorum. Çocukken gördüğüm ama hiç gidemediğim karnavallar gibi. Ama amaç da bu zaten. İnsanları ve paralarını almak.

Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi onu zeminin kenarı boyunca sürüklüyorum. Şerefine, yanımda tökezlemiyor, beni sıkıca kavıyor ve tam da halkının önünde yürürken yapmasını beklediğim gibi yürüyor.

Yüzüne bakma riskini göze aldığımda, olanlara inanamıyormuş gibi hafif hülyalı bir ifade bile takınıyor. Çalışan kızlarımızı nadiren kabul ettiğim için bu da işe yarayacak.

Kumarhanenin en ucundaki kulübe gidiyoruz. Daha yeni toparlanıyor olacak ve ben de neredede hareketlilik olduğunu iyi bir şekilde okuyabilirim.

Bu gece.

Onu bara götürüyorum ve barmene işaret ediyorum. Adam geldiğinde Selena'ya tuhaf bir bakış atıyor, ben de tabureye oturup onu kucağıma çekiyorum. Yerleşip göğsüme yaslanıyor, elimi avucunun içine alıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Tezgâha elli dolar atıyorum ve iki viski sipariş ediyorum. Teknik olarak burada ödeme yapmam ama bilgiye ihtiyacı olmayan hiç kimsenin kim olduğumu bilmemesini tercih ederim.

İçecekleri önümüze koyuyor ve diğer müşterilerle ilgilenmek üzere yola çıkıyor.

Arkasına yaslanıp bana erişim sağlarken, ağzımı boynunun kenarından aşağı doğru kaydırıyorum. "VIP alanında biraz dinleneceğiz ve yararlı bir şey var mı diye bakacağız, sonra da yukarı çıkacağız. Buna uzun süre katlanmak zorunda kalmayacaksın."

Kucağımda kıpırdanıyor, sanki onu çok daha fazlasını yapmamı bekliyormuş gibi. "Tamam, yolu göster."

Onu rahatlatıyorum, ayağa kalkıyorum ve içkilerimizi alıyorum, bir elimle bardakları sıkıştırıyorum, diğer elimle de onunkini tutuyorum. Neredeyse dolu olan VIP bölümüne giriyoruz ve kulübün halka açık alanı ile bu daha kısıtlı sınırına yakın bir masa buluyoruz. Çizginin her iki tarafındaki şeyleri duyabilmek daha iyi.

Gerçek çalışan kızlardan birkaçı kalçalarını sallayarak ve bana Bambi bakışları atarak yanımdan geçip gitti. Normalde hiçbirine bulaşmadığım için bu ilgiyi . Muhtemelen beni şimdiye kadar sınırların dışında görüyorlardı. *Kahretsin.*

Onu tekrar kucağıma , bu sefer onunla rahatça konuşabilmek için yan yatırıyorum. "Gördün mü, o kadar da zor değilmiş."

Sanki dünyanın en komik şeyini söylemişim gibi gülüyor, sonra ayılıyor ve ağızlarımız neredeyse birbirine değecek şekilde eğiliyor. "Ben aptal değilim. Yaptığımız şeyin konseptini anlıyorum. Anlamadığım şey, neden senin asistanın, kişisel şefin ya da valen olamadığım. Neden bu daracık kırmızı elbiseyi giyiyorum ve gezintiye çıkmak istiyormuşum gibi kucağımda sürtünüyorum?"

Sözlerini düşünmeden önce görüntü beni etkiliyor. Kendimi tekrar kontrol altına almak için bir saniyemi ayırdım. Kabul edilemez.

Çenesini kavradım, işleri yoluna koymak üzereydim, ama gözleri bir tur daha atan iki kıza kaydı, içeri girip fazladan bir arkadaş isteyip istemediğimi görecektir gibi görünüyordular.

Sonra ağı benimkinde, yumruğu saçlarımda ve ben daha bu fikri beynimde işleyemeden, özümseyemeden onun tadına bakıyorum. Duyularımı ele geçiriyor. Yudumladığı viski ve onun serin, berrak tadı, sıcak bir gündeki yağmur fırtınası gibi. Boynunun arkasını avuçluyorum ve başladığı işi bitirmesine izin veriyorum.

Çok geçmeden ayrılıyor ve uykulu gözlerle kızlara bakıyor. Kendi bölgesini işaretlemişti ve onlar da geri çekilip etrafta dolaşmaya başladılar.

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde, bana doğru kaydığını fark ettim, elbisenin arkası kışını zar zor örtüyordu, külotu pantolonuma bastırıyordu, tam da onu istediğim ...

"Neydi o?" Cevabı zaten bildiğim ama kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım olduğu için soruyorum.

Omuz silkiyor ve ağı nazikçe siliyor. "İkna edici olsun demiştin." Gözleri irileşiyor ve ereksiyonumun pantolonuma yapıştığı yere bakıyor. "Sanırım biraz fazla inandırıcı oldum."

Olamaz. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve öpüşmemizi bitirecekmişim gibi onu kendime çekiyorum. Beni ıslak ağına karşı konuşurken bırakıyor, dudaklarım her kelimedede onunkini fırçalıyor. "Hayır, Prenses. Onları kandırdın ve bu şimdilik işe yarayacak ama bu seni ilgilendirmiyor."

Kaşlarını indiriyor ve iki eliyle bileklerimi tutuyor. "Oh, sen bakiresin. Bu şimdi çok daha mantıklı geliyor."

SELENA

I Dün gece neden onun damarına basma ihtiyacı hissettim bilmiyorum. Tek gerekçem, bunu çok kolay yaptığı için ve eğer dürtecek bir yer bulursam, fırsatım varken bunu yapmalıyım.

Bu sabah bana yemek getirmedi, bu yüzden kapı ser- visinin bittiğini varsayıyorum. Karnım çok acıktığında, yanımda getirdiğim kısa ipek bornozu giyiyorum ve yiyecek bir şeyler bulmak için yatak odamdan çıkıyorum. Sipariş vermek zorunda kalsam bile.

Küçük bir mutfakta küçük bir kahvaltı köşesi buluyorum ama dolu. İki sandalyeden birine oturuyor, bir elinde tablet, diğerinde bir fincan kahve.

Beni tamamen reddetmeden önce gözleri beni zar zor tarıyor. Ben de oturdum. Eğer burada kalırsak, birlikte, sessizce, bununla başa çıkabilirim.

Fazladan bir fincan ve sürahi var, ben de kendime biraz kahve koyuyorum. Şu anda biraz haber için neler vermezdim. Ama manşetler umurumda değil. Şehrimde güvendiğim birkaç kişiden birini aramak ve neler olduğunu, bunu bana kimin yaptığını ve onları stiletto'mun altında nasıl ezebileceğimi ve işleri nor- mal hale nasıl getirebileceğimi öğrenmek istiyorum.

Bunların hiçbirisi yokken ve beni esir alan kişi kibarca rica etsem bile haber vermeyecekken, onu kışkırtmamam gerektiğini düşünüyorum. Yine de yapmak istediğim ilk şey onunla kavga etmek. Yüzü çok mükemmel, çok kendini beğenmiş ve bana her baktığında, sanki kurtulamadığı bir böcek istilasımıymışım gibi.

Kahvemi yudumluyorum ve yüzünü inceliyorum. Lanet olsun. Gerçekten de kendi iyiliği için fazla güzel. Şehrimdeki kadınlar onu canlı canlı yer, özellikle de bakire olduğuna dair spekülasyonum doğruysa. Yirmili yaşlarının sonunda olmalı, yani benden ağabeyimin yaşında. Ama onda daha yaşlı görünmesini sağlayan bir şey var. Omuzlarında asılı duran ve onları çok daha deneyimli birinin seviyesine indiren bir ağırlık.

Vücudundaki yara izlerine bakılırsa bir şeyler görmüş. Korkunç şeyler. Belki de gözlerinin perili görünmesinin ve duruşunun bu kadar yaşlı hissettirmesinin nedeni budur.

"Bakmayı kes," diye tersliyor. Sarsılıyorum ve sıcak kahveyi elime bulaştırıyorum. Bir tıslamayla bir peçete kapıp üzerine vuruyorum, sonra fincanımı yere bırakıyorum. "Bakmıyorum. Analiz ediyorum."

"O zaman git başka bir şeyi analiz et. Senin değerlendirici bakışlarına ya da ölçen bakışlarına ihtiyacım yok, hiçbirine. Ben düzeltilecek ya da çözülecek bir adam değilim."

. "Seni düzeltmekle ya da hakkında zaten bilmediğim bir şey öğrenmekle hiç ilgilenmiyorum. Beni güvende tutmak için buradasın. Bilmem gereken şey bu, tartışmanın sonu."

"Yine de dün gece bana çok daha kişisel bir soru sordunuz."

Yanaklarımdaki ateşi görmemesi için kahvemi alıp arkasına saklanıyorum. "Bu bir soru değildi; bir gözlemdi. açan sen olduğuna göre, bakire misin? Bu senin için bir sorun olur mu? Birlikte vakit geçiriyormuşuz gibi davranıyorsun."

Dudağının kenarını yukarı doğru kaldırıyor ve tableti masanın üzerine bırakıyor. "Öncelikle, seviştiğimizi ima ediyorum, seni gerçekten siktiğimi değil, yani bu seni . İkincisi, benim hakkımda gözlem yapmak senin işin değil."

Sandalyeye geri oturuyorum, hala kupamı kucaklıyorum. "İyi. Beni kimin avladığını bulmak için herhangi bir enerji harcıyor musun, yoksa giyinip bu konuda kendim mi çalışmaya başlayayım? Tanrı biliyor ya, ikimiz de burada gereğinden fazla kalmamı istemiyoruz."

Gözlerini deviriyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Dün gece bunun üzerinde çalışmaya başladık."

"İçkinin mi yoksa ereksiyonun mu arasında? Ne zaman işe yarar bir şey elde ettik?"

Çenesi geriliyor. Onu tekrar biliyorum ama elimde değil. Bir engerek yılanını sopayla dürtmek ve menzilden uzak kalmayı ummak gibi.

"Sen kendini beğenmiş küçük bir veletsin. Bilgin olsun diye söylüyorum, vücudumun senin o güzel kışına verdiği tepkiye rağmen, ki merak etme bu bir iltifat değil çünkü sen zaten neye benzediğini ve görünüşünü bir silah gibi nasıl kullanacağını biliyorsun, kalabalığı dinliyordum. Şu an itibariyle hiç kimse senin ya da küçük darbenin hakkında fısıldamıyor." Sessizleşiyor, yüzümü tarıyor. "Nedenini şimdilik senin bulmana izin vereceğim."

Tableti tekrar masadan alıyor, açık gri takım elbise ceketini yeniden yerleştiriyor ve okumaya devam ediyor.

Evet, bunu yapmaya devam edemem. Eğer bu masada kalırsam onu yumruklayacağım ve onun da bana vurmayacağına tam olarak güvenmiyorum. Masanın ortasındaki soğuk yığından kupamı ve kızarmış ekmeğimi alıp odama çekiliyorum.

Şimdilik, kazandığını düşünmesine izin vereceğim. En azından, belki bu onu bir süreliğine benden uzak tutar.

Tostu komodinin üzerine koydum ve telefonuma bakarak aramayı düşündüm.

Diğer kız kardeşimle aramızdaki ilişki Kai ile benimki gibi değil. Yıllardır benim ailem olduğu kadar arkadaşım da oldu. Her ne kadar sesini duymayı arzulasam da, arama yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Beni yakalatabilecek ve onu tehlikeye atabilecekken olmaz.

Sosyetenin en iyi suikastçılarından biri olarak her zaman tehlike altındadır ama siyasi entrikalara karışmaz. Aslında, kokuyu aldığı anda çok çok uzağa kaçır, politikayı bana ve ortaklarımıza bırakır. Yine de bana şehrim hakkında bir fikir verebilir, tempoyu hissedebilir ve son birkaç yıldır uğruna çalıştığım her şeyi geri alma şansım olup olmadığını bana bildirebilir.

Yüzümü ellerimin arasına alıyorum, gözyaşlarımın geleceğini biliyorum ve en azından zayıflığım geçene kadar onları saklayabilirim. Kendimi tekrar kontrol altına kadar.

Bunu düşünmek işleri daha da kötüleştiriyor. Her şeyimi kaybettim. Arkadaşlarım beni konseye liderlik etmem için eğitti ve ben de öyle yaptım. Ama şimdi, o olmadan,

Ben neyim? Pozisyonumu geri alıp ilerlemeye devam edemezsem hayatımda ne halt edeceğim?

Tüm bunlar ne içindi? Halkımı güvende tutmak adına yaptığım onca fedakârlık, geç saatlere kadar süren geceler, konuşulamayan şeyler?

Ödünç aldığım yatakta oturuyor ve kendimi aniden kaybettiğim hayatımın yasını tutmaya bırakıyorum. Yatağın yanıma düştüğünü hissedene kadar onun odaya geldiğini fark etmedim.

Hemen yüzümü ondan başka tarafa çeviriyorum. Bana karşı kullanmak için daha fazla cephaneye ihtiyacı . Bu, benimle alay etmesi için listeye eklenen bir şey daha. Dürtebileceği, dürtebileceği ve yumruklayabileceği bir şey daha.

". Burada olman için hiçbir sebep yok."

Cevap verirken sesi yumuşak ve nefesini ensemden hissedebiliyorum. "Ağlıyorsun."

Tek söylediği bu, sanki ona sormadığım bir sorunun cevabıymış gibi.

Yanaklarımı silkeleyip doğruluyorum, şişmiş yanaklarıma ve kızarmış gözlerime rağmen çenemi yukarı kaldırıyorum. "Endişelenecek şey yok. Fiziksel olarak incinmedim, sadece çok zayıfım."

Beni inceliyor ve ben de gözlerimi ondan ayırmıyorum, sanki işimin bittiğini anladığında boğazıma saldırırmış gibi.

O hariç. O yapmıyor.

Uzanıp bir eliyle omuzlarımı sarıyor ve beni doğru çekiyor. İlk başta tereddüt ediyorum ama dün gece gibi, tutuşu demir gibi ve onu uzaklaştırmak için hiçbir şey yapamıyorum. "Ağlamak zayıflık değildir. Eğer yapman gereken bir şeyse, ."

Daha fazla gözyaşı dökülürken öfkeyle kaydırıyorum. "Bunun için seyirciye ihtiyacım yok. İyi olduğumu gördünüz. Artık gidebilirsin."

Kendimi ona karşı eritmek zorunda kalana ya da en azından boynumu çekme riskini göze alana kadar beni kendine daha sıkı çekiyor. En fazla omuzlarımı da.

Kavga etmek faydasız görüldüğünden, bana sarılmasına izin veriyorum. Garip bir durum, özellikle de dün gecenin anıları aklıma geldikçe ve bana karşı ne kadar sert olduğunu hissettikçe. Ve şimdi de öyle. Asla yerinden oynatılamayacak bir kaya gibi.

Göğsüne yaslanıyorum ve gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Artık onları tutmak çok . Daha sonra bunun için benimle alay ederse, olsun. Bu bize tartışacak başka bir şey verir.

Gözyaşlarım dindikten ve nihayet hıçkırmayı bırakabildikten sonra, yüzgeçlerinin ensemdeki saçlara dolandığını, diğer elinin de sırtımda beni kendisine doğru tuttuğunu fark ediyorum. Kısım onun kucağındayım, kısmen de yataktayım ve o bu durumdan en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyor.

Ama eminim ki öyleyim. Bu, özellikle ondan teselli almak değil, konuda çok fazla düşünemiyorum, ama başka bir insandan teselli alma eylemi.

Yavaşça ondan uzaklaşıyorum ve bu sefer gitmeme izin veriyor. "Bunu neden yaptın? Bana sarılmak için mi? Benden nefret ediyorsun."

Beni incelerken gözleri karanlık, bir şey bekliyor... ama ne olduğundan emin değilim. "Senden nefret ettiğimi hiç söylemedim."

"Söylemene gerek yok. Bana her prenses dediğinde, ses tonundan bunu duyabiliyorum. Beni tanıımıyorsun ama benden nefret ediyorsun. Neden?"

"Tekrar söylüyorum, senden nefret ettiğimi hiç söylemedim. Anlamadığım, sevmediğim yanların var ama bir bütün olarak senden nefret etmiyorum."

Yutkunuyorum, boğazım aniden kalınlaşıyor. "Gitmelisin. Artık iyiyim." "Emin misin? Ağlamak ya da bir başkasını teselli etmek zayıflık değildir. Eğer ihtiyacın olan bir şeyse, o zaman ihtiyacın olan bir şeydir."

Başımı sallıyorum ve yüzümdeki duygu değişimini görmemesi için arkamı dönüyorum. "Uzun zaman önce, her şeye sahip olabileceğime kendimi inandırdım. Aşka, insanlarıma, her şeye. Ve kader bana yanıldığımı gösterdi. Ya güce ya da aşka sahip olabilirim."

"Yani gücü mü seçtin?"

İkimiz de cevabı zaten bildiğimiz için sessiz kalıyorum. "Hayatını yaşamak için çok yalnız bir yol gibi görünüyor."

Bu kez yüzümü ona dönüyorum, çünkü şu anda ne düşündüğünü anlamak istiyorum. "Ben yalnız değilim. İnsanlarım var. Seks yapıyorum." Bir kez gerçekten cinsel ilişkiye girdiğimi ve onu bile bitiremediğimi söylemiyorum. Bilmesi gerektiği kadarıyla, öğrenmem gereken her şeyi öğrendim. "Hayatımda insanlar var. Yalnız değilim."

Koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi. "Sana inanmıyorum. Sen çok iyi bir yalancısın. Aslında kendim dışında tanıdıklarımın en iyisisin. Ama bu yalanı satamazsın. Yalnızsın. Madem bu kadar kötü, neden bunun için savaşıyorsun? Sahip olduğun tek şey boş bir taht ve boş bir yataksa neden o konseye geri dönüyorsun?"

Kaskatı kesiliyorum ve yüzünün her zamanki kibarlık maskesine bürünmesinden anlıyorum ki benimki de yerine oturmuş. "Yatağım nadiren boş olur. Ama bu kesinlikle seni ilgilendirmez. Kahvaltı için teşekkür ederim. Daha sonra başka bir şey için bana ihtiyacınız olursa lütfen haber verin."

Gözlerini kısar, ayağa kalkar ve ceketinin düğmelerini ilikler. "İşte böyle. İşte anlamadığım kadın bu. Kırılganlığını görmeme izin vermektense beni kendinden uzaklaştırmayı tercih ediyorsun."

"Tanıştığımızdan beri bir pislik gibi davrandığın için beni suçlayabilir misin?"

Ne söyleyeceğini bilmek, bir an için kafasının içini görmek istiyorum, ama buna vermiyor. "Biraz dinlen. Yine geç bir gece olacak."

MICHAIL

S Belli ki olanlardan düşündüğümde daha fazla etkilenmiş.
Neden aptallık ettim ve onun

iyiydi. Hayır, nedenini biliyorum, çünkü o iyiymiş gibi ve dünya her an bir hesaplaşmaya doğru sürüklenmiyor. Bana iyi olduğunu düşündürdü ve bu konuda çok fazla düşünmek istemediğim için içgüdülerime güvenmedim.

Bir daha asla.

İçimdeki her şey onun için savaşıyor. İstedikini söylediği gibi onu uzaklaştırmak ve yalnız bırakmak ya da bana karşı savaşa bile onu yakınima getirmek, ona sıkıca sarılmak.

Ondan nefret etmek istiyorum. Sözüme rağmen. Savunduğu her şey için ve içinde yaşadığı, hakkında hiçbir şey bilmediği belli olan bu dünya için ondan nefret etmek istiyorum. Onun hatası olmayan şeyler için ondan nefret etmek istiyorum ve bunun adil olmadığını biliyorum.

Ama hayat asla adil değildir. Bunu beş yaşındayken, ilk kez satıldığımda öğrendim. Hayat adil değil ve bunu atlatmanın tek yolu bu küçük gerçeği hatırladığınızdan emin olmak.

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım, ceketimi çıkardım ve küçük tezgâhtaki bar taburesinin üzerine yerleştirdim. Eğer zamanımı ondan nefret ederek geçirmiyorsam, o zaman onu bir an hayatımdan çıkarmalıyım. Karmaşa şu anda ihtiyacım olan bir şey değil. Ve Selena Aquila çok güzel bir komplikasyon.

Beşli'den aldığım e-postada ve Chicago'daki bağlantılarımdan gelen bilgilerde yeni bir şey yok. Bu öğrenecek daha fazla şey olmadığı anlamına gelmiyor.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarmak için dönüyorum, hızlı aramaya basıyorum ve Kai'nin cevap vermesini bekliyorum.

"Alo?" Sesi uykulu ve sessiz.

"Uyan pislik. Senin için yapmam gereken bazı işler var."

"Selena..."

Kız kardeşini dıştan küçümsemesine rağmen, önce onu sorması bana Kai'nin ona ne kadar değer verdiğini tam olarak bilmediğini düşündürüyor. Eğlenceli bir gerçeği sonraya saklayacağım. "Selena'ya ne olduğuna dair raporları istiyorum. Saldırısıyla ilgili raporları. Elinizde ne varsa."

Telefonda bir şeyler karıştırıyor, sonra parmaklarının klavyenin üzerinde uçuştüğünü duyuyorum. "edecek pek bir şey yok. Polisi aramamış ve olayın rapor edilmesinin tek nedeni komşuların gürültü şikâyetinde bulunması. Bazıları silah sesleri duyduklarını bildirmiş."

İlginç. "Yardım istediğinde sana bir şey söyledi mi? Ona saldıranları öldürmekle ilgili bir şey? Ya da ona kimin ulaşmaya çalıştığı hakkında?"

"Hayır, ama kız kardeşim pek paylaşımcı değildir. Tabii bilgi almak için dış çekmeye başlamak istemiyorsanız."

Bu küçük bilgiyi düşündüm ama mantıklı geldi. Kai ve ben dahil kimseye güvenmiyor, o halde daha sonra kendisine zarar vermek için kullanılabilecek zaafalarını neden paylaşsın ki? Takdir etmediğim ama anladığım bir duygu.

"Elinde ne varsa bana gönder. ondan bazı cevaplar alabilecek miyim?"

Uzun bir duraklama var. Onu sorgulamamasını isteyecek mi? Ama sormaz. "İyi şanslar" diye fısıldıyor ve telefon .

Telefonu dizüstü bilgisayarımın yanına koyuyorum ve Chicago'daki bağlantılarıma ulaşıyorum, ama eğer varsa bile bilgi vermeleri biraz zaman alacak. Bilginin kaynağı yan odadayken gereksiz bir araştırmayı sürdürmek anlamsız görünüyor.

O konuşmaya hazır olmayabilir ama ben hazırım. Onu ne kadar çabuk güvene alıp hayatımdan çıkarırsam o kadar iyi.

Odasına giriyorum ve her zamanki gibi bana ters ters bakıyor. "Kapıyı çalmayı gerçekten öğrenmelisin. Ya burada mastürbasyon yapıyor olsaydım?"

Odanın ortasında duruyorum, görüntü ben daha durduramadan zihnime kazınıyor. Güzel, uzun bacakları uzanmış, bronz teni terden parlıyor. Alt dudağımı ısıyorum, uzun zamandır ilk kez yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum. "Sanırım görmek çok daha fazlasını görürdüm. Ama bu benim sorularım olduğu ve senin de bunları yanıtlaman gerektiği gerçeğini değiştirmez."

"Tamam."

Ağzımı kapattığımda neden işbirliği yapması gerektiğine dair bir konuşma hazırlamıştım bile. "İyi misin?"

Battaniyesini beline kadar çekiyor, kumaşın üzerinde çerçevenlenmiş göğüslerinin yumuşak kabarıklığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. "Evet. İyi. Sana en azından bunu borçluyum..."

Yanaklarında kırmızı bir renk beliriyor ve ben daha öncesini düşünüyorum. "Bunun için bana hiçbir şey borçlu değilsin, ama sana ne olduğunun ayrıntılarını gözden geçirmemiz, kaynağını saptayıp hızla ortadan kaldırıp kaldıramayacağımıza bakmamız gerekiyor. İkimiz de senin kendi dünyana, benim de kendi dünyama ne kadar çabuk dönersek o kadar iyi olacağı konusunda hemfikiriz."

Yatağının kenarına, dizlerinin yanına oturuyorum ve bir bacağımı yukarı kaldırıyorum, ayağım kenardan sarkıyor. "O geceyle ilgili ne hatırlıyorsun, anlat bakalım?"

Gözlerini hızla kırıştırıyor, gözlerini kucağına götürüyor. "Her zaman olduğu gibi sezonu açmak için bir etkinlik vardı ve ben de her zamanki gibi eve gittim. Partide hiçbir şey olmadı, küçük bir kan dökülmesi bile olmadı, bu yüzden sosyete çevrelerinde her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. Birçoğu Kai'yi şehrinizin baş konsey üyesine teslim etmek yerine ona yardım etmeyi teklif ettiğim için kızgındı. Onun ve Rose'un zaten başka görevlileri olduğunu bildiğim için ertesi gün başlamak üzere detayları çoktan ayarlamıştım."

Ona el sallıyorum. "Bu umurumda değil. Başının belada olduğunu fark ettiğin kısma gel."

Sesi titriyor. "Alarmım çalmadı. Çok net hatırlıyorum. Uyandığımda ev sessizdi ama yine de yalnız olmadığımı hissediyordum."

"Ve sonra..."

Gözlerini kucağında tutuyor. Belki kendini korumak için, belki de gözlerinde görmemi istemediği şeyleri okuyamayayım diye. "Yastığın altında sakladığım silahı aldım ve silahın sesini hissettiğim anda

Yatağın etrafındaki hava kıpırdayınca ilk atışı ben yaptım. Birini vurmuş olmalıyım, çünkü yere düştüğünü duydum ve sonra biri beni boğazımdan yakaladı. Silahı kafasına dayadım ve tekrar ateş ettim. Beni boğarken bu şekilde tepki vermemi beklediğini sanmıyorum."

Parmaklarını dikkatle boynuna doluyor, sanki onu koruyormuş gibi. Orada fark etmediğim soluk mor bir leke var. Belki de makyajla kapatmıştır.

Yatağın üzerinde kayıyorum ve parmaklarını nazikçe çekiyorum. "Bu bir çürük mü?" Boynunda mor bir kolye var ve ben bunu fark etmediğim için kendimden utanıyorum. Ona bakmamaya çalışarak o kadar çok zaman geçirmişim ki hayati bir şeyi gözden kaçırmışım.

Yorganı kucağından çekip alıyorum ve bacaklarına bakıyorum. Dizlerinde çürükler var, bir tanesi de kalçasında, neredeyse şortunun paçasına yakın. "Başka var mı? Başka ne saklıyorsun?"

Ses tonumdan irkildi ve kendime lanet ettim. "Özür dilerim. Bunu senin suçunmuş gibi göstermek istemedim ama sana ne yaptıklarını bilmem gerekiyor. Aynen öyle. Onlar..." Derisi yüzülmüş dizlerine bakıyorum.

"Hayır, bu yatağın kenarından tökezlediğim ve ayaklarım yerine dizlerimin üzerine düştüğüm zamandı. Beni yakalayan adamın elinden kurtulmaya çalışıyordum, o yüzden düşünmedim. Beni bekleyen başkaları da vardı ama dolapta acil durumlar için bir çantam ve bir kaçış yolum vardı. Orada saklandım, giyindim ve garajdan çıkmak için tünel kapağından gizlice girdim ve evimin arkasındaki küçük ormanlık alana doğru koştum."

Başımı sallayarak onu cesaretlendiriyorum. "Yedek bir planın olması akıllıcaydı. Başka bir şey gördün mü? Tanıdığın biri, herhangi bir araç?"

Atletinin eteğiyle oynuyor, sonra yavaşça kaldırıp kaburgalarının bir tarafında büyük bir çürük olduğunu görüyor. İyileşiyor gibi görünüyor ama kaburgalarının da kırılıp kırılmadığını bilmenin bir yolu yok. "Baktırdın mı?"

"Evet, kız kardeşimin tanıdığı bir doktor var. Her şeyi kontrol etti ve iyi olduğumu söyledi."

Telefonumda bir not açıyorum. "Adı ne? Onunla konuşmak istiyorum."

"Onun işle hiçbir ilgisi yok. Kız kardeşimin de yoktu."

İç çektim. "Sorduğum şey bu değildi. Sadece detayları öğrenmeye çalışıyorum. Tüm gerçeklerle bu daha kolay olacak."

Başını iki yana sallıyor. "O bana yardım etti. Size bildiğim her şeyi anlatacağım ama ne onu ne de kız kardeşimi bu konuda riske atmayacağım."

"Kız kardeşin nerede?" Kai'ye ya da ona onun güvende olduğunu bilip bilmediklerini sormayı düşünmemiştim.

Bu kez acıklı bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Eğer küçük kız kardeşim Julia'yı tanıyorsam, ki kesinlikle tanıyorum, muhtemelen bana ne olduğunu anlamak için kendi çapında çalışıyordur.

Julia... Julia... Bu ismi nereden biliyorum? Aklıma geldi. "Kız kardeşin Julia Aquila mı?" Neden daha önce Selena ya da Kai hakkında bir araya getirmemişim? Vay . Sosyetenin en saygın ve tanınmış birkaç üyesinden biri olan Julia Aquila'nın rüşvete gelmeyen bir şımarık olarak ünü kendisinden önce geliyor.

"Dediğim gibi, onu bu işin dışında tutmak istiyorum, en azından bana izin verdiği kadarıyla."

Hâlâ biraz aptallaşmış durumdayım, bu yüzden sadece başımı salladım. "Sezon açılış partisinde herhangi bir tehdit aldın mı? Ya da ondan önce? Ya da herhangi birini kızdırabilecek bir ittifak teklifini geri çevirdin mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Sadece o baş konsey üyesi kaltak ve geçen gece evimde tanıştığın adam. Sence olayları o mu yönetti? Kai'nin peşinden giderken tüm bunları kurulu karıştırmak için mi yaptı?"

Bu göz önünde bulundurmam gereken bir olasılık. Eğer Selena artık tehlikede değilse, bunu yakında öğreneceğiz. Ama şimdilik, hala risk altındaymış gibi hareket ediyoruz.

Yorganı tekrar kucağına çekerek morluklarını ve tüm çıplak tenini gizliyor. "Başka sorunuz var mı?"

Zihnim evine gelen meclis geri dönüyor. "O adamla daha önce tanışmış mıydınız?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, asla. Neden?"

"Belki yardımcı olabilecek bir şeyler biliyordur. Bir ittifak önermiyorum ama en azından arkadaş olabilir ve bizim için neler yapabileceğini görebiliriz." Şimdiye kadar yaptığından daha fazlasını.

Sanırım Andrea'nın takip ettiği meclis üyesi o, ama eğer durum buysa, Andrea'ya yapılan saldırıyla bir ilgisi olan kişi de o. Eğer şu anda yaptığı şey yaptıklarını telafi etme çabasıysa, işe yaramayacak. İttifak olsun ya da olmasın, boğazını kesip nehre atacağım. Bize kaç şekilde yardım ettiği umurumda değil.

"Ne ? Yüzünde özellikle vahşi bir ifade var ve korkmalı mıyım yoksa başka biri için mi endişelenmeliyim emin değilim."

Dudaklarımı yalıyorum ve ona küçük bir sırıtma veriyorum. Yüzüme bakarken gözlerini kocaman açmasına neden olan bir gülümseme. Gençliğimden beri nasıl göründüğümü biliyorum. Eskiden bundan nefret ederdim, ama şimdi görünüşümü avantajıma kullanmayı öğrendim. "Korkmuyorum, hayır. Ama bence şu meclis üyesini arayıp bir görüşme ayarlamalıyız. Bakalım bize faydalı bir şeyler sunabilecek mi?"

Yutkunuyor, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "İşe yarar mı?"

Omuz silkiyorum ve ayağa kalkıyorum, sorularım şimdilik bitmiş. "Evet, ama bu sefer elbiseyi atlayabilirsin. Onunla özel olarak görüşeceğiz. Senin kim olduğunu bilmesini istiyoruz."

Bana bakarken gözlerinde neredeyse vahşi bir şey var. "Peki ben bu toplantıda kim olacağım?"

Kapıya doğru yöneldim ve geri seslendim, "Bir kraliçe."

SELENA

I Aramızdaki şeye ateşkes denebilir mi bilmiyorum. Benim için yaptığı şey, sunduğu rahatlık, anlık bir ateşkes, başka bir şey değil.

En azından tabletinde bir şeyler okumasını izlerken salata atıştırırken kendime böyle söylüyorum. Kendime ondan nefret etmek için nedenler aradığımı, uzaklaşmak ve kendime bakmak için nedenler , ona daha önce gelen diğer tüm erkekler gibi davranmak için nedenler aradığımı söylüyorum.

Yine de bana verdiği o gülümsemeyi aradığımı da inkar edemem. En küçük bir tanesi bile onun düşünceli ve güzel yüzünü bir ressamın ölümsüzleştireceği bir şeye dönüştürdü. Erkeklerin bu kadar güzel olabileceğini bilmezdim.

Koltuğunda kayıyor, gözlerini tablettten hiç ayırmıyor. "Şu anda çok sert bakıyorsun."

Çiğnemeyi bıraktığım salata lokmasını yutuyorum. "Nereden biliyorsun ki? Okuyorsun."

"Hissedebiliyorum."

Bana bakmadığı halde gözlerimi deviriyorum. "Biri sana baktığında bunu hissedemezsin. Bu bilimsel olarak kanıtlanmış bir şey değil."

"Aslında..." Kahvesini yudumlamak için duraklıyor. "Beynin çok özel bir bölümü vardır ve bu bölümün tek görevi başkalarının nereye baktığını fark etmektir. Zamanla altıncı his gibi geliştirilebilir. Bazı beyin hücreleri sadece biri size baktığında harekete geçer."

Sessizce, açık kapatıp toplanmış salatama bakıyorum. Yüzüm yanıyor, onun düzeltmesinden değil, ama

Burada oturup beş dakika boyunca ona baktım ve o da bunu biliyordu.

Kahretsin. Konuyu değiştirmem ya da kendimi daha da utandırmam gerekiyor. "Bugün yapmamız gereken bir şey var mı?"

Hâlâ bana bakmıyor. "Eğer sıkılırsan temizlenmesi gereken birkaç silahım var."

"Bunun için yeterince sıkılmadım."

"Muhtemelen sizin gibiler için biraz fazla aşağı. Kimin kendi silahını temizleyecek vakti var ki?"

Dişlerimi sıkıp çatalımı salatama saplıyorum. Çenemi kapalı tutmak ve onun damarına basmamak için elimden geleni yapıyordum. Bir odaya girip benimkinin üzerinde tepinmekten hiç çekinmiyor. Aslında, bu silahlardan birini bulup onu kendi vurmak isteyene kadar beni kızdırmaktan zevk alıyor gibi görünüyor.

Zar zor kendimi hizada tutuyorum ve dürtüklemelerine karşılık vermiyorum. "Biraz kitaba ne dersin?"

Kupasını uzak duvarın yanındaki bir rafa doğru sallıyor. Neden bir otel odasında kitaplığı var? Burada mı yaşıyor, yoksa biz geldiğimizde ya da daha önce mi getirmişti? Şimdiye kadar fark etmemiştim ama yine de zamanımın çoğunu bana verdiği odada geçiriyorum. Zaten beni etrafında istemiyor.

"Kitapların neden bu otel odasında?"

Sonunda başını kaldırıp bakıyor, gözleri benimkilere kilitlenirken daralıyor. Saçlarından bir tutam bir gözünün üzerine düşüyor ama fark etmemiş gibi görünüyor. "Biraz dinlen. İstersen oku, ama bu gece geç saatte bir toplantımız olacak. Tanıştığın meclis üyesi sonunda bizimle buluşmayı ve şartları görüşmeyi kabul etti."

Marulları kassenin etrafına saçıyorum. "Şartlar?"

"Onunla ittifak yapmak istediğinizi düşünüyor gibi görünüyor. Bu gece sadece bilgi istediğimizi ona anlatmamız gerekecek. İlk fırsatta bize ihanet etmeyeceğinden emin olmak için onu yeterince tanımıyoruz."

"Ama Kai'nin kurtulmasına yardım etti? Tanıştığımız gece söylediğin ya da onun yaptığı bu değil?"

Omuz silkiyor ve tabletine geri dönüyor. "Tek bir iyilik, ömür boyu süren bir vahşeti onaylamaz."

"Peki ne yapacağız..."

Michail aniden ayağa kalkar, cebinden titreşimli cep telefonunu çıkarır ve başka bir şey söylemeden odadan çıkar.

Bu kendini beğenmiş pislikten kesinlikle hâlâ nefret ediyorum. Hiç ilgimi çekmeyen salatayı bitirmek yerine masaya bırakıyor, raftan bir kitap alıyor ve odama çekiliyorum. Öğle yemeğini tek başına bitirebilir, umurumda değil. Bundan sonra da, eğer yemek yerken böyle heyecanlı sohbetler yapacaksak. O uğraşmazsa ben de uğraşmam.

Elime aldığım kitapla yatağıma yerleşiyorum. Kitabın adının ne olduğu bile önemli değil. Canım çok sıkılıyor ve dışarıda kendi bölgemi geri almak yerine burada oturmaktan nefret ediyorum. Okumaktan başka yapabileceğim şeyler de olmalı. Hayatta kalmak önemli, ama her şey bittiğinde hiçbir şeye geri dönmek için hayatta kalmayı kaldırılabileceğimi sanmıyorum.

Teslim olmamı istiyorlar. Teslim olmamı. Eğer geri adım atacağımı ve konseydeki koltuğumu bırakacağımı bildirirsem, muhtemelen benim için gelmeyi bırakırlar. Ama bunu yapamam. Onu aldıklarında, her şeyi çaldıklarında ve benim olanla kaçmayı beklediklerinde değil.

Sesi düşüncelerimin karanlık sarmalını böldü. "O kitabı ödünç alabileceğini söyledim, yok edebileceğini değil."

Kitabı tutuş şeklime bakıyorum, omurgası doğal olmayan bir şekilde eğilmiş. "Özür dilerim. Eğer mahvettiysen, sana başka bir kopyasını alırım."

Gözleri kısıldı ve yatağıma oturmak için geçti. Adam kapıyı çalmadan içeri giriyor ve yatağımın sahibiymiş gibi ya da davet edilmiş gibi kendini yatağıma atıyor ve ona izin vermediğimden eminim.

Belki de sadece sinirli davranıyorumdur. Duygularımın beni ele geçirmesine izin veriyorum. "Ne istiyorsun? Tek kelime etmeden masadan kalkıp gittin. Bunun senin yarım yamalak kovma yöntemin olduğunu düşündüm."

Bana bakabilmek için yana kayıyor, dolgun dudakları genellikle olduğu gibi aşağı doğru çekiliyor. "Zamandan tasarruf etmek adına bunu bir kenara bırakacağım. Bu akşamki toplantıdan önce birkaç şey konuşmamız gerekiyor."

Kitabı tokatlayarak kapattım ve yatağın üzerinde yanıma koydum. "Ben aptal değilim.Yıllardır bu adam gibi insanlarla pazarlık yapıyorum. Bu

Ailem beni ne yapmam için eğittiyse onu. Kai bilgisayarları ve silahları öğrendi. Julia bıçakları ve sırları öğrendi. Ben insanları ve gücü öğrendim."

Bakışları yüzümde ve vücudumda geziniyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Kendini hiç savunamıyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim. İlk ataktan sonra nasıl kaçtım sanıyorsun? Kai ve Julia sayesinde siyasetin engerek yuvasında hayatta kalmak için neye ihtiyacım olduğunu öğrendim. İhtiyaç olduğunda kendi başımın çaresine bakabileceğimden emin oldular. Görünüşe göre ailemin zamanından beri dünyamız daha karanlık, daha cesur hale gelmiş. Benim böyle şeylere ihtiyacım olduğunu düşünmediler."

Ofluyor ya da . . "O zamanlar daha az karanlık ya da cesur değildi, sadece daha gizliydi. Suçlar gizliydi; kimsenin göremeyeceği şekilde saklanmıştı."

Beyaz düğmeli gömleğinin kıvrılmış kolunun altındaki koluna bakıyorum. "Pek çok suç hala gizli."

"Buraya bunları konuşmak için gelmedim. Tartışmamız gereken şey, siz ona karşılığında bir şey vermeden meclis üyesinin bize ihtiyacımız olanı vermesini nasıl sağlayacağız."

Bir karşılık vermek için ağzımı açıyorum ama odadan çıkıp gidiyor. Bu kez yataktan fırlıyorum, peşinden gitmeye hazırım, ama kapıya varmadan elinde bir giysi torbasıyla geri dönüyor. "Bu gece için."

"Neden bana kıyafet verip duruyorsun? Benim kendime ait çok güzel, çok pahalı kıyafetlerim var. Ayrıca, bu muhtemelen benim bile değil"- çantanın fermuarını açıp açıyorum- "tarzım," diye fısıldayarak bitiriyorum.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, öylece duruyor. "Eğer bunu kullanamıyorsanız, giymek için yerel bir şeyler bulabilirsiniz, ben de size teslim ederim ama özel dikim olmayacak."

Gül sarısı bandaj elbiseye bakarken nutkum tutuldu. Çok çarpıcı ve şu anda ikimizin de istediğinden çok daha fazla dikkat çekecek. "Bundan emin misin? İnsanlar bakacak."

"Kendini çok beğeniyorsun."

Elbiseyi çantadan çıkarıyorum ve pürüzsüz kumaşı okşamaya direniyorum. "Hayır, sadece neye benzediğimi biliyorum. Bu da diğer her şey gibi bir beceri. Nasıl görünüyorsam görünüyorum ve görünüşümü koruyorum, böylece bunu kendi avantajıma kullanabiliyorum."

Elbiseyi yatağın üzerine koyduğumda, çantanın alt kısmındaki ayakkabıları fark ettim. Onlar da en az elbise kadar göz alıcı ve pahalı. "Bunların parasını kendim ödeyebilirim. Sizi rahatsız etmek istemem."

kayıyor, bu kadar yakın olması beni şaşırtıyor. "Paranıza ihtiyacım yok, Prenses. Satın almam gereken her şeyi karşılayabilirim." Sözleri canımı yakıyor ama ses tonu daha önce olduğu gibi kesmeye yönelik değil.

Sert biri olsa da ateşkes onun için de geçerli. Ama içimizden biri ateşkesi bozup ilk edene kadar ne kadar zaman geçecek?

Boğazımı temizliyorum, geri çekiliyorum, yeniden tedavi ediyormuş gibi görünmemek için dua ediyorum. Sabununun ya da kolonyasının kokusu, limon otu ve baharatlı bir şey, yakın ve iğrenç ve karnımda bir şeyler yapıyor. "Peki, teşekkür ederim. Aşağı inme vakti geldiğinde hazır olacağım."

Bana uzun bir değerlendirme bakışı atıyor, sanki yapbozun son birkaç parçasını yerine oturtmaya çalışıyormuş gibi ama bir türlü olmuyor. "Tamam, saat 10'da hazır ol ve aşağı inelim."

O gider gitmez banyoya koşuyorum ve düzgün bir şekilde hazırlanmak için ihtiyacım olan her şeyin yanımda olmasını umuyorum. Saat tam onda, kendim için alacağım elbiseyi giyerek yatak odasından çıkıyorum, ama o elbiseyi satın almışken ve o perili gözleriyle bana bakarken çok daha ağır görünüyor.

Kumarhane katına iniyoruz, ama hemen yan kapıdan bir yeraltı tüneline giriyoruz. Issız bir yer ve ben de müstehcen yüksek topuklu ayakkabılarımla onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum. Diğer kapı sırasına geldiğimizde, birinden içeri giriyoruz ve güvenlik ya da garson olabilecek gibi görünen bir adam tarafından karşılanıyoruz. Karanlık olduğu ve adam tamamen siyah giyindiği için anlayamıyorum.

Dört kişilik bir masanın bulunduğu küçük bir yemek odasına yönlendiriliyoruz.

Mum ışığı avizede parıldıyor ve Michail arkamdan kayıyor. Tam dönecekken dirseğimden tutarak beni nazikçe masaya doğru itiyor ve bir sandalye çekiyor. "Otur, rahatla. Birkaç dakikamız var. Erken geldik."

Oturuyorum ve o da elimi tutup dudaklarına götürüyor ve arkasından öpüyor.

"Ne oluyor lan?" Kendimi geri çekmeye çalışıyorum ama gözleri parlıyor ve benimkilere kilitleniyor.

"Geçen gece her birimizin bir rol oynadığı gibi, bu gece de ikimizin de oynayacak bir rolü var. Sen, kraliçe ve ben, tutkulu aşık. Senin koruman ve senin fethin."

Dudakları parmak eklemlerimi sıyrıyor ve elimi bu şekilde tutarken rahatlamaya çalışıyorum. Benimkinin yanındaki koltuğa oturuyor ve hâlâ onunkine bağlı olan elimi kucağına çekiyor.

Buna karşı bir argüman düşünecek zamanım yok çünkü odanın diğer ucundaki kapı açılıyor ve sersemletici bir kadın içeri giriyor. Tamamen siyah giyinmiş, tırnakları kan kırmızısı, siyah stiletolar giymiş ve uzun, siyah saçları düz bir halinde kalçalarına kadar sarkıyor. Daha önce tanıştığım meclis üyesi de içeri giriyor ve ikisi de bizi değerlendirdikten sonra masada karşımızda oturuyor.

Kadına ve adama bakıyorum ve kendimi elimdeki göreve veriyorum. İhtiyacımız olan bilgiyi alacağız ve karşılığında hiçbir şey vermeyeceğiz.

Kadına elimi uzatmak için yer değiştirdiğimde, benden önce davranıyor. "Andrea," diyor, sesi dumanlı ve gölgeli. Şüphesiz her erkeğin fantezisi. Michail'e tanıdık bir selam veriyor ve ben de ona bakıyorum. Onu tanıyor.

Meclis üyesine odaklanıyorum. Randevusundan daha yaşlı, ama yüzü mükemmel simetrik, gözleri parlıyor ve konumuna rağmen garip bir şekilde nazik. Konseydeki hiç kimse nazik olarak adlandırılmaz. "Daha önce tanıştığımızda kendimi tanıtmamıştım. Bana Em- manuelle diyebilirsiniz."

"Selena."

Bir garson içeri giriyor, herkese birer kadeh beyaz şarap dolduruyor ve tekrar geri çekiliyor. Michail elimi sıkıyor ve parmaklarını bileğimden dirseğimin eklemine kadar gezdiriyor, sanki vitrin süslemekten başka bir şey yapmıyormuş gibi.

Nasıl başlayacağımı bilemeden ikisinin arasına bakıyorum.

Ben daha ağzımı açmadan meclis üyesi hemen söze girdi. "Müttefiklik teklifimi yenilemek için buradayım."

Cebinden bir şey çıkardı. Michail yanımda geriliyor, ama sadece bir kutu olduğunda rahatlıyor. Ama ben , çünkü bir kutu değil.

silah, ama çünkü o küçük kadife kutuyla sunabileceği tek bir şey var.
Yavaşça kapağı açtı ve gül kesim büyük bir elmas ortaya çıktı. "Bayan Aquilla, size evlenme teklif etmek istiyorum."

MICHAIL

S Belli ki deli adama "Hayır, teşekkür " diyecek ve ardından bilgi konusuna yaklaşacak.

Bekliyorum.

Ve bekle. Ana kumarhane katının kapısının dışında olduğunu bildiğim ses uğultusuna rağmen oda çok sessiz. Selena'nın takındığı aynı gevşek çeneli ifadeyle yüzüğe bakan Andrea'ya gözlerimi hızlıca kaydırıyorum. Elmasların kadınları bu kadar iyi susturduğunu bilseydim, onları daha önce kullanmayı deneyebilirdim.

Selena sessizliği bozar. "Neden benimle evlenmek istiyorsun?" Emmanuelle ona doğru eğiliyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Eğer müttefik olursak, iki büyük şehrimizin gücü birleştiğinde olur."

Farkında olmadan elimi sıkarak başını sallıyor. "Hayır, demek istediğim, neden benimle evlenmek istiyorsun, özellikle de şu anda? Sana sunacak hiçbir şeyim yok. Şu anda kapıdaki güvenlik görevlisi benden daha güçlü bir konuma sahip."

Araya girip konuyu değiştirmek . Konuştuğumuz bu değildi. Şu anda dünyadaki yerini oynaması . Burada oturup aşık yavruyu oynamamın tek sebebi bu.

"İktidar koltuğunuzu yeniden ele geçireceğinize ve her türlü direnişi ortadan kaldıracığınıza inancım tam."

Selena ona gülümsüyor, beyaz dişleri parlak kırmızı dudaklarında parlıyor. "Bu gece birimizin kendinden emin hissetmesine sevindim. O yüzden bana yardım et. Benim için anlaşmayı tatlandır."

Ona, bu pisliklerin aynada pratik yapmak için sahip olmaları gereken o muhteşem baş veriyor. "Ne istersiniz?"

Acı tonu karşısında gerildim. "Şehrimi geri alabilmem için kimi avlamam ve ortadan kaldırmam gerektiğini söyle."

Onu kendime doğru çekmek, defolup için ona bağlamak dilimin ucunda. Yüzüğün hala mum ışığında parıldadığı ve ona henüz hayır demediği gerçeğini kabul etmek için her şeyi yaparım. "Korkarım bu bilgiye sahip değilim. Pek çok kişi gibi ben de eski baş konsey üyemin kardeşinizi tantanasız bir şekilde yakalayabilmek için bir şaşırtmaca düşünmüştüm. Şimdi onun planları ortaya çıktığına göre, bölgenizde daha derin bir şeyler dönüyormuş gibi görünüyor. Güç dinamiklerinden memnun olmayan biri, saldırmak için ilk fırsatı arıyordu. Konsey üyesi de onlara bu fırsatı verdi."

Eğildi, her kelimesine perçinlendi. İçimde keskin bir şeyler . "Ama kim olduğunu bilmiyorsun? Ne istediklerini?"

Diğer adam kederle başını sallıyor ve yanındaki Andrea'ya bakıyor. Anlamadığım uzun bir bakışı paylaşıyorlar ve ben insanları okumakta çok iyiyimdir.

Selena koltuğuna geri yerleşiyor ve sonra sarsılarak birleşmiş ellerimizi kucağına sürüklediği yere bakıyor. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Ona başımı hafifçe salladım. O buradayken olmaz. Şu anda hâlâ rolümü oynuyorum, o da öyle.

Omurgası dikleşip Emmanuelle ve Andrea'ya baktığında anladığını düşünüyorum. "Bu teklifi değerlendirmek isterim."

Adam uzanıp yüzük kutusunu kapattı. "Kırk sekiz saatin var, sonra B planına geçeceğim."

B planının ne olduğunu bilmek istemediğime eminim, Selena da istemiyor.

"Lütfen anlayın, meclis üyesi, ben kendi şehrimin başkanıydım. Sizinle evlenmek, eşiniz olmak, bence bir adım daha aşağıya inmek olur."

Öne doğru eğiliyor, yüzü kızarıyor ama Selena bitirmek için elini kaldırıyor. "Kişisel olarak sizin yüzünüzden değil elbette, ama dünyamızın nasıl işlediğini bildiğim için. Bir kadın tek başına

Güçlüdür, eğer gücünü destekleyebilirse, ama evli bir kadın sadece kocasının bir uzantısıdır. Böyle bir güçten kolay kolay vazgeçemem. İyice düşünmeden olmaz."

Andrea onun koluna yaslanmış, kulağına bir şeyler fısıldıyor. Saçlarımın dökülüşünün altından Andrea'yı inceleyerek bu alışverişi yakalıyorum. Elbette Kai'nin ya da Adrian'ın emriyle burada ama ne yapması gerektiğini ve neden bu meclis üyesiyle birlikte olduğunu çok merak ediyorum. Son zamanlarda yolumuzu sık sık kesen biriyle. Bir dahaki kontrolümde Kai'ye soracağım bir şey.

Emmanuelle elini sandalyesinin kenarlarına vurur ve ayağa kalkmak için iter. "Oyalanmanın bir anlamı yok. Düşünebilir ve cevabınızı bana bildir."

Gözleri bana kayıyor ve dönüp Andrea'nın için kolunu uzatmadan önce daralıyor. Andrea, Andrea'nın kolunu kavrayıp ona doğru eğilirken bir anlık bir tereddüt yaşıyor, Andrea'nın kalçaları Andrea'nın kalçalarına değerek sallanıyor ve yemek salonunun dışına doğru yürüyorlar.

Selena'ya sarılmayı bırakıyorum ve arkama yaslanıyorum. "Neden siz güçlü insanlar bir araya geldiğinizde kimse bir şey yiyip içmiyor? Kahretsin, kimse sipariş bile vermiyor."

Bir kez homurdanıyor, sonra yüksek sesle gülüyor, daha fazla gülmek için eğiliyor, ağzını ellerinin arkasına saklıyor. Kendine geldiğinde gözleri yaşlarla dolmuş bir halde başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yok. İnsanlar zehirlenmek istemediği için başladığından şüpheleniyorum ama şimdi bilmiyorum."

Onun kahkahasını ne kadar paylaşmak istesem de yapamıyorum. Kıyafetleri içinde gülerken normal görünebilir ama o da gibi. Başkalarını alıp satan, onları bir oyun tahtasındaki taşlar gibi hareket ettiren insanlar.

"Gidelim," diyorum, ayağa kalkarak. Ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum. Yine arka kapıdan çıkıyoruz ve ilk asansöre biniyoruz. Süitimize giden yolu yarılayana kadar titrediğini fark etmiyorum. Hızlı bir bakış bana fiziksel olarak iyi olduğunu ve ağlamadığını söylüyor. "İyi misin?"

Gözleri rakamlara kilitlenmişti ve ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu. O kadar ki kolumu ortasına doladım ve katımıza ulaşana kadar onu sıkıca yanımda tuttum. Sallanmak saniyeler sürüyor

onu kollarıma alıp odamıza götürüyorum. Aklıma gelen ilk şey olan yatağıma doğru yürüdüm.

Gözleri bir açılıp bir kapanıyor. Onu yorganın üstüne yatırana kadar rahatlamadı ve titremesi durmadı. Bir şey mi kaçırdım? Yaralandı da benden mi sakladı? Bu elbisenin vücudu saran ya da süitte sürekli dolaştığı minik şortunda bir şey görmemiş olmam mümkün değil. Yanağına hafifçe dokunup onu uyandırmaya çalışıyorum ama kıpırdamıyor. Ben de B planına geçiyorum ve onu rahat ettiriyorum. Ayakkabılarını yavaşça çekip baldır kaslarına masaj yapıyorum, sonra yatağın ucundan bir battaniye çekip üzerini örtüyorum.

Hala bir şey yok.

Kahretsin. Tekrar yanağına dokunmaya çalışıyorum. "Selena, uyan. Eğer benim yüzümden ölürsen, kardeşin beni öldürür ve tüm bunlar büyük bir kayıp olur. Uyan artık."

O kıpırdıyor ve ben bir iç çekiyorum, rahatlıyorum, hala bu lanet kostümü giydiğimi hatırlıyorum. Ceketimi, kravatımı çıkarıyorum, yaka ve kollardaki tüm düğmeleri açıyorum, kendime nefes alacak yer açmaya çalışıyorum.

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak açıyor ve tavana bakıyor. Sonra bakışlarını indiriyor ve gözleriyle beni sabitliyor. "Ne oldu böyle?"

"Sen söyle. Asansördeydik ve sen . Seni buraya taşımak zorunda kaldım."

Etrafına bakınıyor ve belindeki battaniyeye dokunuyor. "Burası neresi?"

"Benim yatağım, bizim süitte."

"Neden beni kendi yatağıma değil de senin yatağına getirdin? Kapiya daha yakın."

Tanrı aşkına. Bacaklarının yanına oturdum, daha fazla yer açmak için onları ittim. "Bayılan sen olduğun halde benimle gerçekten tartışıyor musun? Seni doğruca buraya getirdim çünkü ilk aklıma gelen buydu."

Gözleri kısıldı. "Beni yatağında isteyeceğini mi, yoksa benim senin yatağında olmak isteyeceğimi mi?"

"Lanet sözlerimi çarpıtmayı bırak. Yatağında olman hiçbir şey ifade etmiyor. Ben sadece yaralı olup olmadığını anlamaya çalışıyordum."

Doğruluyor ve inliyor. "Ben iyiyim. Teşekkür ."

Duvara bir delik açmak istiyorum. "" diyorum, soğukkanlı bir şekilde. Sonra "Sen iyi misin?" diye bağıyorum.

Bana bakıyor, gözleri yine kısılıyor. "Benimle böyle konuşma."

"İyi değilsin. Eğer o adamla evlenme fikrini aklından bile geçirmiyorsan. Neden plana sadık kalmadın? Neden ona masada hayır demedin?"

Omzunu düşürüyor ve dikkatleri üzerine çeken bir kraliçe gibi daha yüksekte, daha dik oturuyor. Ve göğüs dekoltesi elbisesinin kenarını böyle zorladığında, evet, istesem de istemesem de dikkatimi veriyorum. "Bunun senin için ne önemi var? Eğer bu lanet otel odasından çıkıp hayatıma bu şekilde geri döneceksem, belki de bunu düşünmeliyim."

"Tüm bunları ben yapmadım ve seni güvende tutmadım ki sen kendini bir hiç uğruna satasın. Seni koruyup koruyamayacağını bile bilmiyorsun. Sana kesinlikle hiçbir güvence vermedi."

"Sizi temin ederim ki evlilikler daha azıyla kurulmuştur. Özgürlük için, koruma için gücümden geriye kalanları takas etmem gerekiyorsa, yapmam gereken budur."

Gözlerimi kısıyorum. "Kim demiş? Kendini koruyabilirsin. Seni korumak için ağabeyinden aldığım emirle şu anda buradayım. Bu evlilik bir seçenek bile değil. Bu bir dikkat dağıtma."

Ayağa kalkıyor, sesi keskinleşiyor, gözleri soğuyor. "Koruma vaadi için kendini satmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bir odadaki en önemsiz kişi olarak görülmenin nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Herkesin kullandığı, istismar ettiği ve bir kenara attığı kişi. Bizim toplumumuzda kadın olmak böyle bir şey. Ben de bunu değiştirmek için çalışıyorum. Eğer bunu bir kraliçe yerine bir eş olarak yapmam gerekiyorsa, öyle olsun."

Sersemlemiş bir şekilde duruyorum, öfkem profesyonel bir yüzücünün izi gibi derimin altında fokurduyor, asla yüzeye çıkmıyor, sadece onu çalkalıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Aptalca ama onun yanındayken tepki vermekten kendimi alamıyorum. Kendimi kontrol etmeme onaramayacağım bir şey yapıyor. Gömleğimi yırtıp açıyorum ve kollarımdan çekip yere atıyorum. Sonra sırtımı görebileceği şekilde dönüyorum. Daha doğrusu, Sal'in ailesinin alıcıları benimle işlerini bitirdiğinde sırtımın aldığı hali. "Sakin bana kullanılmanın ya da istismar edilmenin nasıl bir his olduğunu bilmediğimi söyleme. Bu yaraların gönüllü olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır. Güzel bir çocuk bir sadist tarafından sapığa satıldığında bunlar olur. Senin tahmin bile edemeyeceğin kadar çok şekilde şiddete uğradım."

Tekrar ona dönüyorum ve elimle çenesini sertçe kavırıyorum. Gözlerinde yaşlar yüzüyor ve onları görünce dudağımı kısıyorum. "Senin lanet acımanı istemiyorum."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür. "Sana acımıyorum."

Gözyaşını siliyorum ve iki elimi de sıcak yanaklarına koyuyorum, başparmaklarımla her bir gözyaşına vuruyorum. Öfkem bir maytabın ölümü gibi sönüyor, pırıl pırıl parlıyor, bana onu burada ve şimdi ezmemi söylüyor ve sonra kayboluyor, gözlerindeki yumuşaklıkla birlikte ölüyor. "O zaman bu acıma değilse nedir?"

Alnı düğümleniyor ve bakışlarını benimkiler arasında ileri geri kaydırarak gözlerimi arıyor. "Bu üzüntü. Yaşadıkların için üzgünüm ve bir sonraki çocuğu bu duruma düşmekten kurtaracak kadar dünyayı değiştiremediğim için üzgünüm."

Bu bir tepki değil, bir gereklilik. Ağzımı onunkinin üzerine yerleştirip dudaklarımızı birbirine değdirirken düşünmüyorum.

SELENA

I Bana küfürler savurmaktan beni öpmeye nasıl emin değilim. Aynı hem heyecan verici hem de korkutucu.

Bugün kim olacağını bilmeden. Benden nefret eden adam mı, yoksa sırlarımı çözmeye çalışan adam mı? Ya da belki de karanlıkta beni bekleyen tekinsiz vahşi gözlere sahip olan. Bilemiyorum ve bu da cazibenin bir parçası.

Ve ben ona çekiliyorum. Ondan nefret ettiğimi düşünsem bile.

Ellerimi göğsüne yerleştiriyorum ve o dudaklarını dudaklarıma sürterken hareketsiz kalıyorum. Bu bir öpücükten çok bir keşif, ama yine de vücudumun her yerinde hissediyorum. Ayak parmaklarım karıncalanıyor ve klitorisimde kalbimin düzensiz atışıyla eşleşen yumuşak bir nabız var. Tadı buz gibi temiz bir su gibi serin ve lanet olsun, onun içinde boğulmak istiyorum.

Ama yapamam.

Göğsünü hafifçe itiyorum, mesajı alıp beni öpmeyi bırakmasına yetecek kadar. Ama o beni öpmeyi bırakmıyor, sadece gözlerini açıyor, ağzı hala benimkinin üzerinde kayıyor. Eğer durmazsa, o zaman burada güçlü olan ben olmalıyım.

Ondan yavaşça uzaklaşıyorum ve ne kadar mesafe alırsam, daha fazla mesafe almak o kadar kolay oluyor. Odadan hızla çıkıp odama dönüyorum ve kapıyı duvardaki resimleri sarsacak kadar sert çarpıyorum.

Siktir. Kahretsin. Beni öpmesi bir şeyleri değiştirdi. Gerçek bir öpücük bile değildi. Altı yaşındaki bir çocuğun oyun parkında ilk denemesinden daha fazlası değildi. Dudaklarını dudaklarıma değdirmesinden başka bir şey değildi.

Eğer bunu hala her parçamda , bu inandırıcı bir yalan olabilirdi.

Lanet olsun. içkiye ihtiyacım var ve dışarı çıkıp içki aramaya niyetim yok. Orada durup bana bakacaksa olmaz.

Başımı sallıyorum, benimkileri onun odasında unuttuğum için ayakkabılarımı buluyorum ve bavulumdan birkaç yirmilik alıyorum. Sessizce, varlığını kontrol etmek için kapıyı gıcırdatarak açıyorum. Orada değildi ve kapısı kapalıydı, bu yüzden sürünerek dışarı çıktım, ağır oda kapısını yavaşça açtım ve koridora gizlice girdim.

O peşimden gelmeden asansöre ulaştığımda uzun bir iç çekiyorum. Zemin kata ve asansöre en yakın bekleme barına ulaşmak sadece birkaç dakika sürüyor. Eski bir bardan esinlenilmiş ve barmene eski moda bir kadeh işaret ederken bunu umursamıyorum bile. Kapıdan en uzaktaki tabureye yerleşiyorum ve içkiyi yaklaşıtıyorum. En azından, içimde hiçbir şey için, kesinlikle hiçbir şey için uyanmış gibi görünen bu ağrının bir kısmını köreltecek. "Sadece bir öpücüktü," diye mırıldanıyorum bardağıma ve uzun bir yudum alıp al-kolün boğazımda yanarak ilerlemesine izin veriyorum.

Beni bulup bara dalmadan önce içkimi bitirmeyi ve bir tane daha sipariş etmeyi başarıyorum, bu da birçok müşterinin ona bakıp kaçmasına neden oluyor.

Biraz cesaretle taburenin üzerinde dönüyorum ve yanımdakini okşuyorum. "Bana katılın lütfen. Muhtemelen bunlardan birini kendin de kullanabilirsin."

Göğsü kabarmış, gözleri kararmış, bukleleri parmaklarını geçiriyormuş gibi yüzünden uzaklaşmış. "Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı..." Duruyor ve burnundan uzun bir nefes alıp ağzından veriyor. "Düşündüğümden daha büyük bir veletsin. Buraya gelip kendini riske atıyorsun, ne için, lanet bir içki için mi? Buna değer miydi? Şuradaki içki" -neredeyse boş olan ikinci kadehimi işaret ediyor- "kafana bir kurşun yemeye değer mi?"

Parmaklarını kaldırıp şakağıma bastırıyor. "biri seni bu kadar çabuk ve kolay saf dışı bırakabilir. Şu anda pratikte onların işini yapıyorsun."

Sıvının geri kalanını yutuyorum, beynimdeki keskin düşüncelerin daha fazlasını tam olarak alamadığım yumuşak lapa toplarına dönüştürmesine izin veriyorum. Bu daha iyi. Önceden her şeyi hissediyordum. Şimdi, hepsi hafif bir bulanıklık.

Parayı barın üzerine atıyorum ve ayaklarımın üzerinde sallanarak ayağa kalkıyorum. Renkli bir küfür savuruyor ve benden uzaklaşıyor, şüphesiz omuzlarındaki gerginlikle kendini sakinleştirmeye çalışıyor.

Ona bakarken, gömleği boynundan açık ve gevşek, derisindeki kesikleri, sırtındaki mükemmel düz çizgileri hala görebiliyorum, sanki birileri et ve kanla zaman tutuyormuş gibi. Her küçük tik neye doğru sayıyordu? Ona soracak kadar cesur değilim, şu anda değil.

"İstersen tekrar yukarı çıkabiliriz?" Onu en azından yatıştırmaya çalışarak söylüyorum.

Tekrar bana dönüyor ve gözleri şimdi sıcak, öfkeli. "İstersem tekrar yukarı çıkabilir miyiz? Gerçekten, çok nazıksınız *Prenses*. Ama önce küçük bir geziye çıkacağız."

O kadar da nazik değil, elini bileğime doluyor ve beni bardan dışarı, ana kata ve daha önce kullandığımız arka girişten tünellere doğru sürüklüyor. Tüneller büyük beton bir merkez odaya açılıyor ve oradan da birçok koridora uzanıyor. Ancak merkezde duruyoruz ve o da ışıkları yakıyor. Hâlâ karanlık ve gölgeli, merkezi zar zor aydınlatacak kadar ışık var.

Elini sallıyor. "Bu çukuru görüyor musun?"

Başımı sallıyorum, başka bir şey mi demek istiyor merak ediyorum, vermeye çalıştığı ders her neyse nüansını kavramaya çalışıyorum, sırf yukarıya daha çabuk dönebilmek için. Titriyorum ve kollarımı kendime doluyorum. "Burası pek çok düşmanımızın yer. Buradaki duvarlar yankılanmaz, yankılanması gerektiğini düşünsen bile. Kurşun sesleri taşınmaz."

Hâlâ ne anlamaya çalışıyorum ama anlamıyorum. "Bu bana bebek bakıcılığının bittiğini ve beni kendin öldürmeye niyetli olduğunu söyleme şeklin mi?"

Kolumdan tutup beni bitişikteki bir odaya sürüklüyor, ışığı ve kapıyı çarpıyor. Sonra sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni belimden tutup kaldırıyor ve masanın üzerine oturtuyor. "Bu benim sana bir sorunun çözümü kalmadığında onu halletmenin ne kadar kolay olduğunu anlatma şeklim."

Bana doğru adım atıyor ve nedense yaklaşmasına izin vermek için bacaklarımı açıyorum. Bu aptalca ve bir parçamın bunu istemesi dışında açıklayamıyorum.

Onun o serin ve berrak tadını tekrar tatmak. Bir kez daha, böyle, kadar güçlü olmayacağı zaman. Dondurucu bir yanıkla gelmeyeceği zaman.

Önce ona uzanacak kadar cesur değilim, bu yüzden birbirimize bakıyoruz, o daha uzun, ben gözlerine bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum.

"Sen lanet bir aptalsın," diye fısıldıyor. "Ne kadar çabuk gidebileceğini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, içki içtiğim için kendimi kötü hissettiğimden değil, istediği cevap bu olduğu için. Elbette kendimi riske attığımın farkındayım ama o benim olduğumdan daha kırılgan olduğumu düşünüyor gibi görünüyor. "Şimdi ne olacak?" Asıl soru bu değil mi?

Ellerini çıplak kollarımda öyle nazikçe gezdiriyor ki, neredeyse bir hayalet geçiyormuş gibi hissediyorum, tüylerimi diken diken etmeye yetecek kadar uzun süren bir dokunuş, daha fazlası değil. Ellerini tekrar yanaklarıma yerleştirdiğinde duruyor. "Sen lanet olası bir veletsin."

Yüzümü tekrar eğdiğinde yutkunuyorum. Bu sefer geldiğini biliyorum. Ağzı benimkinin üzerine eğiliyor ve bu öpücük ilkinde hiç benzemiyor.

Bana küfürler savurduğu ya da çığlıklar attığı aynı yoğunlukla ağzımı alıyor. Sanki beni içten dışa doğru yiyip bitirebilirmiş gibi. Ve belki de bunu istiyorum.

Dişleri dişlerimi sıyrıyor, dili kuşatıyor ve ağzımın her yeri onun oluyor. Beni işaretliyor, kazıyor, yalıyor, emiyor ve tek yapabildiğim ona tutunup inlemek.

Beni bıraktığı anda nefes nefese kalıyorum ve ona bakıyorum. Geriliyor, boynundaki tendonlar geriliyor, göğsü kabarıyor, yara izleri açık düğmelerin üzerinden görünüyor. "Bunu neden yapıyorum?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Biliyorsam ne olayım.

Dudaklarını yalıyor, test ediyor, beni orada tadıyor. Gözleri parlak, kasları gergin ama yine de yüzümü nazikçe tutuyor. "Burada neler olduğunu bilmiyorum."

Bu sefer sesimi buluyorum, onu kışkırtacak kadar. "Buna şehvet denir. Bakire olmasaydın bunu bilebilirdin."

Gözlerini kısıyor, yüzümü bırakıyor ve elbisemin eteğini tutuyor. Bir an için elbisemi yırtacağını düşündüm ve çığlık atmaya çalıştım.

Ellerini tutmaya çalışıyorum, ama o kalçalarımın etrafından çekiştirerek i kalçalarımı ve dantel klotumu ortaya çıkartıyor.

"Bakire, ha?" diyor.

Öfkesini göze alıp başımı sallıyorum, bu işin nereye varacağından emin değılim. Bilmesi gerekmeyen şey ise benim de bakire olduğum. Kesinlikle hiç deneyimim yok. Ne öpüşme konusunda ne de başka bir konuda. Daha önce doğru düzgün orgazm bile olmadım. Yani onunla alay edemem. Bu bilgileri gönüllü olarak verdiğimden değıl.

Elini amımın üzerine koydu. Parmakları aıklığıma ve bileği klitorisime doğru ilerlerken beni tutuyor. "Bir bakireye göre, en azından seni azdırmış ve rahatsız etmişe benziyorum."

Kelimelerim kekeliyor. "değıl mi?"

"Ne gibi değıl?" Parmaklarını klotumun kenarına daldırıyor, oradaki ıslaklık boyunca kayıyor ve haklı. O kadar ıslağım ki, kalçalarım bile kayganlaştı.

Parmaklarını tenimden çekip ağına götürüyor. Bu müstehcen ve eğer tüm vücudum bu hareket karşısında klitorisimle aynı anda zonklamıyorsa lanet olsun. Parmaklarını emiyor ve iki eliyle kalçalarımı sarıyor. "Bana öyle geliyor ki, tam burada dizlerimin üzerine çöküp yüzümü o güzel amcığa gömsem, benim için ığlık . Yüzüme karşı kıvranır ve yıldızları görecek kadar sert boşalana kadar dilimin üzerinde gezinirdin."

Yutkunuyorum. Bu daha önce hayal ettiğim bir şey değıldi, ama şimdi kelimeleri söylediğine göre, görüntü kafamda ve nefes almayı zorlaştırmaya yetiyor. Neredeyse titriyorum ve bana dokunmasına duyduğum ihtiyaçtan midem bulanıyor.

Yine de yapmıyor. Orada duruyor, dizlerim kalçalarına dayanmış, ıslak parmakları istediğim yere çok yakın ama bir o kadar da uzak. "İtiraf et?"

"Ne?" Fısıldıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Neyi itiraf edeyim?"

Ağız neredeyse benimkine değecek şekilde eğiliyor. "şu anda seni becermeme izin vereceğini itiraf et. Seni öpmemin seni o kadar ettiğini ve binmek bir çıkış yolu bulmak için koştuğunu itiraf et."

Sözleri müstehcen ve onları inkâr etmek istiyorum ama yapamam. Kendini sınaması için kanıtlar ortadayken ve o bu konuda blöfümü görmezden gelmeye fazlasıyla istekliyen olmaz.

Boğazım kurudu, alkol midemde ağır ağır yüzüyor. "Ne söylememi istiyorsun?"

Eğiliyor ve ben beni öpmek istediğini düşünerek geriliyorum. Onun yerine burnunu çenemden boynuma doğru gezdiriyor, sonra gözleri göğüs dekolteme kilitleniyor ve durup kabarıklığa bakıyor. "Beni şu anda istediğini itiraf et ve ödeşmiş olalım."

"Ama neden?"

Nefesi göğüslerimi ısıtıyor ve meme uçlarım sertleşiyor. "Buna bir inanç eylemi diyebilirsin. Küçük bir şey bile olsa senin üzerinde gücüm olduğunu kabul ediyorsun. Bunu bir taviz olarak kabul edeceğim ve hepimiz biraz uyuyabileceğiz."

Tekrar yutkunuyorum, sesim düzgün çıkmıyor. Hay sikeyim. Böyle söylediğinde bir şey söylemek istemiyorum ama bir sonraki sefer bana nasıl bir işkence uygulayacağını bilmiyorum. Ya da karşı koyacak iradem olacak mı?

"Tamam." Göğsünü itiyorum, şehvetle pek uyuşmasa da öfkenin içime işlemesine izin veriyorum. "Seni istiyorum, tamam mı? Bu egonu yatıştırmak için yeterli mi, yoksa daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

Dudağının kenarı kalkıyor ve yemin ederim neredeyse üzgün görünüyor. "Bu kadar yeter. Şimdi seni yukarı çıkaralım."

Masadan kaymam için yeterince geri adım atıyor, karnım ayaklarımla birlikte yere çarpıyor, ama sonra geri dönüyor, vücudumun her yerine ve yüzüme bastırıyor. "Ama beni bir daha test edersen Selena, yemin ederim seni öyle bir sikerim ki, kendi özgür iradenden geriye tek bir gram bile kalmaz. Eğer seni kontrol altında tutmanın tek yolu buysa, ben bunun üstünde değilim. O yüzden zorlama."

MICHAIL

I ona dokunduğum için pişman değilim, ama Kai bunu duyarsa eminim ki pişman olurum. Ondan korkmuyorum ama ona saygı da duyuyorum.

onun isteklerine karşı gelmek için çok fazla. Selena'yı kıyafetlerinden soyup ağızımla ne kadar parçalayabileceğimi görmeyi ne kadar istesem de.

Korkakça olabilir ama ertesi sabah saklanan ben oluyorum. Düzenli olarak benim arkadaşlığımı aradığından değil.

Aynı zamanda, Emmanuelle'in teklifinin reddedilmesini tartışırken çok yakında kafa kafaya vermemiz gerekecek. Bu da bana şunu hatırlattı.

Telefonumu çıkarıp hızlı aramamdan Andrea'yı tuşluyorum ve çalmasını bekliyorum.

Sert bir "Alo?" ile cevap verdiğinde neredeyse telefonu kapatmaya hazırdım.

"Mümkün olan en kısa sürede arayacağımı bilmen gerekirdi. Dün gece ne hakkındaydı? Neden oradaydın ki? Ve meclis üyemize olan ilginizin ne olduğunu sormaya cesaret edebilir miyim?"

Sırada biraz karışıklık oluyor ve kadın iç çekiyor. "Beni ızgara yapmak için mi uyandırdın? O zamandan beri uyumak benim için ne kadar zor biliyor musun..."

İkimiz de bu cümleyi bitiremiyoruz.

"Özür dilerim," diyorum, "ama cevaplara ihtiyacım var ve siz bana bu cevapları vermek için eşsiz bir konumdasınız. Onunla aranızda ne haltlar dönüyor?"

"Sen benim patronum değilsin, bu yüzden benden taleplerde bulunamazsın. Ama siz pislikler arasında beni en az kızdıran sen olduğun için, bunun sürekli bir kedi-fare oyunu olduğunu söyleyeceğim."

Kahretsin. Kai'nin bundan haberi var mı? Adrian'ın mı? "Bunu sana gerçekten emir verebilecek bir adama söyledin mi?"

Renkli küfürlerden oluşan uzun bir liste çıkarıyor. "Beni onun yanına kim koydu sanıyorsun? Seçme şansım yok. Eğer olsaydı, kafası şu anda yatak odamın dekorasyonu olurdu."

Andrea, kendisine yanlış yapmadıkları sürece toplum üyeleri hakkında genellikle güçlü hisler beslemez, bu da Emmanuelle'in bir şekilde onun bok listesine girdiği anlamına gelir. İçimden bir ses detay istemenin işe yaramayacağını söylüyor.

"Peki, bana Selena'yla neden evlenmek istediğini söyle. Kai'nin Selena'nın bunu düşündüğünü öğrendiğinde nasıl bir kriz geçireceğini biliyor musun?"

Homurdanıyor, sesi alçak ve yumuşak. "O pisliğin her yıl Noel yemeğinde olduğunu hayal edebiliyorum. Gerçi duyduğuma göre Selena başlı başına bir baş belasıymış."

Onu savunma dürtüsü yükseliyor ama tepkilerime dikkat etme konusunda uzun zamandır pratik yaptığım için şükrederek bunu görmezden geliyorum. "Şu an için o bizim sorumluluğumuzda. Ve bir tehlikeyi daha güzel bir paket içinde başka bir tehlikeyle takas etmesine izin veremem."

"Onu her iki şekilde de ikna etme şansın olacağını mı ? Eğer öyleyse, kadınlar hakkında düşündüğümde daha az şey biliyorsun demektir."

İç çekme sırası bana geldi ve bu küçük külçeyle birlikte telefonu yüzüne kapattım.

Selena konuştuğumda beni dinlemiyor olabilir ama dün gece kollarımın arasında eriyip gittiği kesin. İlk defa, gözlerindeki kavga mantıklı bir şekilde ortaya çıkabilecek kadar azaldı. Onu hizada tutmanın bir yolu olarak samimiyeti kullanmanın ikimiz için de iyi bir fikir olduğundan emin değilim, eğer barda serbestçe dolaşırken hafifçe kafası dumanlıyken işe yarayacaksa bile.

Düşünmek için doğru zamanı bulamıyorum, çünkü odasından yeni dağılmış bir halde çıkıyor, saçları dağınık bir topuz, bacağına uzun çıplak çizgisi dikkatimi dağıtıyor.

"Sonunda odanızdan çıktınız," diyor, bir esnemeyle kendini masanın karşısındaki sandalyeye atarken.

Saklandığımı ima etmesi hoşuma gitmedi ama buna izin verdim. "Çünkü ne yapacağını bulmamız gerekiyor."

Elini aramızda salladı. "Bu durumda biz diye bir şey yok. O pislikle evlenen sen değilsin, yani bu tamamen *benim* kararım."

"Sence Kai bunu duysa ne derdi?"

Bana attığı bakış, Kai'nin aynı maruz kalmamış beni korkutabilirdi. "Kardeşimin hayatımda hiç söz hakkı yok. Benim yardım istemem bir şanstı ve o da seni bakıcım olarak atayarak bu şanstan sonuna kadar yararlandı. Yakın zamanda bir daha ondan yardım isteyeceğimi sanmıyorum."

Onu masanın kenarına fırlatmak ve ukala çenesini boşboğazlık etmekten çok daha iyi bir şey için kullanmak kulağa çok hoş geliyor ama şu anda güç sarhoşu zihninde neler olup bittiğini bana anlatmasına ihtiyacım varken bir faydası olmayacak. "Bunun senin kararın olduğu konusunda ne aynı fikirdeyim ne de değilim. Ama bence seçeneklerinizi ve avantajlarınızı tartmanız gerekiyor."

"Bunun üzerinde çalışıyorum zaten." Masanın ortasına bıraktığım kutudan bir parça pizza aldı. "İstediklerini elde ettiği anda kendimi kullanılıp atılmak üzere sunacak değilim." "Demek istediğim de bu. Gerçekten ne istediklerini bilmiyorsun. Bir ittifaktan söz ediyor ama art niyetli olmadığını anlamak için daha fazla araştırma yapmamız gerekiyor."

Gözlerini deviriyor, pizzasından bir ısırık yutuyor. "Benim bir olduğumu mu düşünüyorsun? Şehrimi yönetmek için bir erkeğin ağzından çıkan her güzel yalana inanarak yükselmedim. Aslında, aksini kanıtlayana kadar erkeklerin söylediklerinin çoğunun yalan olduğunu düşünüyorum."

"Bu rahatsız edici olmalı."

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor, gözlerinde ateşten başka bir şey yok. "Örneğin, beni boyun eğdirmekle tehdit etmen kesinlikle bir yalan. Bakire olduğunu tespit ettik, daha doğrusu ben ettim, bu yüzden böyle bir şey yapabileceğinden şüpheliyim."

Beni incelerken yüzünde kendinden memnun küçük bir sırıtma var, sanki alaylarının onu ne yapmam için yeterli olduğunu düşünüyormuş gibi...

Hünerimi kanıtlamak mı? Yoksa beni öfkeliendirmek mi? Belki de hayatındaki erkekler genellikle böyle tepki ve beynimi aşırı hızda çalıştırma yeteneğine sahip olsa bile, yine de bir hamle yapmadan önce hareketlerimi düşünmeyi seviyorum.

Örneğin, masadan kalkıp ayağa kalktığımda, sonra onun yanına gidip sandalyesinin yanında diz çöktüğümde, ona adımı haykırtmanın tüm yollarını çoktan denemiş oluyorum.

Hızlı bir hareketle sandalyesini yüzüme doğru çevirdiğimde, kalçalarını ayırıp yüzümü onun küçük tatlı amına gömdüğümü hayal ettim bile.

Bunların hiçbirini yapmıyorum. Burnunun ucuyla bana bakmasına izin veriyorum, bekliyorum, nefes alış veriş azalırken, elleri sandalyenin kenarında kenetlenirken izliyorum. Onu suskun tuttuğum her kalp atışında kendi kendini toparlıyor. Bu, çok kapsamlı sorgulamalarım sırasında yüzlerce kez kullandığım bir taktik. Ama bu tamamen farklı. Beni bu kadar etkileyeceğini tahmin etmemiştim. Hayal gücüm yüzünden sikim şimdiden sertleşti.

İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce harekete geçmeliyim. Düşünmediğim bir şey.

"Peki onunla evlenmenin ne gibi faydaları olacak?" diye sordum.

Gözleri diz çökmüş bedenimi taradığı yerden benimkilere dikildi. "Peki, koruma. Konseyinizin çok daha sağlam bir güvenlik gücü var."

Ayaklarımın üzerinde dengede duruyorum ve parmaklarımı onun çıplak, kaslı baldırlarının arkasında gezdiriyorum. "Bu bizim hatamız olurdu. Konsey Beş'ten korkuyor. Daha fazla güvenliğin onları güvende tutacağını düşünüyorlar."

"Ve mı?"

Dizinin arkasındaki seksi kıvrımda duruyorum. "Hayır, konseyi zorla alaşağı etmeyeceğiz. Onlarla işimiz bittiğinde, hayatlarına devam etmelerine izin vermemiz için bize yalvaracaklar. Kaçmalarına izin vermemiz için bize yalvaracaklar."

Parmak uçlarımda titriyor, parmaklarımda her geçişinde titriyor. "Öyleyse neden karışıyorsun? Eğer intikamını herhangi bir şekilde almayı planlıyorsan, benim ne yapmayı seçtiğimi neden umursuyorsun?"

"Muhtemelen güvenlik karşılığında kendini satmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim içindir. Anlaşma iyi olsa bile, hiç kimsenin

bu kararla yüzleşmek için."

Gözlerimi bacağında tutuyorum ve parmaklarımı uyluğuna doğru gezdirmeye devam ediyorum, elimi dış tarafa doğru kıvırıyorum. Ona bir sebepten dolayı dokunduğumu söylemek daha kolay olurdu, teninin ne kadar yumuşak olduğunu hissetmek istememden başka bir sebep. Şimdilik kendime yalan söyleyebiliyorum ama böyle devam edersem sonunda söyleyemeyeceğim.

Şimdi gözlerine bakıyorum ve parmaklarımı yavaşça bacağından çekiyorum. "Aslında bu senin kararın ama ben buna katılmıyorum ve daha iyi bir seçeneğin yokken bunu sorduğu için o pisliğe kızıyorum. Avantaj sağlıyor ve bunun için onu suratından vurmak istiyorum."

Gözleri faltaşı gibi açılır ve sandalyeye geri döner. "Onu öldürmek için evlenmemizi bekle ki ben de hayat sigortasından yararlanabileyim."

Şaka yaptığını biliyorum ama onunla birlikte nikâh masasına oturup evet diyeceği düşüncesi, onu suratından vurmaktan daha kötü bir şey yapma isteği uyandırıyor bende. Ona cevabı verene kadar hâlâ vaktimiz var ve bu zamanı onu bunun aptalca bir fikir olduğuna ikna etmek için kullanmalıyım. Ve sadece kendim için değil.

Ayağa kalkıp sandalyeme geri dönüyorum, mesafeye ihtiyacım var. Seçimi o yapsa bile, onu yatak odasına kilitlemem ve yatağa bağlamam gerekse bile bunun olmasına izin vermeyeceğim. Hayatının geri kalanında pişmanlık duyabileceği bir seçim yapmasını engellerse Kai bile beni bu konuda suçlayamaz hayatı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Dilimde acı bir tat bıraksa da soruyorum.

Omuz silkiyor, sanki her şey onun için bir oyunmuş gibi sakın. "Onunla tekrar görüşmek istiyorum, biraz daha az resmi bir şekilde, böylece avantajları ve dezavantajları birlikte tartışabiliriz."

Dikkatle nefes veriyorum, yüzümü nötr, vücudumu sakın tutuyorum. Beni evet demesi için ona daha fazla sebep vermiş olurum. Zaten onun hakkında bu kadarını öğrendim. "Başka bir buluşma ayarlayacağım ama bunu kendi bölgemizde yapacağız. Bize yardım ettiğini düşünse bile ona gitmeyeceğim."

En azından buna başını sallıyor. "Peki. Bu sefer gerçekten yemek yiyebilir miyiz? Eğer önce göz göze gelmeniz gerekiyorsa, tamam, ama ben güzel bir restorana gittiğimde yemeklerin tadını çıkarmak isterim."

Gözlerim bir anlığına kıpkırmızı oldu. Bu lanet kadın. "Seni ilgilendiren bu mu? Lanet olası yemek mi? Hayatını o lanet meclis üyelerinin geri kalanı kadar suçlu bir adama bağlayabileceğin gerçeği değil mi?"

Ağzı inceliyor ve dik oturup ayaklarını güm diye yere bırakıyor. "Senin de benim hakkımda ne hissettiğini anladığıma sevindim. Belli ki hepimizden eşit derecede nefret ediyorsun."

Hâlâ öfkeyle masanın etrafından dolaşıp yüzüne vuruyorum. "Evet, hepinizden nefret ediyorum ve bana kalırsa, tüm türünüzü gezegenden silve hepimiz bunun için daha iyi oluruz."

Çenesi geriliyor, gözleri kararıyor ve kapanıyor. "Yemeğimi odamda alacağım. Toplantıyı ayarla. Sizi gereğinden fazla rahatsız etmek istemem."

Gözümün önünden kaybolana kadar nefes alamıyorum. Kapısı o kadar gürültülü çarpıyor ki duvardaki resimler sallanıyor.

Kendime yalan söylüyorum. Böylesi daha iyi zaten.

SELENA

I parmaklarının hayaletini hala bacağımda hissedebiliyorum. Tenim bu hissin etkisiyle karıncalanıyor. Kesinlikle iyiye işaret değil.

Belki de bu acıyı dindirmek için bir eş bulmak için daha fazla çaba harcamalıyım, kalıplanabilir, teklif edilebilir ama güzel birini. Erkek olursa yine de ödül karısı mı olur?

İlk aklıma gelen Michail oluyor, her ne kadar onun hakkında teklif edilebilir bir şey olmasa da. Beni sadece hareket edene kadar zorlamaya devam ediyor. Hissetmekten başka bir şey yok. Düşünme yok. Mantık yok. Ve içimden bir ses onun insanları bu şekilde sevdiğini söylüyor. Onları temel eylemlerine bırakmak, böylece kendi amaçları için ihtiyaç duyduğu şekilde manevra yapabilir.

Bu tür bir manipölasyona maruz kalmanın sorunu, çoğu zaman orada olduğunuzun ve sizi çok ileri götürdüğünün farkında bile olmamanızdır.

Dün gece yatağımda yatarken onun ağzının benimkinin üzerinde olduğunu düşünürken anladım. İsteddiği şeyi yapmamı, bardan ayrılmamı sağlamak için kendi tepkilerimi kullandı ve işe yaradı. Eğer o lanet dolgun dudaklar bana karşı silah olarak kullanılmasaydı, bunu dahice bulurdum. Onu benim için çalışmaya ikna etmeye çalıştım. Şimdi, onun yeteneklerinin anıları ve korkusuyla sıkışıp kaldım.

Kendimi yatağıma geri atıyorum ve beynimi ve bedenimi aynı sayfaya geri getirecek kadar uzun süre odamdan uzak kalması için dua ediyorum.

"Sadece bir öpücüktü," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Bir öpücük tüm bu düşüncelere değmez."

İnsanlar diğer insanları her zaman öper. Bu neden bu kadar farklı? Birinin bana içten dokunmasına izin vermeyeli yıllar olduğu için mi? Kendimi bu temel seviyeye indirgemekten ve bir başkasının bunu görmesine, bana bu şekilde tanık olmasına izin vermekten korktuğum için mi?

Şu anda, muhtemel nişanlımla yapacağım bu görüşmeyi düşünmem gerekiyor. Kafamdaki düşünce bile yanlış geliyor. Biriyle evli olmam kulağa hiç de doğru gelmiyor. Evlilik hiçbir zaman planlarımda yoktu.

Bu seçeneği elimden aldıkları için onlara lanet olsun. Gerçek bir seçim olmasa bile, bu daha iyi bir seçenek mi? Ömür boyu bu adama bağlı kalacağım ya da onu unuttuğuma karar verip öldürmeye teşebbüs edene kadar. Annemle babamın sahip olduğu türden bir ilişkim olmayacağını hep biliyordum. Birine o şekilde güvenemem. Birine tüm asla güvenemem.

Yatakta yuvarlanıyorum ve bavuluma bakıyorum, bavulumu açmaya zahmet etmemiştim. Bunun birkaç gün süreceğini ve güç tabanımı sağlamlaştırmak için eve gideceğimi düşünmüştüm. Bu gidişle haftalarca huysuz bakıcımla kalacağım. İkimizin de hayatta kalamayacağı bir şey.

Ama Emmanuelle'e katılmayı düşünmemin tek nedeni Michail'in pençesinden kurtulmak mı? Uzun vadeli bir strateji gibi görünmüyor. Özellikle de Michail'in dokunuşu beni tamamen uyandırırken ve Emmanuelle'e ve sunduğu her şeye daha fazla kayıtsız kalamazken. Yakışıklı, bunu kabul ediyorum, ama eski sert erkek çocuğu havası bana göre değil.

Kapım arkasındaki duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açıldı. Michail, elbette, bu otel süitine ilk taşındığımızdan beri yaptığı gibi içeri girdi. "Toplantınız ayarlandı. Hazırlanmak isteyebilirsiniz."

Elimde değil. Yatakta doğruldum ve ters ters baktım. "Bu gece benim için hiç fahişe kıyafetin yok mu? Yaklaşan evliliğin için iyi şans getirecek bir şey yok mu?"

"O pislikle gerçekten evleniyor olsaydın belki ama ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz. Ona ya da kendine ne söylersen söyle." Ellerini rahatça özel dikim pantolonunun içine sokarak yaklaşıyor. "Nereden bildiğimi bilmek ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, çünkü senin fikirlerin umurumda değil. Fikir beyan etmeye hakkın olmayan şeyler söz konusu olduğunda değil."

devam et."

Yavaşça ilerlemeye devam ediyor ve ben aramızdaki mesafeyi korumak için yatağın üzerinde geri çekilmeye direniyorum. "Şu anda şu kapıdan silahlı biri girse önüne geçerim. Senden hoşlanmasam bile senin için kurşun yemek benim asıl işim."

Aynı şeyi hissettiğimi anlamasını umarak gözlerimi kısıyorum. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kaçamayacağım kadar hızlı bir hareketle çenemi tutuyor. "Hayır, şimdi konuşmayacaksın, seni küçük velet. Eğer buraya silahlı bir adam gelirse seni korurum, çünkü bu benim işim ve en iyi arkadaşlarımdan birinin benden istediği iş. Sadece bu bile, en azından benim gözetimim altında olduğun sürece, şahsınla ne yapacağın konusunda bana fikir verme hakkı verir."

Bu piçin cesareti. Çenemi kurtarmaya çalışıyorum ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor, başparmağını alt dudağıma bastırmak için yukarı kaydırıyor. "Hayır," diye fısıldıyor. "Hâlâ konuşmuyorsun. Şu anda değil, sana üç metre yakınımdayken değil, yoksa seni pencereden aşağı atabilirim."

Boğazımı temizliyorum, başparmağı dudaklarımda geziniyor. Ona rağmen yine de konuşuyorum. "Pencereler açılmıyor."

"Oh, çok yaratıcı olabilirim. Tahmin bile edemezsin."

Bu ifadenin neden karnımı sıkılaştırdığından emin değilim. Çıplak tenimde bir sıcaklık dalgası dolaşüyor ve bacaklarımda tüylerimi diken diken ediyor.

"Neden beni delirtmeye bu kadar yatırım yapıyorsun?" diye soruyor, sesinde hiçbir tehdit ya da kötülük yok, yataktan ilk çıktığımdan beri onu tahrik eden şeyden en ufak bir iz yok.

"Sanki senin ne düşündüğünü ya da ne istediğini gerçekten önemsiyor ve dikkate alıyormuşum gibi konuşuyorsun." Ben de onun düz tonuna uyuyorum.

"Hm." Dudaklarımı dişlerime bastırıyor, ta ki ben ağzımı açmak zorunda kalana ya da acı çekene kadar. "Kulağa doğru geliyor. Diğer tüm meclis üyeleriyle aynı. Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun."

Parmağını dudaklarımdan arasından geçirerek flört ediyor, ama aniden beni bırakıp uzaklaşıyor. "Hazırlan. Yarım saat içinde gidiyoruz. Seni beklemeyeceğim. Eğer kapıda olmazsan, kendim aşağı iner ve bu piç kurusuna kendini bir uçurumdan aşağı atmasını söylerim." Dışarı çıktı.

Tek kelime etmeden, hatta hala oturduğum yere dönüp bakmadan, kızarmış ve öfkeli bir şekilde odamdan çıktım.

Bu ne cüret? Bu yolculuğun her adımında bana , beni bedenen zorladı ya da genel olarak varlığımdan şikayet etti. Bu gidişle Chicago'da kalıp her şeyle tek uğraşmamın daha iyi olacağına ikna olmadım.

"Yirmi dokuz dakika," diye bağıyor kapımın ötesinde bir yerden.

İç çekiyorum, tüm hayal kırıklığımı uzun bir işe yaramaz hava üflemeye zorluyorum. Bu, hayal kırıklığımı hafifletmek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor.

Yapacak başka bir şey olmadığı için ve kapının önünde Michail'in teslim tarihinin altında duruyorum.

Bana üstünkörü bir bakış atıyor ve içgüdülerimi dinlediğim ve onun hemen veto edeceği bir elbise giydiğim için memnunum. Siyah ve o kadar kısa ki oturuşuma dikkat etmem gerekiyor. Hepsinden iyisi, vücudumun her santimini sarıyor. İnsanların kışına tekmeyi basmak için biçilmiş kaftandı ama otel odasının kapısını açıp onu takip etmem için tutmadan önce bana bir bakış bile atmadı.

Önemli değil. Buraya onu ya da buluşmak üzere olduğum bu adamı etkilemeye gelmedim. Kendim için giyiniyorum ve bazen de ince topuklu ayakkabıların kışıma yaptıklarını silah olarak kullanmak için.

Asansörle aşağı inerken bile sessiz ve bir şey söylememi mi bekliyor yoksa her zamanki sık modunda devam mı ediyor anlayamıyorum. Her iki durumda da, gururumuz arasında tehlikeli bir şekilde dengede duran porselen sessizliği bozacak kişi ben değilim.

Sessizce aşağı iniyoruz ve beni asansörden dışarı çekiyor, sıkı parmakları pazuma dolanıyor. Beni çekmesine izin veriyorum çünkü nereye gittiğimizi biliyor. Kalabalık restorana girip bir masada durduğu anda kolumu onun elinden çekiyorum.

Ters ters bakarak takım elbisesinin düğmelerini açıyor ve sandalyeyi bana doğru çekiyor. Ben de aynı şekilde bakarak sandalyeye oturuyorum ve beyaz keten masa örtüsünün üzerinden Emmanuelle'in gözleriyle buluşuyorum.

Etrafımızdaki restoranın yumuşak uğultusu beni daha güvende hissettiriyor. Kendini beğenmiş suratına yumruk atmak istesem de yanımdaki Michail de öyle.

"Bu gece yalnızsın," diyorum tabağımdaki peçeteyi kucağıma atarken. Bir garson önce su , sonra da Emmanuelle'in biz gelmeden önce seçtiği şarapları dolduruyor.

Meclis üyesine odaklanmışken Michail'in parmakları ensemden geziniyor. Dokunuşuyla ürperiyorum, konsantrasyonum dağılıyor.

"Öyleyim. Siz yapmamış olsanız bile ben bu görüşmeyi tek başıma yapabileceğime karar verdim. Görüyorum ki arkadaşını hâlâ yanında getirmişsin."

Michail'e şöyle bir bakıyorum ve onu küskün, kıskanç aşığı oynarken buluyorum, görünmeye hakkı olduğundan daha genç görünüyor. Emmanuelle'e attığı ölüm bakışlarına rağmen, birlikte toplum içine her çıktığımızda yaptığı gibi rolüne bürünmüş. Kelimenin tam anlamıyla herhangi biriyle karşılaştığımda benzer bir şeyi ben de yapmasaydım rahatsız edici olurdu. Ailemin bile gerçek beni tanıdığını sanmıyorum.

"Bildiğiniz gibi hayatıma yönelik pek çok tehdit oldu. O sadece göz alıcı değil... aynı zamanda işlevsel de."

Michail sıcak parmaklarını elbisemin üst kısmına, omurgamın ortasına daldırıyor. Tenimde izini sürdüğü desenlerin altında içimde bir karıncalanma oluşuyor.

Emmanuelle, "Elbette, güvende tutulmanız gerekiyor," diyor ve şarabından bir yudum alıyor.

Ben de aynı şeyi yapıyorum, durumdan ve Michail'in parmak uçlarıyla bana eziyet etmesinden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bağlantı kurmak için bu kadar zorlanıyor muyum? Dokunmak için? Kumarhanedeki fahişelerden birini kiralsam daha iyi olur. En azından bana yardım ederken çene çalmazlar.

Meclis üyesi bana beklenti dolu bir bakış attı. Kahretsin. Dikkat . Michail yanımdan usulca kıkırdıyor. "Bağışlayın beni, Meclis Üyesi. Ne diyordunuz?"

"Teklifim hakkında karar verip vermediğinizi tekrar sordum."

Boğazımı temizleyip cevap vermeye hazırlanırken Michail'in diğer eli dizimin üzerinde geziniyor. Mümkün olduğunca sinsi davranmaya çalışarak elini hızla itiyorum ama içimden bir ses Emmanuelle'in çok az şey kaçırdığını söylüyor.

Michail tabii ki ipucunu anlamıyor, elini çıplak kalçamın üzerinde kıvrıyor ve elbisemin altına doğru kaydırıyor. Onu gözetlemenin hiçbir yolu yok.

Emmanuelle'i sorunumdan haberdar etmeden parmaklarını gevşetti, ben de zengin topraksı kırmızı şaraptan bir yudum daha aldım ve ona kazanan bir gülümseme verdim. Yüzlerce kez pratik yaptığım bir gülümseme. Ne istersen yapacağımı ama bundan hoşlanmayacağını söylüyor.

Michail'in parmakları sıkılaşıp yukarı kayarken, dudaklarımın kıvrımının altındaki alt metni yakaladığını hissediyorum.

"Aslında teklifinizi iyice düşündüm. Bu küçük darbeden sağ çıkmam ve koltuğuma geri dönmem her ikimizin yararına olsa da, faydaların sizin açınızdan daha ağır bastığını hissediyorum. Evlendiğimizde artık Selena Aquila olmayacağım. Meclis üyesinin karısı olacağım ve tatlım, inan bana, başka birinin adıyla anılmayacağım."

Gözleri kısılıyor, keskin elmacık kemikleri yüzünü öfkesiyle daha tehditkâr gösteriyor. "Yani reddediyorsun, telefonda yapabileceğin bir şey ve beni bir yolculuktan kurtarabilirdin."

Ayağa kalkıp takım elbise ceketini ilikliyor. Bize başıyla vermek için döndüğünde ona ters ters bakıyorum. "Otur, çeneni kapa ve dinle. Teklifinizi kabul ediyorum, ancak bazı hükümlerimiz olacak."

MICHAIL

T Meclis üyesi ses tonu karşısında şok olmuş görünüyor ve itiraf etmeliyim ki bu bakış hoşuma gitti. Aynı zamanda bana bir şey yapıyor

başkalarına karşı şirret tarafının ortaya çıktığını duymak. İsteddiği herkese çene çalabilir, ben hariç.

Eğer bu pislikle evlenmekten bahsetmiyor olsaydı, tüm bu durum biraz eğlenceli bile olabilirdi.

Parmaklarımı omurgasında gezdiriyorum ve ensesinde kıvrılan saçlarına gömülüyorum. Meclis üyesinin gözleri bana kayıyor, sonra tekrar Selena'ya dönüyor, sanki ona dokunmamla ilgili bir şey söylemek istiyormuş gibi. İlginç.

Bunun yerine yaslanıyor ve kolunu yanındaki boş sandalyeye atıyor. Zengin bir can sıkıntısının resmi. "Peki bu şartlar neler ? Kabul etmeden önce bilmem gerekecek elbette."

Yanımdaki Selena onun ses tonundaki buzdan ürkmüyor bile. "Doğal olarak. Çok basitler. Bu gerçek bir nişan olmayacak. Her ne kadar iki şehrin gücünü birleştirme ve ele geçirme fikrini sevsem de, ikimiz de burada asla gücü elimde tutamayacağımı biliyoruz, senin karın olarak değil ve sen zaten konseyin bir üyesisin."

Kaşını hafifçe kaldırarak onun ne demek istediğini .

"Dahası," diye devam ediyor, "burada ya da şehrimdeyken ihtiyaç duyduğum tüm korumayı bana sağlayacaksınız. İki şehir arasında ya da başka bir yere seyahat etmem gerektiğinde de koruma sağlayacaksınız."

Şimdi öne doğru oturuyor ve ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor. Serçe parmağında gümüş bir yüzük parlıyor, bir tür ev arması. Onu daha yakından inceliyorum,

Şimdi parmaklarındaki nasırları, yüzündeki silik yara izlerini fark ediyorum. Zengin çocuk rolü yapıyor. Daha da ilginç.

Keşke bu adamı öldürmek zorunda kalmasaydım.

Şartlarını sıralamaya devam ederken dikkatimi tekrar Selena'ya veriyorum. "Rolleri oynayacağız, rol yapacağız ve ben koltuğuma geri döndüğümde ve sen de kendi koltuğuna yükseldiğinde, bir ittifak sürdüreceğiz, ancak nişanı bırakacağız. İstedğin gibi ayrılabilirsin ya da ayrıldığını söyleyebilirsin."

Emmanuelle'in gözleri bana kayıyor ve kısılıyor. "Peki ya ilişkimizin sadece ismen olmasını istemiyorsam? Ya vücuduna erişmek istersem?"

Elimi Selena'nın ensesinde sıkıyorum ve gözlerinde aynı keskin odakla bana bakan meclis üyesine ters ters bakıyorum.

Selena boğazını temizler. "Böyle bir şey söz konusu değil. Biz sevgili değiliz ve zaten uyuşacağımızdan da şüpheliyim. Benim için fazla kibirlisin."

Gözlerimi yüzünün yan tarafına sürüklüyorum ve sırtıyorum. Onu elime geçirirsem ne kadar kontrolcü olacağımın farkında mı?

Bir saniye daha düşündüm ve parmaklarımı teninden çektim. Hayır. Bu şekilde düşünmeyi göze alamam. Bir iş yapıyor olmam gerekirken olmaz. Hele ki Kai ona dokunduğumu öğrenirse derimi canlı canlı yüzecekken.

Sertleşiyor ve titriyor ama dikkatini sadece Emmanuelle'den ayırmıyor. "Beni yatağında istediğini düşünmeni anlıyorum ama seni temin ederim ki istemiyorsun. Sana istediğin itaati veremeyeceğim ve sen de beni bunu deneyecek kadar güvende hissettiremeyeceksin. Seks, güç sahibi bir kadın için savunmasız bir durumdur. Bu defalarca öğrendiğim bir ders. Bir örneğe ihtiyacınız varsa kendi baş konsey üyenize bakın."

Emmanuelle uzanıp Selena'nın elini sıkıyor. Onları ayırmama beş saniye kala, restoranın ortasında dikkatleri üzerimize çekmemek için kendimi . Başparmağını hafifçe parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyor. "Yatağında itaatkâr bir kadına ihtiyacım olduğunu kim söyledi? Beni daha önce birlikte gördüğün kadın, buradaki küçük arkadaşından daha itaatkâr değil."

Ona kazdığını söylemiyorum. Bunun yerine parmaklarımı ensesinde gezdirip tekrar saçlarına sokuyorum. Onun sıcaklığı takım elbisemin içinden sızıyor ve gözleri ağırlaşıyor.

"Bu kadar mı?" Emmanuelle fısıldıyor, elini şimdi iki elinin arasında tutuyor. "Bundan zevk almak için boyun eğmeye zorlanmalısın. İhtiyacın olursa senin için . Sana göstermem için bana bir şans ver. Yatakta ve yatak dışında birlikte iyi olabiliriz."

Gözlerini kısıyor ve beni başından savıyor, ben de elimi sandalyesinin arkasına bırakıyorum ve gözlerimi meclis üyesinden ayırmıyorum. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok ve kimse beni bir şeye zorlayamaz. Bunlar benim şartlarım. Hâlâ mutabık mıyız?"

Emmanuelle gözlerini bana çeviriyor ve ben de ona meydan okuyarak bakışlarını tutuyorum. Bunu ne kadar çok istiyor? Tamamen sahte bir şeyi kabul edecek kadar mı?

Bunun yerine ayağa kalktı, cebinden yüzük kutusunu çıkardı ve aralarındaki masanın üzerine koydu. "Düşünmem gereken çok şey var ve seninle temasa geçeceğim. Ancak şimdilik bunu takmanı bekliyorum."

Çenesi geriliyor ve gözleri parlıyor, onu profilden izliyor olmama rağmen görebildiğim bir şey. "İstedğin kadar bekleyebilirsin. İşler yoluna girdiğinde nasıl hissedeceğimi göreceğiz."

Bu sözlerin ardından ceketinin düğmelerini ilikliyor, bana soğuk bir bakış fırlatıyor ve restorandan çıkıp gidiyor. Kumarhane katına açılan kapının ardındaki kalabalığın içinde onu göremeyene kadar arkasından takip .

Bana ters ters bakmak için dönüyor, kutuyu kapıyor ve yüzüğü parmağına sıkıştırıyor. "Bu da neydi böyle? Bunu mahvetmeye mi çalışıyorsun? Yatağımdan atılmak üzere olan kıskanç bir aşık gibi orada oturuyor olmasaydın muhtemelen anlaşılmaya seksi bile eklemezdi."

Garson bir ekmek sepeti getirdi ve çiğnemek için bir ekmek kaptım, beni sakinleştirecek ve onu masanın üzerinden atıp bir oda dolusu yabancıların önünde becermekten alıkoyacak herhangi bir şey. Yuttuktan sonra saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve ona bir bakış attım. "Bir, ağzından çıkana dikkat et. Gerçekten sikimi oraya sokup sana bir ders vermemi istemiyorsan benimle bu şekilde konuşma."

Nefes nefese kalıyor, eli göğsünü kavramak için yukarı kalkıyor. "Ne-ne?"

"İkincisi, hiçbir şeyi mahvetmiyordum. O şerefsiz, başka bir erkeğin daha ilgilendiğini bildiği için seni daha da çok istiyor. Buna erkek saçmalığı diyebilirsin ama istiyor. şartlarını kabul edecek çünkü ona söylediklerine rağmen seni baştan çıkarabilecek kadar iyi ya da yakışıklı olduğunu düşünüyor. Güzel bir takım elbise içinde egosu var."

"Peki sen nesen? Ar- mani'ye sıkıca sarılmış öfke ve zehir mi?"

Parmaklarımı peçeteme siliyorum ve ayağa kalkıyorum. Masaya para atarken, onu kolundan tutup restoranın arka kapısından dışarı çıkarırken, kısa bir merdiven katından aşağı inerken ve bodruma açılan tünellere girerken beni dikkatle izliyor.

Onu bir ofise, benim ofisime sürükleyip kapıyı arkamızdan kapatana kadar arkamda sessizce tökezliyor. Karanlıktı ve zor nefes alıyordu. Her nefes alışını, her nefes verişini ve kalbinin o günahkâr küçük elbisesinin altında ne kadar düzensiz attığını duyabileceğim kadar sert.

Onu kaldırdım ve masanın üzerine bıraktım. Kollarıma yapışıyor, ona doğru geldiğimi görmediği için dengesini kaybediyor. Yüzüğü parmağından çıkarıp karanlık odaya fırlatabilmemin tek nedeni bu.

Bu onun yüzüğü. Onun işareti. Ve içimden bir ses onun teninde olmasına izin vermiyor. Henüz onu kendim için bile işaretlememişken.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor ama onu oturttuğum yerde kalıyor. "Neden bu kadar delisin?"

"Deli mi?" Fısıldıyorum. "Neden deli olduğumu mu soruyorsun? Seni güvende tutabileceğini kanıtlamamış birine kendini satmaya bu kadar niyetli olduğun için aptalca bir soru gibi görünüyor. Onun korumasını satın alacaksın ama buna değip değmeyeceğini bile bilmiyorsun."

Omuz silkiyor ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor. "Hayır, ama aptal bir otel odasına tıklıp hiçbir şey yapamamaktan ve şehrimi geri alamamaktan çok daha iyi."

Kollarını çekiyorum. Direniyor ama ben daha güçlüyüm. Ellerini masanın kenarına koyuyorum ve parmaklarını masayı kavrayacak şekilde aşağı doğru kıvrıyorum. "Ellerini orada tut, yoksa seni pişman ederim."

Bir yanım itaatsizlik etmesini umuyor ama o gerçekten dinliyor, iri gözleri karanlıkta bana bakıyor. Uyluklarını ayırıyorum ve

Ellerimi kalçalarına götürerek onu masanın kenarına çektim ve aralarında yerimi aldım.

"Gerçekten istediğin bu mu?" Dantel külotunun kenarını sıyrana kadar parmaklarımı uyluğunun iç kısmında gezdirerek soruyorum. "Bedenini güvende tutmak için ruhunu mu satmak istiyorsun? Şimdi iyi bir anlaşma gibi gelebilir, ama sana söz veriyorum, ruhun olmadan hayat çok daha zor."

Gözlerini yüzümde hissedebiliyorum, beni okumaya, neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Ama bakışlarımı yumuşak danteli takip eden parmaklarımda tutuyorum. "Ruhun olmadan, yavaş yavaş daha fazlasını kaybediyorsun, sanki seni bir arada tutan bir taşıyıcı gibi. Önce ahlakını, sonra tutkunu ve en sonunda da kalbini."

Kederle başını sallıyor. "tüm bu şeyleri özlüyorum, belki de bu anlaşmadan o zararlı çıkıyordur."

Başımı sallıyorum ve diğer elimi dantelin diğer kenarına götürüyorum. "Hayır, sen sadece bir kalbin olmadığını düşünmekten hoşlanıyorsun. İnsanlar senin olanı aldığında korunmaya çalıştın. Herkese karşı şımarık velet rolünü oynamana rağmen yaşlı cadı konsey üyesini Kai'nin kokusundan uzaklaştırmaya bile çalıştın. Bir mil öteden fark edebileceğim bir şey varsa o da rol yapmaktır."

Oflayıp pufluyor ve ellerimi tutarak uzaklaştırıyor. Parmaklarını tekrar masanın kenarına kıvrıyorum ve şimdi gözlerinin içine bakıyorum. "Son uyarı, bir daha kimıldarsan pişman olursun."

Yutkunuyor ve başını sallıyor. Parmaklarımı tam amının üzerindeki dantele sokuyorum ve kumaşı yırtıp açıyorum, dikişten dikişe bir delik açıyorum, böylece çıplak tenine dokunabiliyorum. Parmaklarım yumuşak buklelerin üzerinde geziniyor ama ben aşağıdaki tatlılığa yöneliyorum. Sırılsıklam olmuş ama yine de otobüs bekliyormuş gibi sakın görünüyor.

"Elimin her tarafına damlatıyorsun ve yüzünde hiçbir şey yok," diye not ediyorum, ondan çok kendim için.

"Ne diyebilirim ki? İyi bir poker yüzüm var ve bunun senin için olduğunu kim söyledi? Belki de meclis üyesini çekici buluyorumdur. Ne de olsa beni yatağına almayı teklif etti."

Şimdi beni kışkırtıyor. Elimin sıcaklığının üzerinde gezdiriyorum, şeklini öğreniyorum, sonra başparmağımı klitorisine daldırıyorum.

Tıslayarak nefes alıyor, vücudu sarsılıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Küçük yumruyu tekrar fiskeliyorum, küçük dar amcığının uyarılmasıyla elimi daha da ıslatmasının tadını çıkarıyorum. Artık onun kokusunu alabiliyorum ve küçük bir tattan çok daha fazlasını istiyorum.

"Korunmak için kendini satmak mı istiyorsun? Sanırım bu sana kalmış. Bu konuda seni kilitlemekten başka yapabileceğim bir şey yok. Ama içimden bir ses bunu bana kızacağını söylüyor."

Yutkunuyor, içime ilkel bir tatmin duygusu gönderiyor. "Evet." Vücudu arzuladığı sürtünmeyi ararken kalçaları biraz daha öne doğru hareket ediyor.

Amcığına özel bir tokat atıyorum, zıplamasına neden oluyorum ve ondan bir adım uzaklaşıyorum. Kahretsin, onun kokusunu alabiliyorum ve sikim pantolonumun içinde demir bir çubuk gibi. Ama bunların hiçbirini göremiyor, bu yüzden sesimi eşit tutuyorum. "İyi, kendini koruma için satmak istiyorsan, o zaman benimle başlayabilirsin ve ödemeyi önden alırım."

SELENA

W Michail beni her hırpaladığında onu daha çok mu istiyorum? Gece geç saatlere kadar yatakta yatıyorum ve ertesi gün, anlamaya çalışarak. Bir yandan da ondan saklanmaya devam ediyordum. Ne zaman hareket etsem, Emmanuelle'in bana verdiği lanet yüzük, yapmak zorunda kaldığım ve muhtemelen yakında pişman olacağım seçimi aklıma getiriyor.

Onu çıkarmıştım ama kahvaltı etmek için masaya oturduğumda, Michail onu tekrar takana kadar bana yemek vermeyi reddetti. Sanki Emmanuelle'le evlenmeyi kabul ettikten sonra aramızda geçenleri hatırlamak için ikimizin de bu simgeye ihtiyacı varmış gibi.

Karnım gurulduyor. Saat bana neredeyse akşam yemeği vaktinin geldiğini söylüyor ve yanında bir içki alıp merak ediyorum. Şu anda beynimde dönüp duran tüm o saçmalıkları köreltecek bir şey. Ama Majestelerinin buna bile izin şüpheliyim. Beni için yaşıyor.

Odamdan çıkmaya bile değmeyebilir. Yeterince uzun süre beklersem, daha sonra gizlice dışarı çıkabilir ve o gittiğinde bir şeyler , bilmiyorum, başka birinin ensesinde nefes alıyor.

Michail her zamanki gibi kapıyı çalmadan odama girdiğinde, midem guruldayarak yeniden düşünmek için ancak zamanım oluyor.

Yatağın üzerine bir parça kumaş daha atıyor ve yanına bir tepsi yemek koyuyor. "Ye, giyin. Bu gece yere iniyoruz. Yapacak işlerimiz var."

Gözleri bugün soğuk, bukleleri sanki tarıyormuş gibi dağınık bir şekilde yüzünden uzaklaşmış. "Benimle kapıda buluşmak için yarım saatin var."

Ters ters bakıyorum ve yatakta yan yatmaya devam ediyorum. "Seni duydum. Artık gidebilirsin."

Çenesini gıcırdatarak döndü ve dışarı çıktı. Bu tavrımın bedelini daha sonra ödeyeceğimden eminim. Majesteleri kendisine saygısızlık edilmesinden hoşlanmaz. Doğrudum ve ipeksi kumaşı hissettim. Bu gece lacivert, yani azından bana bırakmadığı için ayakkabılarım var.

Tepsiyi kucağıma alıp sebze güvecini mideye sonra giyinmek için banyoya giriyorum. Saçımı yıkayacak vaktim yok, bu yüzden birkaç saç çubuğuyla topluyorum ve birkaç tutamı yüzümün etrafında asılı bırakıyorum. Dar elbisenin içine girmem makyajımı bitirmemden daha uzun sürüyor. Sonunda ayakkabılarımı giyiyorum ve onu kapıda karşılamak için dışarı çıkıyorum. Siyah üzerine siyah bir takım elbise giymiş, saçlarını geriye atmış, saatini kontrol ediyor.

Yüzümü ondan çeviriyorum. "Şunun fermuarını çeker misin lütfen? Yemin ederim bana verdiğin elbiseler biraz daha küçülürse buradan çıplak çıksam daha iyi olacak."

Elleri sırtımın çıplak tenine değiyor ve bir ürpertiği bastırıyorum. Sıcaklığı ve kokusu tekrar uzaklaşana kadar kalbimin ağır bir şekilde atmasını da görmezden geliyorum.

Yüzümü ona döndüm, çenem gergindi. "Pekala, hadi işi bitirelim. Bu gece için planladığın taze cehennemle birlikte bir içki alabilir miyim?" Tek kelime etmeden kapıyı açıyor ve önce benim gitmemi işaret ediyor. Ama elimi tutup yüzüğü çıkardığında ve ön cebine attığında onu zar zor geçiyorum. Onu sorgulamanın bir faydası yok, bu yüzden ediyorum. Koridorda asansöre doğru yürüyüp içeri giriyoruz. Çelik, ayna kaplı kutuya her girdiğimizde kalp iki katına çıkıyor.

Her zamanki gibi omuzlarını silkeleyip doğrudu ve beni kendine çekmek için kolunu belime doladı. "Oyun yüzünü takın da işe ."

Parmaklarını üzerimden çekmek istiyorum, çünkü o bana dokunduğunda kendimi daha da dengesiz hissediyorum, ama . Bunun yerine, aptalca bir gülümseme ve ona doğru eğiliyorum. Tam bu sırada kapılar kayarak açılıyor ve otelin lobisi ile kumarhane katının başlangıcı ortaya çıkıyor.

Ona sarılabilmek için kayıyorum ve elleri elbisemin çok yukarı kalkmasını engelliyor. Eğilip kulak memesini ısıyorum, limon otunun kokusu beni sarıyor, benimle alay ediyor. "Eğer dinliyorsak, sol tarafımızda bazı kelimeler yakaladım."

İkimiz de dinlerken ellerini nazikçe kıçımda ve sırtımda gezdiriyor. İki adam var, ama onları teşhis edecek kadar iyi göremiyorum, burada başka bir bölgede, düz meclis üyeleri ve aileleri dışında pek çok kişiyi teşhis edebileceğimi sanmıyorum

Tek adam daha yüksek sesle konuşuyor, işimizi kolaylaştırıyor.

"Doubeck'in ikincisi Kai'yi yakaladığını ve ona işkence ettiğini duydum." Diğer adam homurdanıyor ve belki de bir yudum alıyor. Müzikten anlayamıyorum ama buzun çınlaması bana öyle düşündürüyor. "Onu yatağına bağlayıp tecavüz ettiğini duydum."

Homurdanma sırası ilk erkeğe geçiyor ve derin bir kıkırdama ekliyor. "Bir erkeğe tecavüz edemezsin. Benim dünyamda buna karşılıksız seks deriz."

Parçaları bir araya getirirken kaskatı . Michail'in elleri belimde sıkışıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Sadece dinle. Kendini ele verme. Kavgaya ederek değil, izleyerek daha fazlasını elde edeceğiz."

Ağzım neredeyse onunkine değecek şekilde eğildim. "O adam kardeşim hakkında konuşuyor. Birinin kardeşime tecavüz ettiğini söylüyor."

Michail'in gözleri bir saniyeden kısa bir süre içinde sıcaktan soğuğa dönüyor. "Evet, geri dönmek için yanıp tutuştuğun dünya da bu. Ayrıcalıklıların, zararı ne olursa olsun, geri kalanımızdan istediklerini aldıkları dünya."

Geriye doğru sarsılıyorum, kucağından inerken beni bırakması için onu zorluyorum. "Bir içki almak için bara gidiyorum. Gözünün önünden ayrılmayacağım ama bir dakikaya ihtiyacım var, yoksa gizliliğimizi bozacak bir şey yaparım."

Elbisemi aşağı çekip göğüslerimi yeniden düzenleyerek bara doğru ilerleyene kadar bana bakıyor, böylece üstümden üzere değilim. Barda bir garson hemen geliyor, ama diğer üç çalışan kız da geliyor. Yaklaşıyorlar, kalçaları benimkilere değiyor, dumanları neredeyse beni boğuyor.

"Michail ile mi geldin?"

İçimi çekiyorum, gözlerimi devirip iğneleyici bir şeyler söylememek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine belli belirsiz bir gülümseme takınıyor ve kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Elbette, benden hoşlanıyor gibi görünüyor."

Sağ , umutsuzca toniğe ihtiyacı olan beyaz saçlı sarışın kız bana kaşlarını çatıyor. Diğer ikisi heyecanla kıpırdanıyor. "Aman Tanrım, onu nasıl kaptın? O buraya geldiğinde herkes deniyor, ama hiç kimse yakalayamıyor."

İki bardak bana doğru kayıyor ve her iki elimde birer tane olmak üzere onları yakalıyorum, ancak odak noktam çevredeki kadınlar. "Onlar mı? Ne demek onlar?"

Esmer kadın eğiliyor ve devlet sırlarını açıklayacakmış gibi etrafına bakınıyor. "Adrian'ın adamları. Ivan'ı her zaman görürdük." Sesinde hüznü bir ton var. "Bir keresinde neredeyse ilgisini çekiyordum ama nadiren görüyoruz. Hatta An-drea denen hatunu bile alırdım."

Birkaç gün önce tanıştığım heykelsi kadını hatırlıyorum. Çoğu insan hatırlar. Büyüleyici bir kadın. "O beni avlamaya gelmeden önce oraya dönsem iyi."

Ağarmış sarışın kaşlarını daha sert çatıyor ve beni dürterek içkilerimin bara çarpmasına neden oluyor. Ters ters bakıyorum ama tekrar alıp Michail'e doğru dönüyorum. Bu kızın gözleri kesinlikle onun üzerindeydi. Bir geçmişleri var mıydı?

Yanına oturduğumda bir yudum alıyor ve hiçbir şey olmamış gibi geri atıyor. Benimkini kucağımda tutuyorum. "Bardaki sarışın sana abayı yakmış, esmerin de Andrea dahil arkadaşlarında gözü var."

Gözlerini kısıyor ve bizi izleme konusunda alttan almadıkları yerde onları tarıyor. "Oh, gerçekten mi? Tüm söyledikleri bu mu?"

İçkimden bir yudum aldım ve omuz silktim. "Evet, şuradaki sarışın beni kalçamı okşayarak dışarı çıkarmaya çalışmadan önce tek söylediğim buydu."

Gözleri aşağı kayıyor ve ona sertçe dirsek atıyorum. "Gerçekten mi? Ben burada otururken onları mı kontrol ediyorsun?"

"Geri, bak bakalım başka bir şey söylüyorlar mı?"

Kıkırdıyorum ama onun tamamen ciddi halini görünce duruyorum. "Gerçekten oraya gidip bir fahişe gibi davranmamı mı istiyorsun?"

Beni ayağa kaldırdı ve kıcıma sert bir tokat attı. "Asansörden ayrıldığımızdan beri hazırlık yapıyorsun. Ya da belki Emmanuelle ile evlenmeyi kabul ettiğinden beri?"

Çenemi gıcırdatıyorum ve arkamı dönüp tekrar bardaki yere yöneliyorum.

Esmerin diğer tarafındaki uzun boylu, çok zayıf kadın ben yaklaşırken konuşuyor. "Oohh, şimdiden cennette sorun mu çıktı? Neden birimiz denemiyoruz? Bakalım onu mutlu edebilecek miyiz?"

Dirseklerimi yaslayarak bara doğru göbek . "Deneyebilirsin ama penisi o kadar küçük ki değmeyebilir."

Esmer olan kıs kıs gülüyor ve beyazlamış sarışın bana kaşlarını çatıyor. "Yalan söylüyorsun. Bir erkeğin toparlandığını her zaman anlayabilirim ve kesinlikle toparlanıyor."

Omuz silkiyorum ve bir shot için işaret ediyorum. Eğer burada üç yordakçıyla kalmak zorundaysam, bari bundan bir şeyler çıkarayım. Ayrıca Michail'in küçük bir yanı olmadığını bildiğim gerçeğini aklımdan çıkarmanın da zararı olmazdı.

"Bize söylemiyorsun, değil mi?" Sarışın soruyor. "Onu sadece kendine saklıyorsun ve bizi bir şanstın mahrum bırakıyorsun."

Omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum. Gözlerini kısıyor. "Onu alabilirsin, tatlım. Onun delilik markası bu çabaya değmez."

Hafif bir vızıltı başlıyor, bu yüzden sarışının pençelerinin yüzüme doğru geldiğini göremiyorum.

Michail usulca aramıza girip elini tutarak onu kabaca iterken bana ulaşamıyor. "Bana ait olana dokunma."

Beni sımsıkı kucaklıyor, bir sonraki içkimi elimden kaçırmama neden oluyor, beni VIP bölümünden arkaya doğru sürüklerken barda kaybediyorum.

MICHAIL

I Bana ne oldu bilmiyorum, ama o piç onu sahiplendiği andan itibaren şalter, maskeyi takmayı ve daha az umursamıyormuş gibi davranmayı çok basit hale getiren şalter.

Boş bir oda bulana kadar onu yanımda sürüklüyorum. Kapı, itiş gücümünden dolayı çerçeveye çarpıyor.

Ben kapıyı düzgünce kapatıp kilitlemek için bir an ayırırken Selena karanlığın içinde tökezliyor.

Işık düğmesini çeviriyorum ve tepedeki parlayan ışığa karşı göz kırpyorum. Her hareket yavaş, hesaplanmış, için zamanı uzatıyor. Aynı hem kendine sarılıyor hem de ters ters bakıyor, sanki bana attığı bakışla beni püskürtebilirmiş gibi.

"Sen ne-?"

Sözünü kestim. "Kapa çeneni."

Bakışları buzolmaktan çıkıp nükleer bir hal alıyor. "Sen-"

Bu sefer onu ağızla kesiyorum, dudaklarım hayal edilebilecek en sanatsız öpüşmeyle onunkilere çarpıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip yüzünü kendime doğru tuttuğumda bunu düzeltiyorum. Elleri yukarı kalkıp dirseklerimi kavıyor ve sanki onu sabit tutabilecekmiş gibi tırnaklarını takım elbisemin ceketine geçiriyor.

Sikeyim. Tadı günah, viski ve sahip olamayacağımı bildiğim her şey gibi. Daha iyi bir tat almak için dudaklarını ayırmaya zorlayarak ağızının derinliklerine iniyorum. İniltisi kontrolümü paramparça ediyor ve arkasındaki boş masaya doğru götürüyorum. Masanın üzerinde durduğunda

Mobilya, onu kaldırıyorum, dudaklarımız hala birbirine kilitli ve onu kenara .

Nefes nefese benden uzaklaşıyor, ama siktir et, henüz ona doyamadım. Eğer alevler içinde kalacaksam, kendi kibritimi kendim yakacağım. Her şey ben bitti dediğimde biter.

Bu sefer başını daha sıkı tutuyorum, bir elimle yanağını kavrarken diğer elimle ensesini kavriyorum. Bu sefer onu düzgünce öpüyorum, dilimle alay ediyorum, yavaşça başlıyorum, ta ki o inleyip bana dokunmak için zorlanana kadar.

Elleri yakalarımaya dolandığında, başını serbest bırakıyorum ve onları örtüyorum. Tutuşunu gevşetip hem ağzımı hem de bedenimi çekiyorum. Aletim o kadar sertleşmiş ki, pantolonumun darlığı yüzünden kan dolaşımım durmuş sanırım ve şu anda o zar zor giydiği elbiseyi üzerinden söküp masa kırılana kadar onu becermeme iki saniye var.

Gözlerini kırıştırıyor ve yutkunuyor. "Bu da neydi böyle?"

Başımı sallıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Buraya geldiğimizde ona bir ders vermek istemiştım. Korumam için ön ödeme yaparak ne demek istediğimi gösterecektim. Sonra lanet olası ağzı dikkatimi dağıttı.

Takım elbisemin ceketini düzelterip omuzlarımı dikleştiriyorum. Kelimeleri boğazımdaki kayayı aşmaya zorlamak bir saniyemi alıyor. "Oraya geri dönmeliyiz. Burada hâlâ yapacak işlerimiz var."

Çenesi geriliyor ve bana ters ters bakmak için masanın üzerinden atlıyor. "İyi, seni buraya sürükleyen ben değilim."

Beni atlatıp kapıya doğru yöneldi. Onu takip ediyorum, kıcının kırmızı el izlerimle ne kadar tatmin edici görüneceğini hayal ediyorum.

Kabinimize geri dönüyoruz ve yanıma kıvrılıyor, birkaç santim mesafe bırakıyor, ama ben maskemi çoktan değiştirdim, oyun çocuğu, zengin aptal, biraz rahat bir arkadaşla bir gece için dışarı çıktım.

Yüzüme bakıyor ve sanki beni daha önce birkaç kez rol yaparken görmemiş gibi iki kez bakıyor. "Bunu nasıl yapıyorsun? Neden yapıyorsun?"

Eğildim ve kulak memesini dişledim. "Ne yapacağım?"

Nefesi kesiliyor. "Bir andan diğerine nasıl tamamen farklı bir insan gibi görünüyorsun? Yemin ederim eğer burada

görmemiş olabilirdim."

Parmakları titriyor ve onları kucağında birleştiriyor, ama onu bu kadar kolay bırakmayacağım. "Git bize bir içki daha al, belki sana söylerim."

Barın uzak ucundaki diğer çalışan kızları fark ediyor. "Oraya geri dönmemi mi istiyorsun? Neden sunucuyu çağırıyoruz?"

Kollarımı kabinin arkasına yayıyorum ve bacaklarımı genişçe açıyorum. Andrea buna erkek yayılması diyor. "Çünkü sana öyle yapmanı söyledim, bebeğim. Git bize birkaç içki getir, ne istediğini açıklayacağım."

Bir an için tek tepkisi ters ters bakmak olur, sonra yarım daire şeklindeki kabinden kayar ve bara gider.

Onu tekrar rahatsız ederler diye gözlerimi diğer kızlardan ayırmıyorum. Sarışın onu hemen fark ediyor ve ona doğru yöneliyor. Yalnız olduğumu bile bile bana gelebilecekken Selena'nın peşinden gitmesi ilginç.

Sarışın Selena'nın kalçasını kontrol ediyor ve ben bu kadından bıktım. Ayağa kalktım ve bir saniye içinde bara ulaştım. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Selena ile sarışının arasını keserek soruyorum, sarışın bir santim bile kıpırdamıyor ve vücudunu benimkinin arkasına yapııştırıyor.

Sarışına ters ters bakıyor, sonra barmen içkilerimizi onun önüne koyuyor. "değil. Tam buradalar. Neden gidip?"

Okumasını umarak ona bir bakış atıyorum ve birkaç gergin saniyeden sonra okuyor. Sesi şurup gibi ve donuklaşıyor. "Hadi ama bebeğim. Çok daha eğlenceli şeyler yapabilecekken burada vakit kaybediyoruz."

Dudaklarımı yalayıp onu takip etmek için hamle yapıyorum ama omzuma dokunan bir el beni durduruyor. Sarışın, barın üzerine eğilmişti. "Arkadaşın ne zaman dönecek?"

Gözlerimi soğuk tutarak omuz silkiyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Benim hiç arkadaşım yok."

Gözlerini , eğiliyor. "Karanlık olan, tüm dövmeleri olan. Seni yiyecek ya da öldürecek gibi görünüyor ve sen hangisini tercih edeceğinden emin değilsin."

Bu renkli betimlemeyi bir kenara bırakıp yüz hatlarını tarıyorum. Ağırbaşlı ve belki biraz da üzgün görünüyor. "Sanırım Ivan'ı kastediyorsun. Buradaki işim bittiğinde geri dönecek."

Bakışlarını Selena'ya ve tekrar bana doğru kaydırıyor. "Umarım çabuk biter. Ona Penny'nin onu özlediğini söyle."

Bu notun üzerine, birkaç adım yürüyerek standımıza geri dönüyorum ve tekrar Selena'ya doğru . Sarışına gözlerini dikmiş bakıyor ve ben onun bağlılık seviyesini takdir ediyorum. Bir an için bakışlarında kıskançlık sezdiğimi sandım.

Kendine engel olamayana kadar bir saniye daha geçer. "Ne istiyormuş?" İçkimi yudumlarken tanıdık yüzler var mı diye kalabalığı tarıyorum. "Pek bir şey yok, sadece Ivan'ı soruyorum."

Eğildi ve elini göğsümde gezdirdi. "Deli olan mı?" "Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim..." Benim için o sadece Ivan. Arkadaşım ve koruyucum.

Kıkırdıyor, yüksek sesle ve flört edercesine, gerçek gülüşünün derin boğazına benzemiyor. "Sizin hakkınızda ne derler bilirsiniz... değil mi?"

Gözlerine bakıyorum, bekliyorum, çünkü belli ki bana anlatmak istiyor. "Adrian, canavar. Kai, playboy." Kai'nin tanımlaması karşısında iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor. "Sen gizemlisin ve Ivan'a genellikle hayvan ya da deli denir ve..."

"Ve ne?" Toplumunun ikizlere ne isim verdiğini merak ediyorum.

"Andrea ve Alexei'ye ateş ve buz derler. Adam ateşli, öfkeli ve sürtük gibi koşan biri. Onun intikamı daha soğuk ve daha hesaplı. Bir kadında bunu takdir edebilirim. Geçen gece sonunda onunla tanıştığım için ."

Andrea'nın soğuk pratikliğini takdir ederdi. İkizlerin nasıl bu hale geldiklerini düşünmek bana acı veriyor. Beşlinin en küçüğü onlar ve en az yükü onlar çekmeli. Geçtiğimiz yıl olan her şey hepimizi değiştirdi.

Onunla göz göze gelmek, gerçekten ne düşündüğünü görmek istesem de gözlerimi kalabalıktan ayırmıyorum. "Gizem. Hm... belki de sadece benimle tanışmayacak kadar şanslı olanlar için. Yine de benimle tanışan insanların çoğu artık konuşmuyor."

Kollarımda kaskatı kesiliyor ben de bu fırsattan yararlanarak onu kaldırıp kucağıma çekiyorum. "O zaman neden beni koruyorsun? Kai neden beni izlemesi için başka birini göndermedi?"

Omuz silkiyorum ve parmaklarımı elbisesinin eteğiyle buluşana kadar kalçasında gezdiriyorum. "Bilmiyorum ama şimdilik tamamen benimsin ve seni biraz önce koruduğum için bana borçlu olduğuna inanıyorum."

Gözlerime bakarken alnı kırışıyor. "Tek yumrukla yere serebileceğim fahişeden mi bahsediyorsun? Sen beni değil, onu kurtardın. Ve sana uygun gördüğün şekilde ödeme yapmaktan çok mutlu görünüyor."

Onu kucağıma kaydırıyorum, böylece bana sarılmış oluyor. "Olmuyor, ama aklımda, seni barda, evinde ve aradaki tüm zamanlarda güvende tuttuğum için bana borçlusun."

Ağzı açık kalıyor ve hemen iki parmağımı içeri sokup başparmağımla çenesini tutuyorum. Gözleri dişleri tenime değdiğinde başımı usulca sallıyorum. "Hayır, sen beni ısıırırsan ben de seni ısıırım. Bunu aklında tut."

Ona biraz yer açmak için boştaki elimle yavaşça masayı itiyorum ve onu yere kaydırıyorum.

Sertçe ve dili parmaklarımın alt tarafında kayıyor. Onu daha önce öptüğüm için hâlâ sertim, bu yüzden pantolonumun kemerini açarken masanın ikimizi de örttüğünden emin olmak bir şey değil.

Parmaklarımı dudaklarının arasından nazikçe çıkarıyorum ve ağrıyan aletimi çıkarmak için iki elimi kullanıyorum. "Şimdi iyi bir kız ol ve em onu." Bacaklarımın etrafındaki karanlıktan bana bakarken gözleri parlıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ama öfkesinde bile yanaklarındaki pembeliği, dudaklarını görebiliyorum.

"Devam et. Ben borçlu isteyeceğin türden bir adam değilim."

Eğiliyor ve sıcak nefesi üzerinde gezinirken sikim seğiriyor. "Neden bana bunu yaptırıyorsun?"

Ceketimin cebinden yüzüğü çıkarıp ona gösteriyorum. "Çünkü koruma için kendini satmakta bir sakınca görmediğini açıkça belirttin, öyleyse neden o avantajlardan yararlansın da senin şımarık ağzınla uğraşmak zorunda kalmasın? En azından şimdi, senin ağzınla uğraşırken, ben de bazı faydalar elde edeceğim."

Yine ters ters bakıyor. "Senden nefret ediyorum."

Tekrar yayılıyorum, masamızın yanından geçebilecek herkese tamamen rahat görünüyorum. "Benden nefret edebilir ve sikimi yalayabilirsin. Onlar

birbirini dışlamaz. Bütün gece vaktimiz yok Prenses."

Yine kaşlarını çatıyor ve beni kabaca tutuyor ama sanki onu azarlamamı bekliyormuş gibi duraklıyor. . Bana daha önce sayısız kez yapılmamış hiçbir şey yapamaz, hem zevk hem de acı olarak.

Eğilip başımı dudaklarının arasına alması dakika daha sürüyor. Yüzümü nötr ve rahat tutuyorum. Ne de olsa bu bir iş anlaşmasından başka bir şey değil.

Boyumdan aşağı kayabildiği kadar kayıyor ve ben onun ağzı olan sıcak rüyanın derinliklerine inmek için yukarı itme dürtüsüne direniyorum. Elini eklediğinde dizlerimin titremesine engel olamıyorum.

Tam uzanıp onu üzerimden çekecekken, sağ tarafımdaki kabine biri giriyor.

Ivan bana geniş bir gülümseme verdiğinde dudaklarımda çoktan bir *siktirip* gitme ifadesiyle başımı kaldırıp bakıyorum. "Peki, bebek bakıcılığı yapman gereken küçük prenses nerede?"

SELENA

I olduğum yerde kalmanın mı yoksa masanın altından çıkmanın mı en iyi seçenek olduğunu bilmiyorum. Hala onu tutuyorum, aleti

dudaklarımın arasında ve elim onun şaftında.

Bundan nefret ettiğimi söylemek yalan olur. Nefret ettiğim şey, müzik yüzünden söyledikleri tek bir kelimeyi bile duyamıyor olmam. İlk birkaç kelimedden sonra seslerini alçalttılar, benim bulunduğum noktadan duyulamayacak kadar alçak.

Öne eğildim ve onu derinden emdim. Tamam. Beni buraya hapsedmek istiyorsa, bunu ona ödeteceğim. Ben onun ruhunu sikinden emerken, o bir iş toplantısı yapsın da görelim.

Dizlerim ağrıyor, bu yüzden ağırlığın bir kısmını almak için kayıyorum ve çabam için koluma bir çimdik yiyorum.

Piç kurusu. Başını hafifçe ısırıp ağzımdan çıkarana kadar dişlerimi şaftına ulaşabildiğim kadarıyla hafifçe sıyrıyorum. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, beni bir daha çimdiklemeyecektir. Bacaklarını kenara itip masanın altından çıkmak çok kolay olurdu. İçimden bir ses bu durumu kardeşime açıklamaktan hoşlanmayacağını söylüyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de hoşlanmazdım.

Işık az ama bir an durup ona bakıyorum. Avuçlarımın içinde kalın, uzun ve sert, ucunda hafif bir kıvrım var. Lanet siki bile muhteşem. Rakamlar.

Kavrayışımı yeniden ayarlıyorum ve başını dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Tadı tuzlu, yarığı yalıyorum ve sonra boğazıma kadar sokabildiğim kadar emiyorum.

Sözlerini masanın üstünden duyamıyorum ama sesi bir an için kesiliyor, arkadaşının tonu sorgulamaya dönüşüyor.

Göğsümde bir kıvılcım gibi küçük bir gurur fermuarı patlıyor. Küçük bir kıvılcım daha da parlıyor ve sınırlarımı zorluyorum, onu boğazımdan aşağıya öyle bir alıyorum ki neredeyse öğüreceğim.

Dizleri pazularımın etrafında titriyor, kalçaları geriliyor. Elimi kalın, kaslı bir kalçasına koyuyorum ve her derin, yavaş emişte dudaklarımla buluşması için elimi tabanından yukarı kaldırıyorum.

Oral seks konusunda her zaman çok kayıtsızdım ama bu seferki farklı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kendimi güçlü hissettiriyor. Bu çarpıcı adamın titremesine neden oldum ve daha fazlasını istiyorum.

Çok daha fazlası.

Ona doğru eğiliyorum, onu daha derine almak için başımı eğiyorum, çenemi gevşetiyorum. Bacakları tutuşumun altında titriyor ve eli omzumda gerilmek için aşağı iniyor.

Bir kalp atışı kadar donup kalıyorum, bekliyorum. Eğer beni bir daha çimdiklerse, yeniden kederlenecek.

Bunun yerine, elini başımın arkasına ve saçlara doğru kıvrıyor. Hakkını yemeyelim, beni itmiyor ya da hareket ettirmeye çalışmıyor. Sanki sadece yanımda olduğunu bilmemi istiyor.

Bunun için onu daha derine ve daha hızlı götürmeye çalışıyorum. Bir şeyler değişti. Bunun bir ceza olması gerekiyorsa, her gün kabul ederim. Onun tadı sarhoş edici. Hissettiğim güç duygusu başlı başına bir uyuşturucu.

Diğer adam yer değiştiriyor. göremiyorum ama dizi beni saklayan masanın tabanına sürtünüyor. Sonra sessizlik. Duruyorum ve dudaklarımı Michail'den ayırıyorum. Tam sırada kendini kenara çekip beni yanındaki kabine sürüklüyor.

"Beni biraz daha az hırpalayabilirsin. Bu iyi olurdu," diyorum ağzımı ön koluma silerken.

Gözleri ateşle kararmış, güçlü çenesi bükülürken dudakları aşağıya dönmüş. "Hadi gidelim."

Kabinde arkama yaslanıp yavaşça hareket etmek ve onu reddetmek istiyorum. Ama vücudumdaki, meme uçlarımdaki, klitorisimdaki fena sıcak nabız beni onun yanındaki koltuktan dışarı itiyor. Elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve beni kulüpten asansöre götürüyor.

Gürültüdeki değişim sarsıcı ama ona odaklanmaya devam ediyorum. Şimdi ne olacak? Beni yalayacak mı? Sikecek mi? Bunu istiyor muyum? Zihnimde rol yapmama bile gerek yok. Ellerinin üzerimde olmasını gururumu korumaktan daha çok istiyorum.

Gergin bir sessizlik içinde duruyoruz, eli hâlâ benim elimde. Aramızda asansörün yumuşak uğultusundan başka bir şey yok.

Beni asansörden çıkarıp kapımıza doğru sürüklüyor, kapıyı bir sarsıntıyla açıyor ve sanki çarpmak istiyormuş gibi sertçe itiyor. Tepedeki piston vınıyor ama kapı yavaşça kapanıyor.

Şimdi yalnız olduğumuz için, elimi onun elinden çekerken göğsümde bir şüphe belirliyor. "Bütün bunlar ne içindi? Arkadaşına bir gösteri mi yapıyordun, yoksa..."

Sırtı bana dönük, sadece dışarıdaki şehir ışıkları ortak yaşam alanımızın karanlığını kesiyor. Buklelerinden ve omuzlarının sert yansıyor.

Sırtını inceliyorum, cevap vermesini, beni öldürmesini ya da beni dizlerimin üstüne çökertip sikini tekrar suratıma sokmasını bekliyorum. Hain amcığımın hangisine oy vereceğini biliyorum.

Bir kalp atışı geçiyor, sonra dönüp kolumdan tutuyor ve beni bir kez daha arkasından bu kez yatak odasının kapısına doğru sürüklüyor. İçeri giriyoruz ve giriş yaptığımızdan beri zar zor alana bakıyorum. Oda benimkinin aynadaki görüntüsü, tek fark onunki ben temizlemek için çaba sarf etmedikçe benimkinin olamayacağı şekilde düzenli.

Merakımı yenip etrafa bakmaya devam ediyorum. Düz yüzeylerin çoğunda kitap yığınları var, hepsi düzgün, boyutlarına göre sıralanmış. Yatağı bile mükemmel bir şekilde yapılmış ve hizmetçilerin sadece havlu bıraktığını biliyorum. Aslında hiçbir şeyi temizlemiyorlar.

Kolumu bırakıp bana doğru dönüyor, sonra yatağının yanındaki lambayı yakıyor.

Sert hareketlerle takım elbise ceketini çıkarıyor ve köşedeki koltuğun üzerine bırakıyor. Sonra da boğazındaki kravatı cekete ekliyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum, vücudunu yavaşça ortaya çıkarıyor. Her hareket zaten kaynayan kanımı da ısıtıyor.

"Ne istiyorsun?" Ne söyleyeceği ya da ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim olmadan fısıldıyorum.

Cevap verirken sesi her zamankinden daha sert ve derindir. "Ne istiyorsun, Selena? Oradaki de neydi öyle?" Ses tonunda ince, keskin bir kenar var, öfke keskin bir noktaya kadar bilenmiş.

Ağzımın açık kalmasına izin verdim, onun tepkisi ve bu öfkenin gücü altında kaybolan arzusun yıkanması üzerine tükürdüm. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Sözde ödemeni istemek için beni masanın altına iten sendin."

İçimde atan kalp atışları uyarılmadan öfkeye geçişini tamamlıyor. "Beni yapmaya zorladığın şeyi tam olarak yaptığımda ."

Kekeleyerek yüzüme doğru ilerliyor. "Belli ki yapmak istediğin hiçbir şeyi yapman için seni zorlamadım."

Ona tokat atmak için elimi kaldırıyorum, ama bileğimi hareketin ortasında yakalıyor ve beni vücuduna çekiyor. Onun sıcaklığı etrafımı sarıyor, kararlılığımı zayıflatıyor.

"Bana vurmayacaksın." Yüzüme doğru alçak sesle homurdanıyor, dudakları benimkinden bir santim ötede. "Bana el kaldırmaya hakkın yok."

Gözlerini aşağı indiriyor, sonra tekrar yukarı kaldırıp benimkilerle buluşuyor. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Bileğimi tuttuğu yerden çekiyorum, o da beni bırakıp geri çekiliyor. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Ben yatmaya gidiyorum."

Bakışlarını tekrar aşağı kaydırıyor, bu sefer göğüslerime, kalçalarım, uyluklarım. "Yani şu anda sana dokunsam, benim için kesinlikle damlamayacağını mı söylüyorsun?"

Yutkunuyorum. Bir avcının bakışlarına yakalanmış bir avım. "Öyle olup olmadığım seni ."

Hafifçe omuz silkiyor. "Belki yardım edebilirim?"

Alay etme sırası bende, kalbim bedenimin kısıtlamalarını test ederken bile. "Bakire olduğunu anladığınızı sanıyordum. Kendime senden daha iyi bakabileceğime eminim."

Dolgun dudakları kenarlardan kıvrılıyor. Bu gülümseme *meydan okumayı kabul* ettiğini söylüyor. "Bir girmeye ne dersin? Eğer seni boşaltırsam, aşağıda başladığın bitireceksin."

Ona doğru adım atıyorum, göğsüm ona sürtünüyor. "Peki ya yapmadığında?"

Dudaklarındaki küçük kabarıklık daha da artıyor. "O zaman sana bir iyilik borçluyum. Ve ben her zaman sözümü tutarım."

Buna güvenmemeliyim ama onun kokusu karnımdaki ateşi körüklerken kalp atışları bedenime geri döndü.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Sesimdeki ihtiyaçtan biraz utanarak soruyorum.

"Seni boşaltmamı iste."

Kelimeler içimi parçaladı. Lanet olası piç. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

Siktir et onu. İnmek için ona ihtiyacım yok.

Gözlerimi ondan ayırmadan yere çöküyorum ve beni izlerken çenesinin gerilmesinin keyfini çıkarıyorum.

Dizlerimin üzerinde, kısa elbiseyi belime kadar kıvırıyorum ve kışımın üzerine çöküyorum. Elimi külotumun içine sokup parmaklarımı sıırıslık olmuş dikiş yerime geçirirken ona bakamıyorum. Bir zevk sarsıntısı beni sarsıyor, tenim hiç olmadığı kadar hassaslaşıyor.

Yere düz bir şekilde uzanmak için dirseklerimin üzerinde geriye yaslanıyorum, sonra ayaklarımı düz bir şekilde yerleştiriyorum ve kalçalarımı açıyorum. şu an onun kaybı.

Gözlerimi kapatıyorum ve klitorisimin etrafında usulca dönüyorum. Beynimin küçük bir kısmı onun parmakları üzerimdeyken daha iyi hissedeceğimi biliyor ama ona bu zevki .

Alt ısıyorum ve her bir pratik dokunuşla vücudumdan sıkarak bu hissi yaşıyorum.

Sıcak bir şey kalçamı sıyrıyor ve gözlerimi açıyorum. arasında karnının üzerine yatmış, elinde bir bıçak var.

Bir ihtiyaç şimşegi sertçe çarpıyor, beni içten dışa doğru cızırdatıyor. Külotumu kesiyor, yırtıp atıyor. Sonra bıçağı yere vuruyor, böylece bıçak yukarı doğru kalkıyor. Yüzünü indirip bir eliyle beni açarken ve yüzüstü amıma dalarken başka tarafa bakamıyorum.

Dili affetmiyor. Dilinin düz kısmıyla beni delikten klitorise kadar yalıyor ve tekrar geri getiriyor. Sarsılıyorum ve başımı yere düşürüyorum, saldırı altında kendimi tutamıyorum.

İki parmağıyla beni mızraklıyor ve parmakları diliyle aynı anda hareket ederek ıslak etimi yalamaya devam ediyor. Bu kendi parmaklarımdan ve özenle seçtiğim oyuncak koleksiyonumdan çok daha iyi.

Yumruklarımı sıkıyorum, ona dokunmayı reddediyorum ve beni gitmek istediğim yere götürmesine izin veriyorum. Sıcak dilinin her geçişi beni daha da yaklaştırıyor. Orgazmın yaklaştığını hissedebiliyorum ve beni tüketmekle tehdit ediyor. Umurumda bile değil. Vücudumdaki ağzından başka her şeyi unuttum.

Bir şimşekle geliyorum, başka bir zevk şimşegi. İçimde patlıyor, kayıtsızlığı, utancı, gururu, hepsini sıyrıp , içimin titreyen savunmasız kısımlarını açıkta bırakıyor.

Yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzülüyor ve saçlarını tutarak onu uzaklaştırıyorum.

Dizlerinin üzerine doğru kayarak kalkıyor. Elbisemi kalçalarımdan aşağı sürüklerken ona bakamıyorum. Ayaklarıma doğru sallanırken ona bakamıyorum. Kapıda durup, "Yarın ödememi yaparım" derken ona bakamıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve duruyorum, mesafeye ihtiyacım var.

Diğer taraftan gelen öğürme sesini duyduğumda, yeni açılmış kalbim bir an için acıyor.

Ne halt biz?

MICHAIL

Işlerin çok ileri gitmesine izin verdim. Niyetim onu korkutmaktı. Ona korunmak için para ödemenin ne demek olduğunu göstermekti.

insanlar yapmak zorunda kaldı. Bu, sahte müzik ve şampanya eşliğinde verilen hoş bir karar değildi. Elmaslar ve ordövrler yoktu. Bize sunulan küçücük bir koruma için savaşmak, didinmek ve en aşağılık şekillerde hizmet etmek zorunda kaldık. Tabii koruma, ödediğimiz parayı tanımlayabilirse.

Elimin arkasındaki yara izlerini dalgınca ovuyorum, kahvaltı için dışarı çıkmasını beklerken midem düğümleniyor. Bir saat oldu ve içeride hareket ettiğini bile duymadım.

Dün, onu kontrol etmek için içeri , ama bugün, onunla yüzleşemem. Hâlâ onun tadını alabiliyorken, kokusunu duyabiliyorken, vücudunun dokunuşum için titrediğini hissedebiliyorken olmaz.

Dişlerimi defalarca fırçaladıktan sonra bile boğazımın arkasındaki kusmuğun tadını hala alabiliyorum. Başka birine dokunduğumda böyle bir tepki vermeyeli yıllar olmuştu. Bunu aştığımı sanıyordum ama bu sefer mesele ona dokunmak değildi. Onu neye zorladığımla, ona bir ders vermek adına ne yapmaya zorladığımla ilgiliydi.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, beni banyo fayansının üzerinde dizlerimin üstüne çöktürmekle tehdit ediyor. Ardından gelen utanç, içimde gömülü kalması daha iyi olan şeyleri ortaya çıkarıyor.

Birbirimizin etrafında dönerek üç gün daha geçirdik. Ne zaman aynı odada bulunsak, bakışlarımızı kaçırıyor ve karşı çekiliyoruz. Olanlar hakkında konuşmuyoruz ya da hiç konuşmuyoruz.

Nedense onu her gördüğümde sanki biri ciğerlerime peynir rendesi indirmiş gibi acıyor. Bana attığı her bakışta dikenler var ve daha da kötüsü, onu bir kez daha tatmak için çok daha fazlasına katlanabilirim. Vücudunun avuçlarımın altında titrediğini hissetmek için.

Zamanında çok amcık yaladım. Kadınların benden özel istekte bulunabileceği yaşa geldiğimde, bu işte iyi oldum, becerilerimi mükemmelleştirdim, böylece daha fazlasını istemediler, verebileceğimden fazlasını aldılar. İlk defa bundan gerçekten zevk alıyordum. İlham verdiğim her ürperti ve titreme uyarılmamı teşvik ediyordu.

Ama tuvalete gittikten sonra, vücudumun arzuladığı rahatlamaya izin vermedim.

Üç gün sonra bile, kendimi elime alma ve içimin derinliklerindeki sızıyı yeniden hissetme ihtiyacı duyuyorum.

Bu şekilde yaşayamam. Aksine, onu evine gönderebilmek için dünyasını ele geçirmeye çalışanların kim olduğunu bulmak için daha fazla ilham alıyorum. Şu ana kadar listem kısa ve oradaki isimlerden birkaçına çok az erişimim var. Bir noktada Chicago'ya dönüp olaylarla yüzleşmemiz gerekecek. Henüz o manzarayla yüzleşmeye hazır değilim, tahtadaki her parçayı tanımlayana kadar olmaz.

Üst üste dördüncü gün kahvaltı masasında yalnız oturuyorum. Bu sefer, telefonum çaldığında onu kontrol etmek için kendimle konuşuyordum.

Kaptım ve kulağıma götürdüm. "Alo?" Bu numara sadece Adrian ve Beş'te var, bu yüzden arayanın kimliğini kontrol etme konusunda hiç endişelenmiyorum.

"Hâlâ kumarhanede misin?" Kai cevaplıyor.

Gözlerimi onun kapısından ayırmıyorum. "Başka nerede ki?"

Kai usulca homurdanır. "Peki, çatı katına geri dönün. Ayrıntıları gözden geçirir ve yeniden toplanırız."

Beynim onun sözlerinin üzerinde kayıyor, her birine bir taşın pürüzlü kenarı gibi takılıyor. "Ne?"

"Kekeledim mi? Eşyalarını topla, kız kardeşimi al, arabaya bin ve çatı katına git. Bunun nesini anlamadın?" Kısa konuşuyor ve bu beni da endişelendiriyor. "Neden şimdi? Bir süredir buradayız. Ne değişti?"

Boğazından alçak sesle ofluyor. "Buraya geldiğinde konuşabileceğimiz bir şey. Şimdilik sana emredileni yap."

Teknik olarak Adrian benim patronum ama Kai of Ten aracılığıyla bir daha sorgulamayacağım kadar çok emir gönderiyor.

"Yakında orada oluruz. Kız kardeşinin ne kadar hafif seyahat ettiğini biliyorsun. Toparlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacı olacak." Kai bağırmak ister gibi bir ses çıkarıyor ama ben ondan önce araya giriyorum. "Ona özlemlerini bırakmasını, çünkü benim bile bunu yapacak kadar cesur olmadığımı mı söylemek istiyorsun?"

"Peki, buraya geldiğinizde görüşürüz."

Hoşça kal demeden telefonu kapatıyor ve ben de telefonumu masanın üzerine geri koyuyorum. Kahretsin.

Şu anda karmakarışık bir ağ karmaşası içinde oturuyoruz. Çatı katına dönmeden önce Selena ve benim yapmamız gereken çok fazla gevşeme var.

Ayağa kalktım, ceketimi ilikledim ve kapısına doğru yürüdüm. Zaten cevap vermeyeceği için kapıyı çalmakla uğraşmıyorum.

İçeri girdiğimde odayı tarıyorum ve onu yatakta, iç çamaşırı ve tişörtüyle yan yatmış halde görüyorum. Önünde bir kitap vardı.

"Ne?" diyor, sayfalardan başını bile kaldırmadan.

Başka bir zaman olsa, bu görüntüyü uzun zamandır gördüğüm en seksi şey olarak değerlendirebilirdim. Ama başımızın üzerinde sallanan bir sarkaç var ve ben şimdilik onu boynumda tutmak istiyorum.

"Biz gidiyoruz. Eşyalarını topla." Yukarı

baktı. "Ne?"

"Çatı katına çağrıldık. Kardeşiniz bizi hemen orada istiyor."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, alnı buruşuyor. "Neden?"

Kapıdan kaçmama ya da onu yatağa geri atıp tekrar o pelüş kalçaların arasına girmeme iki saniye kaldı. Kendimi sabitlemek için çerçevenin tahtasını kavriyorum. "Bana bir açıklama yapmaya tenezzül etmedi. Eğer bir açıklama , onu kendin araman gerekecek."

Yatağının başucundaki telefonuna bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Sanırım bunu pas geçeceğim. Ne kadar zamanımız var? Birkaç gün oyalayabilir miyiz?"

Ona yaklaşmak için kapıyı itiyorum. Yaklaştıkça gözlerini okumak daha kolay oluyor. "Neden oyalanalım ki?"

Bana ok gibi bir bakış fırlattı. "Anında bir hikâye mi uydurmak istiyorsun? Bizim hakkımızda... um... birbirimizle olmamız gerekenden daha samimi olduğumuzu mu açıklayacaksın?"

"Bir şey söylememiz için hiçbir neden yok." Ellerimi ceplerime ve onun pürüzsüz tenini görmenin keyfini .

"Kardeşimin bizi gördüğü anda bir terslik fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum, hiç hissetmediğim kayıtsızlığı takınıyorum. "Ben mükemmel bir oyuncuyum Selena. Kai sadece görmesini istediğim şeyi görür. En azından yüzümde."

Dudakları düzleşiyor ve gözleri kısılıyor. "Bizi kardeşime ispiyonlayacağımı mı ima ediyorsun? Kesinlikle kendimize saklamamızın daha iyi olacağını düşündüğüm şeyler var. Ama..." Doğrulup oturuyor, bacaklarını birleştiriyor ve ellerini dizlerinin üzerinde gezdiriyor. "Sessizliğimin senin için değeri nedir?"

Sıcak bir öfke kesiti içime işliyor. "Şaka mı yapıyorsun lan? En başta bilmesini bile istemediğin bir şey için sessizliğimi takas etmek mi istiyorsun?"

İlgisizmiş gibi davranma sırası ve numara yaptığını anlayabiliyorum. İlk günden beri numara yapıyor. "Seninle yattığım için boğazımı kesmeyecek. Aynı şeyi tersi için söyleyemem. Aynı fikirde olmayabilirim ama her durumdan ihtiyacım olanı nasıl çıkaracağımı biliyorum."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, maskenin yüz hatlarımın üzerinden tamamen kaymasına izin veriyorum. Her zamanki beyinsiz güzel çocuk numaram. "Peki senin neye ihtiyacın var, velet? Kızının kıpkırmızı olana kadar kırbaçlanmasına."

Bu fikir hiç de çekici değilmiş gibi kıpırdanıyor. Ellerim ona dokunmak için ağrıyor, ama parçasını bile görmesine izin vermiyorum.

Gözlerine karanlık bir şey kayıyor. Acı olabilir mi? "Geçen gün beni becerdikten sonra neden bağırsaklarını kustuğunu bilmek istiyorum. Bana böyle davranman için ne yaptığımı bilmek istiyorum. Duymak zorunda kalmayacağım kadar uzaklaşmamı bile beklemedin."

Yumruklarımı sıkıyorum, maskeme şu anda tutunduğumdan daha fazla tutunmak zorunda kalmamıştım. "Seninle ilgili değildi. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Başını öne eğiyor. "Peki buna nasıl inanabilirim? Özellikle de o suratı takındığın zaman."

Sorduğu şey hakkında düşünürken ona tembel bir gülümseme veriyorum, benim için varsayılan bir şey. Göz kamaştırıcı bir dikkat dağıtıcı. "Neye inanmak istiyorsan inanabilirsin. Bu senin suçun, benim değil. Buraya egonu okşamaya ya da seni yeniden prenses gibi hissettirmeye gelmedim. Bunun bir önemi yok. Zaten böyle bir şey olmamalıydı."

Söylenecek en yanlış şey bu. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda anlıyorum.

Elleri kenetlenmiş halde ayağa fırladı. "Kai'yi bekletmek istemeyiz, değil mi?"

Banyoya doğru yürüyor ve kapıyı, bitişik duvardaki sanat eserlerini sıçanlayacak kadar yüksek sesle çarpıyor. İyi ki o piçleri içeri sürgülemişler, yoksa tüm o tavırları sergilerken gösterdiği farkındalıkla yere serilirlerdi.

Elimi esnetiyorum, sadece bu küçük kalkışa izin veriyorum, sonra toparlanmak için odama gidiyorum.

İhtiyacım olanı almam sadece birkaç dakikamı alıyor. Kumarhanede kaldığım sürece bu oda sürekli benim, bu yüzden birkaç silah ve birkaç kıyafet dışında hiçbir şeyi taşımama gerek yok.

İşim bittiğinde, kapının yanında odasından çıkmasını bekliyorum. Çantalarını teker teker dışarı çıkarıyor ve ben sadece izliyorum, yardım istemek yerine öfke ve gurur içinde kıvranmasına izin veriyorum.

Şoför çantalarımızı almak için geliyor ve ben de ona arabaya kadar eşlik ediyorum, gözlerim kalabalığın içinde dışı bir şey var mı diye tarıyor. Ama lobiden olaysız bir şekilde geçtik.

Çatı katına her gittiğimde, kendimi parçalanmış hissediyorum. evim ama aynı zamanda beni içeride tutan çok fazla duvar var. Hem yapı hem de zorunluluk olarak.

Bir gün, Adrian'a benim için yaptıklarını geri ödeyeceğim. O zamana kadar, emirlere uyacağım ve Adrian'ın her konuda ihtiyaç duyduğu adam olacağım.

Bir gölge olmayı öğrendim. Onun gölgesi. Ve herkes karanlıktan korkmayı bilir.

Onun bir yığın çantasıyla birlikte fuayeye iniyoruz. Birini omzuma atıyorum ve bu sefer o istemeden onunkini alıyorum. Bana ters ters bakıyor ve yüzünde belirsizlik ifadesiyle bir adım öne çıkıyor.

Kai koridordan içeri giriyor, takım elbisesi mükemmel, ağzının köşesine bir lolipop sıkıştırmış. "Yeterince uzun sürdü, lanet olsun."

Başımı Selena'nın çantalarına doğru eğiyorum. "Dediğim gibi."

Aramıza bakıyor, at kuyruğu hareketle birlikte dönüyor. "Benim için bir odanız var mı, yoksa sipariş ettiğim süre boyunca burada, fuayede mi kalacağım?"

Bizi incelerken Kai'nin çenesi geriliyor, sonra gözlerini kız kardeşine kilitliyor. "Tek parça olduğunuza göre Mick işini yapmış olmalı."

Çantalarını omuzlarından silkerek diğerleriyle birlikte düşmelerine izin veriyor. "Sorduğun buysa ben hayattayım. En azından şimdilik. Koltuğumu kimin devralmaya çalıştığını bildiğimizden değil. Haftalardır herhangi bir ilerleme kaydedebildiğimden de değil."

Kai ayağa kalkar ve çantalarını kolayca toplar. "Hadi gidelim. Seni odaya götüreceğim. Burada olduğun sürece senindir."

İkisini de takip ediyorum, gözlerimi onun yuvarlak kışından uzak tutup Kai'nin başının arkasına dikiyorum.

"İkinizin dönmesine sevindim. Acil tehlikenin bir kısmı geçtiğine göre artık daha iyi plan yapabiliriz," diyor, sesi koridorda bana kadar geliyor.

birkaç alt katındaki bir kapının önünde duruyoruz, misafirler için şeftali rengi bir yatak odası. Çantaları kapının dışına bırakıp odama doğru ilerliyorum. Kai adımı seslendi. "Durun. İkiniz de bana kız kardeşimin o konsey dangalağıyla nasıl nişanlandığını açıklamalısınız. Bu gerçekleşene kadar ikde gitmiyorsunuz."

SELENA

K Ben bir yapamadan ai hışım la odadan çıktı. Hak değil. Bu onun hayatı değil, ne de kendisi.

"O konsey dangalağıyla" evlenmeyi çok güzel etti. Görünüşüne bakılırsa Michail de onun değerlendirmesine katılıyor.

Kapıyı kapatamayayım diye çantalarım kapının etrafına saçılmış halde birlikte gittiler. Çantaları odanın içine kaydırmak ve kapıyı kapatmak birkaç dakikamı aldı. İyi bir önlem için kilide hafifçe vurdum. Bu alfa erkeklerinden herhangi birinin isterlerse içeri dalmasını engellemeyeceğinden değil. Siyah taytımı ve seyahat edeceğimizi bildiğim için üzerime geçirdiğim yumuşak tuniği düzeltip yatağa tırmanıyorum. Otel odasından daha rahat, sanki bir bulutun üzerinde yatıyor gibiyim.

Michail'in yatak odasında yaşananlara rağmen, aramızdaki mesafe beni rahatlatmıyor. Beni suçlu hissettirdiği, kullanılmış hissettirdiği için onu cezalandırıyorum. Ve küçük bir parçam bunun tamamen onun hatası olmadığını kabul etmek zorunda. Ben ittim. O da karşılık veren bir adam. Ve o ittiğinde, her şey devrilir.

Yeniden ele geçirmem gereken bir imparatorluk varken neden onu düşünmeden edemiyorum? Michail'le işi bittiğinde kardeşimin gazabına uğrayacağımdan bahsetmiyorum bile. Tehdidime rağmen, Kai'ye birlikte bir şey yaptığımızı söylerse onu öldürebilirim. Her şeyi gören kardeşimin hakkımda bilmemesini tercih edeceğim şeyler var.

Yatakta yuvarlanıyorum, kafamı dağıtmaya ihtiyacım . Planlamayı konuşmak için daha sonra buluşacağız ama şimdilik bağlantılarıma ulaşp bazı cevaplar alabilir miyim diye bakabilirim.

Konseyimde güvenle iletişim kurabileceğim sadece birkaç kişi var. Bunlardan biri Maria, konseyin yüksek hedefleri olan alt düzey bir üyesi. Konseydeki diğer tek kadına ihanet edecek kadar yüksek değil. Yerime oturduğumda dayanışma konusunda anlaştık. O bana yardım edecekti, ben de bir gün ona yardım edecektim.

Numarasını çeviriyorum, elimdeki kapsamlı iletişim listesi olmadan zar zor hatırlıyorum ve cevap vermesini bekliyorum.

"," diye mırıldanıyorum beklerken. Bazı cevaplar alırsam, belki de beni korumaya niyetli tüm bu adamların parmağının altından kurtulabilirim. Hayatıma devam ettiğim için mutluyum ama bu testosteron şöleni sinirlerimi bozuyor. Birbiri ardına gelen emirler, bir hareket, bir kıyafet, bir gülümseme... Hepsi beni güvende tutmak için ve devam ederlerse birini yumruklamak istememe neden olacakları garanti.

Küçük bir ses bunun benim hatam olduğunu fısıldıyor. Kai'den yardım isteyen bendim. Bu onun yardım etme şekli. Michail bile tüm o güzel düşünceli haliyle beni boğuyormuş gibi hissediyor. Özellikle de bedeni ve duygularıyla bir sıcak bir soğuk oynadığında.

Ama nankör görünmeden kendimi nasıl kurtarabilirim? aramızdaki köprüleri yakmak istemiyorum. Tekrar konuşmaya başladığımızdan beri.

Telefon genel bir sesli mesajla kesiliyor ve kapatıyorum. En yakın yastığı kapıp yüzüme bastırıyorum ve tüm hava ciğerlerimden çıkana kadar içine doğru inliyorum.

"Eğer kendini boğmaya çalışıyorsan, bana haber ver. Sana yardım etmekten mutluluk duyarım. Sadece bu seferlik tabii ki" diyor bir ses.

Başımı kaldırdığımda Kai'nin kalçasını yatağın ayakucuna yasladığını görüyorum. Michail onu takip etmemişti ve bunun neden göğsümün ağrımasına neden olduğunu düşünmek istemiyorum.

Kai bu kadar hızlı konuşurken tartışmak anlamsız, bu yüzden kıpırdamadan durup tiradına başlamasını ve bitirmesini bekliyorum.

Üç...iki...bir...

" ne geçiyordu? Daha doğrusu, düşünmüyordun. Neden o pislikle evlenmeyi kabul ettin?"

Doğrudum ve ters ters baktım. "Duyduğuma göre senin ve kız arkadaşının hayatını kurtaran şerefsizden bahsediyorsun."

Yatağın ucuna doğru kayıyor, hareket ederken takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor. "hiçbir ilgisi yok. Borçlarımı ödemek zorunda olan sen değilsin. Onları karşılayabilirim."

Alay ettim. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Her şeyin ilgisi yok. Bu kendimi ve koltuğumu tutmakla ilgili."

Gözlerini benimkilere çeviriyor, ağzı hâlâ acımasız bir çizgiyle kenetlenmiş. "Gerçekten istediğin bu mu? En şımarık anında bile sana hizmet etmeyen bir yabancıyla evlenmek ve günümüz dünyasında vitrin süsü olmaktan öteye gitmeyen yozlaşmış bir ofisi yönetmek mi?"

Tek bildiğimin bu olduğunu ona açıklayamam. Bunun için eğitildim. Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey. Konsey koltuğumu kaybedersem, devam etmek için hiçbir nedenim kalmaz. Em- manuelle ile iki konseyi yönetmeye yardım edeceğim. Bu beni toplumumuzdaki herkesten daha güçlü yapacak. Herhangi bir şehirde.

Kai gibi bir şeyleri hackleyemeyebilirim ya da Julia gibi bir şeyleri öldüremeyebilirim... ama bu... biriken güç... yapabileceğim, kontrol edebileceğim bir şey.

Önemli değil. Kai asla anlayamaz. O bu dünyada bir erkek. Kimse ondan buradaki yerini hak ettiğini kanıtlamasını istemiyor.

"Eğer hepsi buysa, ben biraz kestireceğim." Yaklaşıp ağzını açıyor, ben de elimi kaldırıyorum. "Hayır, ilişkilerimde hiç söz hakkın yok. Hayatım üzerinde sıfır kontrole sahipsin. Bunun böyle olacağını bilseydim, saldırıdan sonra şansımı kendi başıma denerdim."

Çenesi geriliyor ve elleri kalçalarında kenetleniyor. "Biz seni koruduk. Michail seni korudu. Bunu nasıl söylersin? Nasıl bu kadar nankör olabiliyorsun?"

Michail'in beni nasıl koruduğunun detaylarına girmiyorum. İkimizin de bu dramayla uğraşmasına gerek yok. "Söylediğimde ciddiydim."

Kai ayağa kalkıyor, bana alaycı bir bakış fırlatıyor ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıkıyor.

Kendimi geriye attığımda yumuşak yatak beni kucaklıyor. Yan dönüp karanlık odaya bakmadan önce pencerelerin dışı kararıyor. Bir şeyler eksik gibi geliyor ve bundan nefret ediyorum. Sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor ve onu silme zahmetine girmiyorum.

Uyuyakalıyorum, sonra sıcak ten yanağıma değince uyanıyorum. Onun kokusu bana tam olarak kimin dokunduğunu söylüyor. Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Karanlıktı ama dış hatlarını görebiliyordum.

Tek kelime etmeden ceketini ve ayakkabılarını yatağa tırmanıyor. Arkama geçip beni kollarıyla sardığında, beni göğsüne çekmesine ve sıcaklığıyla kucaklamasına izin veriyorum.

İnsanların beni teselli etmesine izin vermiyorum. Bu beni güvene götürür ki ben de buna asla izin vermem. Ama birkaç dakikalık dayanışmayla başa çıkabilirim. En azından kendime gelene ve bu çatı katında gizlenen her şeytanla aynı anda yüzleşene kadar.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, sanki çok yüksek sesle konuşup cevap vermemem için beni korkutmak istemiymiş gibi.

"Kardeşimin karar verme becerilerim hakkında söyleyecek birkaç şeyi vardı. Sanırım artık benimle konuşmuyor. Bu da her zamanki gibi."

Bir elini kalçalarımından kaldırıyor ve yanağımı okşuyor. "Başka ne sorun var?"

Ona vücudumun hala onun için zonkladığını söyleyeyim mi? Ona evimi ve arkadaş olarak gördüğüm birkaç insanı özlediğimi söyleyebilir miyim? Ailemi, evimi ve Cuma geceleri dondurma yiyip televizyon izlemeyi özlüyorum. Rutinimi özlüyorum. En çok da bu adamın ısırın sözlerini ve otoriter ses tonunu özlüyorum. Bunu ona itiraf etmeyeceğimden eminim.

Kolları beni sarıyor ve bedenlerimizin birbirine sarılmasına izin veriyor. Her santimimiz birbirine dokunuyor ve bana tanıştığımız andan beri bana dokunduğu tüm yolları hatırlatıyor.

Sorusuna cevap vermek yerine, konuyu saptırıyorum. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Aramızda olanları kardeşime anlatmayacağım."

Ses tonu savunmacı bir alıyor. "Kibar olabilirim."

Ona kesinlikle nazik olmadığı tüm zamanları hatırlatmamayı seçiyorum. "Eğer yaptığın şey bunu gerektiriyorsa nazik olabilirsin." Arkamda sertleşiyor ve ben de çok yakında gideceğinden korkarak göbek yakınındaki bileklerine yapışıyorum.

"Eğer birbirimize suçlamalar yöneltiyorsak, sen benden bile daha az naziksin."

Bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Hiçbir zaman iyi olduğumu iddia etmedim. Aslında, size karşı sevimsiz olmayı kendime görev edindim."

"Görev tamamlandı o zaman." Ses tonunda bir mizah fısıltısı var ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Telefonu yüksek sesle çalarak o anı böldü. Kontrol etti ve lanet okur gibi "Kai" diye mırıldandı.

Kardeşimin adı beni kendimden uzaklaştırmaya yetti. "Gitsen iyi olur. Eminim bakman gereken yeni genç kızlar vardır. Eziyet edeceğin başka insanlar."

Karanlıkta bile yüzündeki şaşkınlığı okuyabiliyorum. Gözlerinin, gerçeği ya da şakayı bulmak için yüz hatlarımı tarayışını.

Buna bir son vermenin zamanı geldi. Gelecekte çok fazla acı vermeden önce şimdi kes. Bağlılıklarımın acı verecek kadar uzun sürmesine asla izin vermem. "Be- sides, nişanlım bundan sonra beni güvende tutacak, buradan çıktıktan sonra."

tam isabet. Yataktan kayıyor ve kapıyı çarpmadan önce bana dönüp bakma zahmetine girmiyor.

Gidişi göğsüme saplanıyor, dokunuşuyla vücudumda zonklayan languorous'la eşleşen keskin bir acı. Zamanla azalacak ve ne kadar uzaklaşabilirsem o kadar iyi.

Yatağın kenarından atlıyorum, çantalarımı ve buradan çıkıp hayatıma geri dönmek için ihtiyacım olanı belirliyorum.

Bu şekilde yaşamaya devam edemem, özellikle de kardeşim onun kontrolü altında kalacağını düşünürken.

Telefonumu battanierlerin arasından çıkardım ve bazı ayarlamalar yapmak için tarayıcıyı kullandım.

Nişanlımın korumasını istemek için çok erken, Michail'e gitmek içinse çok geç. Bunu kendi başıma yapmanın zamanı geldi.

MICHAIL

S Beni itti, ben de gittim. Onun sözlerine rağmen gidiyorum, çünkü o istiyor. Ki bu eski-neden sabahın erken saatlerinde odasından gizlice çıkıyor ve ben buna izin veriyorum.

Emmanuelle'le evlenmeye gitmediğini çok iyi biliyorum, o zaman peşinde? Her , onu kendi haline bırakamam, hele de aptal gibi koşturaya devam ederse bir silahın iş ucuyla tanışmaya kararlıyken.

İnsanları takip etmekte iyiyimdir ve o da büyük bir çantayı merdivenlerden aşağı indirip binaya bitişik garaja açılan yangın kapısından çıkarken pek de saklanmıyordu. Biraz uzaklaşmasını bekliyorum ve garaja kadar onu takip ediyorum.

O bir SUV'un arkasına atladı ve ben de kendi sakın siyah iki kapılı aracıma koştum. Süslü değil çünkü süslü olmak insanları takip etmek için iyi değil. Süslü olmak istediğimden daha fazla dikkat çeker. Ayrıca, garajın derinliklerinde daha iyi oyuncaklarım var.

Trafikte onun aracını takip ediyorum ve Chicago'ya doğru uzun bir yolculuğa başladığımızı fark etmem çok uzun sürüyor. Depomu dolu tutmam iyi bir şey, yoksa onu yolda kaybedebilirdim.

Evinin birkaç araba aşağısına park ediyorum, orada duruyor ve iniyor. SUV onsuz yola koyuluyor ve ben onun aptallığına lanet ediyorum, çünkü o etrafına tehlike var mı diye bile bakmadan evinin merdivenlerini hızla çıkıyor.

Yolculuktan bitkin düşmüşüm, ellerimi dayayıp uzuvlarıma canlılık vermeye çalışıyorum.

Bu gece kimse onu almaya gelmese bile bana hesap verecek. Kendini neden bu kadar pervasızca tehlikeye attığına dair. Erimiş sıcak öfke içime sızıyor, ateş ekliyor, daha sıcak yanıyor.

Arabadan inip karanlıkta karşıdan karşıya geçiyorum. Sabahın erken saatleri, telefonumun saatine göre dört.

Kai bana on kez mesaj attı ve ben telefonu kapatıp cebime soktum. Ona cevap vereceğim, tıpkı onun önce benimle yüzleşeceği gibi.

Gözlerimi gölgelerden ayırmadan, birinin hamle yapmasını bekleyerek evine yaklaşıyorum. olacağını hissedebiliyorum. Yıllarca tehlikenin peşinde sonra, yakınlarda olduğunu iyi hissediyorum. Tepedeki sokak lambasında parlak bir silah görüyorum ve adımlarımı hafif ve sessiz tutarak hızımı artırıyorum. Yorgun ve saldırıya hazırlıksız olacak. Düşmanlarının onu farkında olmadan yakalaması için mükemmel bir an.

Eğer onu kibirden öldürmezlerse, öldürebilirim.

Gölgeler onu yutmakla tehdit etse de adamı görüş alanımda tutarak evlerin ara sokağa kadar takip ediyorum.

Arka kapının kilidini bir çeşit aletle açıyor. Ben genelde botumu kullanırım ama sanırım o daha sessiz bir giriş yapmak istiyor. Kurbanlarım genelde geleceğimi bilir.

Kapıyı arkasından kapatıyor, kızımı öldürmeye çalıştığı için düşünceli bir jest.

Kızım benim.

En azından benim kızımı korumak için.

Adamın peşinden eve girip sürgüyü arkamdan kilitlerken kendime bunu duruyorum. Çoktan yapılmış olması gereken bir şey.

Sessizce hareket ediyor, şüphesiz bir profesyonel. Ama kimse benim kadar iyi değil. Beş'ten herhangi kadar.

Karanlıkta arkasından sürünüyorum, yolumu bulmak için dışarıdan gelen sokak lambalarını kullanıyorum. Alt kat boş ve sessiz. Merdivenlerden yukarı çıkıyor, her seferinde dikkatli bir adım atıyor.

Aklım Selena'da değil, davetsiz misafirde ve ne yapıyor olabileceğinde, bu adamın onu neyin ortasında yakalayabileceğinde. Onu öldürmeden önce yeterince yaklaşmasına izin vereceğim. Belki bu bize bu işin arkasında kimin olduğunu öğrenme şansı verir. Bize bir avantaj sağlar.

Karanlıkta gizlice ilerlerken, bazı cevaplar elde etmek için onu yem olarak kullanmak istediğim gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım. Umarım bunun gerekliliğini anlar. Anlamasa bile, soracak zamanım .

Kadının hareket etme sesi sonundaki tek aydınlık kapıdan geliyor. Adam koridor boyunca sinsice ilerleyerek kapının önünde durur ve siyah ceketinin altındaki kılıftan silahını çıkarır.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir ama ben silahımı çekmem. Bileğimdeki kılıftan bir bıçak alıyorum. Küçük ama ölümcül ve keskin. İşimi mükemmel yapacaktır.

Adam yavaşça kapıyı açıyor ve ışık koridordan aşağı süzülüp beni aydınlatırken nefesimi tutuyorum. Ama arkasına bakmıyor, ukala herif.

Odaya girerken ona doğru yaklaşıyorum. Durduğunda arkasına geçiyorum ve silahı başının arkasına dayamasını izliyorum.

Bavulundan giysilerini çıkarırken donup kalır.

Onu burada, sırtı ona dönükken öldüreceğini düşündükçe dişlerimi gıcırdatıyorum. Onu öldürürken gözlerinin içine bakma nezaketini bile göstermiyor. Ne pislik ama.

Çok hızlı hareket etmek ve etrafındaki havayı döndürerek onu varlığımdan haberdar etmek istemediğim için biraz daha yaklaşıyorum.

Selena hareketsiz duruyor, bekliyor. "Eğer beni öldürecekse, şu işi bitir."

Adam silahı kadının kafasına dayar. "Her şeyin bir zamanı var, bebeğim. Şu haline bak. Sanırım ilk ben oynayabilirim. İş bittiğinde bitirdiğim sürece patronun umurunda olmaz."

Selena ellerini kaldırıp ayağa kalkıyor, sonra ona doğru dönüyor. Beni gördüğünde geriliyor ama kaçamak bir bakışla avantajıma ihanet etmiyor. "Kolay bir kurban olacağımı düşünüyorsan, görüldüğünden daha aptalsın."

Adam silahı kadının boynundan göğüs dekoltesine doğru izliyor.

Kırmızı bir sis görüşümü kaplıyor ve sanki uzun, karanlık bir tünelde çığlık atarak koşuyorum. Tek görebildiğim bu piçin benim olana dokunması. Onun sapkınlıkları yüzünden henüz ölmeyecek ama ona zarar veriyor, ona dokunuyor ve ben onun kanını ellerimde istiyorum.

Arkasından yaklaşıp kolumu yıldırım hızıyla boynuna doladım ve bıçağı etine sapladım. halının üzerinde püsküren bir leke haline getirmek saniyelerimi alıyor, kanı koluma ve önünde duran Selena'ya sıçırıyor.

Titreyen ellerini indiriyor, bana bakıyor, şüphesiz dikkatle sakladığım tarafımı görüyor. Maskelerin altındaki canavarı.

"Sen...sen" diye .

Beni şimdi görüyor ama artık çok geç. O, avladığımı bile bilmediğim bir av. Kanlı bıçağı yere bıraktım ve hâlâ kanamakta olan ölü piçin üzerine bastım. "Buraya gelirken aklından ne geçiyordu? Hiç kendini koruma duygun var mı?"

Bir öfke kıvılcımı karanlık bir penceredeki mum gibi gözlerini aydınlatıyor. "Bunun için beni suçlayamazsın."

Yerdeki adamı gösteriyorum. "Sence benim için mi buradaydı? Dışarıda oturup bekledi, şüphesiz haftalarca, başkasının başlattığı işi bitirebilmek için siz dönene kadar izledi."

Gözlerini cesede ve tekrar bana dikti. "Beni kurtardın."

Onu sıkıştırıyorum, pelerinini çıkaramayacak hale gelene kadar uzun bir şifonyerin içine itiyorum. "Bu sefer yaptım. Ama ya burada olmasaydım? Şu anda ölmüş olurdun, ya da daha kötüsü."

Göğsümü iterek beni uzaklaştırmaya çalışıyor ve sonra arkasına uzanarak pantolonunun kemerinden bir silah çıkarıyor. "Geri çekil, kardeşimden yeterince nasihat alıyorum. Senin de vermene gerek yok."

"Seni gafil avladığında bunu çıkarmayı düşünmedin mi?"

Alay ediyor. "Beni yakalamasına izin verdim. Kapıyı açık bıraktım. Hatta o piçi evime davet ettim. Bazı cevaplar almayı umuyordum. Belki tüm o tehditleri ve tavırları arasında bir şeyler anlatırdı. Bana dokunmasına asla izin vermezdim."

Bileğini tutup, silah elinden kayıp yere düşene kadar büküyorum. "Bana silah doğrultma. Onun da dışarıda arkadaşları var. Onlar için ne planlıyordun?"

Çenesini yukarı kaldırıyor, geri çekilmesi gerekirken meydan okuyor. Onu parçalamaya ne kadar yakın olduğumu bilmiyor. "Bununla da başa çıkabilirdim."

Dizlerini tekmeleyip yere sertçe düşmesini sağlıyorum, bacakları saldırganın kanını emmeye devam ediyor.

Boynunu yerden kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Ona bak," diye homurdanıyorum. "İstedğin bu muydu? Diğerlerini buraya sürüklememi ve her birini senin için katletmemi mi istiyorsun? Bu mudur yani?"

Titriyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Odadaki en zeki kişi olduğunuzu sanıyorsunuz ve odanın ne kadar büyük olduğunun farkında bile değilsiniz. Asla en zeki olamazsınız. Asla en hızlısı olamazsın." Yanında diz çöküyorum ve onu gözlerimle buluşmaya . "Zeki olmadığını söylemiyorum. Kibirinin insanların istismar etmeyi öğreneceği bir kusur olduğunu söylüyorum. Konsey koltuğunu bu kadar kolay almalarının sebebi bu."

Kıpırdanıyor, tekrar kurtulmaya çalışıyor ama bu şımarık veletten ve egosundan bıktım. Bana ait olduğunu ve benim olanı koruduğumu ona ilk ve son kez öğretmenin zamanı geldi.

Onu ensesinden tutup yukarı çekiyorum ve göğsüme doğru döndürüyorum. "Sen tam bir veletsin, ama tahmin et ne oldu? Az önce hayatını kurtardım. Şimdi hesabı ödeme zamanı."

SELENA

I Ona bakıyorum, şüphesiz şu anda benim hissettiğim kadar kaybolmuş görünüyor. Öfkemin bir kısmı yatıştı ve bakışlarımı Kurbanının kan gölünün çıplak ayaklarıma yaklaştığını gördüm. "Haliyi temizlemeliyim." Kişisel alanıma tecavüz eden dağınıklığa el sallıyorum ama parmakları pazularıma batarak beni sarsıyor.

"Ne oluyor lan? Ceset için endişelenme. Bunun için adamlarım var. Seni öldürmeye çalıştı ve sana tecavüz etmekten bahsetti. Başına geleni hak ediyor." Sanki yüzümün her açısını inceliyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana eğiyor. Belki de şoktan beni her zamanki gibi okuyamıyor. İlk kez bir ceset görmüyorum ama ilk kez çıplak ayak parmaklarımdan yapış yapış olduğunu hissediyorum. Kimse böyle bir şeye karşı bağışık değildir.

Gözlerimi kan gölünden çekip tekrar yüzüne bakıyorum. Çenesi gergin, kaşları gergin bir şekilde yukarı kalkmış. İlk patlamasına rağmen henüz beni saçlarımdan tutup yatağa sürüklemedi. Sanırım mağara adamı beynine teslim olmadığı için minnettar olmalıyım, en azından şu ana kadar olduğundan daha fazla.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyor, sesi alçalarak.

Boğazımı temizliyorum. "Ne gibi? Sadece sana bakıyorum. Ödeme yapmam gerektiğini söyleyen sendin... yani..."

Gözleri kısılıyor ve dolgun dudakları daha da inceliyor. "Bana meydan okumanın sırası değil."

Bu planı yaptığımda birinin öleceğini biliyordum ve bunun ben olmamasını umuyordum. Şimdi ise tek düşünebildiğim yerdeki ölü adam ve onun kanının her şeyi nasıl kirleteceği. Bunun benim için ne önemi var ki? Bu adam beni öldürmek istedi, bu yüzden gerçekten olmamalı.

Michail gözlerini yüzümden ayırmıyor ve ceketinin cebinden telefonunu çıkarıyor. "Temizlikçilerimden birini buraya getirene kadar kıpırdama. Bu konudaki konuşmamız henüz bitmedi."

Şu anda görmesini istediğimden fazlasını görmesini engellemek için yüz hatlarımı temizlemeye çalışıyorum. Yanlış bir gümbürtüden iki saniye uzakta, açıkta kalmış bir sinir gibi hissediyorum.

Uzaklaşıyor ve telefonuna bir şeyler fısıldıyor. gerekiyor ama bakışlarımı ölü adamdan uzak tutup Michail'e dikiyorum. Her an saldırabilir ve benden talep edeceği şeye hazır değilim. Biri adımı söylüyor. Çok uzak ve boğuk bir ses.

"Sena!"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve Michail'i tekrar karşımda bulmak için başımı kaldırıyorum. Yüzündeki öfke kaybolmuş, yerini belli belirsiz endişeye benzeyen bir şeye bırakmıştı.

"Evet?" Bana bir şey sormamasını umarak sordum. Sanırım tek duyduğum ismimdi.

Başparmağını yanağımda gezdirmek için uzanıyor. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Bir süreliğine her şeyi unutturacaksa maskeyi tak." Sözleri mantıklı ve önerisinin zihinsel sağlığı hakkında tartışmak için en iyi yerde değilim. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi onun dokunuşuna bırakıyorum. İşte bu anda, bir maske var, bir parçam takmayı arzuluyor.

Başparmağının yanağımda gezinmeye devam etmesine izin verdim ve avuçlarının içinde rahatladım. "Duş almam ve bu kıyafetlerden kurtulmam gerekiyor ki arkadaşın cesetle birlikte giderken onları da alabilsin."

Kendi takım elbisesine bakar. "Haklısın. Düşündüğümden daha iyi gidiyor olmalısın."

Ses tonunda bir mizah notası var, ama bu test ediyor, alay ediyor. Sesindeki hafifliğe uymadığımda, kıyafetlerini teker teker çıkarıyor. Yavaş ya da seksi bir yanı yok ama teninin her bir parçası ortaya çıktıkça ağzım kuruyor.

Vücudunu tarıyorum, her bir yara izini, her bir çili katalogluyorum. Son giysisini de çıkarıp atarken kasları esniyor ve benim de onu takip etmemi bekliyor.

Ben utangaç biri değilim. Sadece tereddüt ediyorum çünkü ona biraz daha uzun süre bakmak istiyorum. Sabırsızlanıyor ve gömleğimin eteklerini tutup başımın üzerinden yırtıyor. Kıyafetleri attığında atkuyruğum çıplak tenime çarpıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve bir sonraki beni yakalama girişimini savuşturuyorum. "Bunu kendim yapabilirim. Beni soymana ihtiyacım yok."

Gözlerimi kıpkırmızı havuzdan uzak tutarak kan lekeli giysilerimin geri kalanını çıkarıp Michail'in ayaklarının dibindeki yığının içine bırakıyorum.

Sözlerimi bitirip ona baktığımda bakışları vücuduma kilitlenmiş, gözleri kalçalarımın göğüslerime ve tekrar aşağıya doğru iniyor.

Bu yüzden aptalca bir şey söylemedim. Dudaklarımı birbirine kenetliyorum ve elimi tutmasına izin veriyorum. Beni banyoya götürüyor, duş kabinini açıyor ve muslukları açıyor. Duşa girmeden önce suyun ısınmasını zar zor bekliyorum. O da bana katılıyor ve etrafımızda gereğinden fazla yer bırakıyor. Eğer isteseydim duşum bir seks partisine ev sahipliği yapabilirdi.

Spreyin altında arkamı dönüyorum, ama saçlarımı iyice ıslatmaya bile vakit bulamadan sert elleri belime dolanıyor. Beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor, yakınlaşıyor. "Konuşmamız bitmemiştii. Buraya yarım yamalak bir planla ve kendini savunacak bir yol olmadan gelirken aklımdan ne geçiyordu?"

Dişlerimi sıkıyorum ve beni vücuduyla oniks karoya hapsettiği için ona ters ters bakıyorum. "Silahımı gördün. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdaydım. Seni buraya ben davet etmedim ve sen de her fırsatta benim işe yaramaz, şımarık bir velet olduğumu düşündüğünü belli ettin."

Dudağının kenarı gülümseyecekmiş gibi seğiriyor. Gülümserse, boğazına bir yumruk atabilirim. "Kafamda neler döndüğü hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, ama olsun, senin şımarık bir velet olduğunu düşünüyorum."

Suçlamasına işe yaramaz kelimesini eklemeyi ihmal ettiği gözümünden kaçmadı. Bu ihmal fark ediliyor ama elimin yanağına engelleyecek kadar zamanım olmuyor.

Yüksek sesle, uzun bir nefes çekiyor ve bir tane daha. Suçluluk duygusu göğüs kafesimden aşağıya doğru kayarken parmaklarım temastan biraz acıyor.

bağırsak.

"Bana bir daha el kaldırırsan, bunu sana ödetirim," dişlerinin arasından homurdanıyor. "Şımarık bir velet olmak neredeyse senin markan. Şu ana kadar utandığını düşünmediğim bir şey."

Kollarımı göğüslerimin üzerine sararak vücudumu gizliyorum. Şu anda ikimiz de çıplakken bu konuşmayı yapamayız.

Lifimi kancasından çekip çıkarıyor, bana ters ters bakıyor ve sabun ekliyor. Üzerimde kullandığında ne yaptığını sormak üzereydim. Köpüğü omzuma, koluma yayıyor, sonra göğüslerimi yıkamak için elimi çözüyor.

"Ne yapıyorsun?" Aptalca bir soru ama değil. Ona tokat attığım halde neden bedenimi yıkıyor? Ona isimler takmışken, onu itip kakmışken ve hayatını zindan etmek için mümkün olan her şeyi yapmışken?

Ellerine vurarak onları üzerimden uzak tutmaya çalışıyorum. "Kes şunu. Vücudumu yıkayabilirim. Beni rahat bırak."

Hepsini uzaklaştırmak çok daha kolay. Herhangi birine izin verdiğim anda, avantajı ele geçiriyorlar. Ailem dışında herkes bana bir şekilde ihanet etti. Beni bir meta olarak görüyorlar. Bedenim, konumum, gücüm. Hepsi alınabilir, satılabilir ya da takas edilebilir.

Erkekler kalbimi kazanırlarsa onlara her şeyi vereceğimi düşünürler. Kadınlar güvenimi kazanırlarsa, onlara her şeyi vereceğimi düşünürler.

Gerçekten güvendiğim belki bir avuç insan var ve Michail'in bana bakışına bakılırsa, onun da bu listeye katılmasına izin veremem. Zaten her şeyimi almasını isterken olmaz.

Tüm benliğimi korumak için. Hayatımda bir kez olsun yalnız kalmak istemiyorum ama yine de böyle bir şeyin neye benzediğine dair hiçbir referans çerçevem yok.

Ayaklarımızın dibindeki su belirsiz pembe ve rengi fark ettiğim anda dizlerim titriyor. Michail beni kendine doğru çekiyor ve nefesim kesiliyor. İki ıslak, kaygan bedenin birbiri üzerinde kaymasında cinsel bir şeyler var. Ve Michail'in sürtünecek çok fazla kası ve boyu var.

"Beni yalnız bırak," diye tekrar deniyorum.

Beni görmezden geliyor ve sabunlu lifiyle önce sırtımı, sonra kıçımı ve son olarak da bacaklarımı keseliyor. Her santimim sabunlandıktan sonra, diğer duş başlığının altında duracak kadar geri çekiliyor ve kendini üstünkörü keseliyor.

Saçıma uzanıyorum, yıkayabilmek için dağıtıyorum. Birkaç gün oldu ve daha sonra içinde kan bulursam bundan nefret ederim.

Saçımı yıkamama da izin vermiyor. O güçlü parmaklarıyla kafa derimi ovalarken tek yapabildiğim ayakta durup oflamak. Kahretsin, neden neredeyse her şeyde bu kadar iyi olmak zorunda?

Her yerim temizlendiğinde beni tekrar fayans duvara itiyor. Buhar duvarı ısıtmış ama yine de birkaç soğuk taş parçasından ürpermekten kendimi alamıyorum.

"Konuş benimle," diyor, gözleri hâlâ çıplak bedenimin üzerinde geziniyor, asla gözlerime ulaş.

"Ne söylememi istiyorsun? Kendi başımın çaresine bakabilmem için beni bu duştan çıkarman için ne yapmam gerekiyor?"

Başını iki yana sallar. "Hiçbir şey olmaz. Temizlikçi ve başka bir adamın seni çıplak görmesine izin vermeyeceğim."

Bunu söyleme şekli midemi alt üst ediyor. Ses tonundaki katıksız küstahlık beni . İsteddiği şeyin peşinden giden bir adam bu ve nedense, kötü bir fikir olsa bile beni istemeye karar vermiş.

"Oh, öyle mi? Peki ya şimdi oraya gidersem?" Bu bir meydan okuma, başka bir şey değil. Rastgele bir yabancıнын beni çıplak görmesini ondan daha fazla istemiyorum.

Ama cevap verirken sesi yumuşak ve ölümcül derecede ciddi. "Onun ve bakacak kadar aptal olan herkesin beynine bir kurşun sıkacağım."

Ciddi olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Bana baktığı için birini öldürebilir. Bu adam masanın altında sakso çektirmek istediğinde ya da beni rastgele bir ofis masasında becerdiğinde neredeydi? Ona ait olduğumu düşünmesi için ne değişti?

"Beni kontrol edemezsin. Şu anda seni evimden tek nedeni güzel görünmen. Bir an için bile olsa sana karşı bir şeyler hissettiğimi düşünme."

Lanet olsun. Başkalarını uzak tutmak için kullandığım zehir, geri saramadan gitti. Bu, yeni vuruşun yarattığı şok ve Michail'in bana bakarkenki bakışlarındaki katıksız tahakküm olmalı. Daha önce de erkekler bana göz dikmişti ama elde etmeyi başarmalarını hiç istememiştim. Michaili istediğim gibi değil. Hakimiyetinde bile güzel, ya da belki hakimiyeti için güzel. Bunu çok yakından düşünmeme izin vermiyorum. Gözlerindeki sıcaklık sönerken, her yanımla hâlâ yanarken olmaz.

Çenesi kasılıyor ve duş spreyinden dişlerinin birbirine vurduğunu duyabiliyorum. "Beni sadece başka bir güzel yüz sanıyorsun? O zaman belki de sen de diğer konsey sürtükleri gibisindir. Ben de senin farklı olduğunu sanıyordum."

Şimdi sesindeki keskinlikle birlikte baş döndürücü bir korku, kızgın damarlarımda dolaşüyor. Konuşmak için ağzımı açtığımda eliyle dudaklarımı kapatıyor. "Hayır, konuşma. Buraya konuşmak için gelmedim, değil mi? İkimiz de biliyoruz ki buraya sadece güzel görünmek ve nişanlının yanına sürünerek gidip sikini yalamana yetecek kadar yalamak için geldim. Böylece sen ve o, birbirinizden nefret etmediğinizi bir süreliğine unutabilirsiniz."

Bakışlarında karanlık ve uzak bir şeyler var. Onu çok mu zorladım?

"Michail?" Avucuna karşı mırıldanıyorum.

Ama faydası yok. Artık beni görmüyor bile. Başka bir yere gitti, kendi içinde derin bir yere. Ona orada ulaşabilir miyim bilmiyorum, buna ben sebep olmuşken olmaz.

Hay sikeyim. Neden ağzımı açmak zorundaydım ki? Neden bir kez olsun bir şeylerin olmasına izin verip, özellikle de gerçekten istediğim şeylere karşı bu kadar sert mücadele etmeyi bırakamıyorum?

Elini yanlara kaydırıyor, ıslak fayansı yüksek bir sesle tokatlayana kadar hala aynı basınçta. "Peki bu sefer ne olacak? Dizlerimin üzerine mi çökmemi istiyorsun yoksa yüzüme mi oturacaksın?"

Her iki seçenek de kulağa ne kadar çekici gelse de başımı sallıyorum. "Hayır, dur. İstediyim bu değil."

"Sanırım bunu bana dokunmadan önce düşünmeliydin" dediğinde sesi zar zor duyuluyor.

MICHAIL

I Sanki beynimde bir şey tıkladı. Bir anahtar, bir tetik, uygun basıncı bekliyor. Selenâ güvenlik ve yıkım günahkar bir paket. Bir kadında her şey onda var ama yine de dudaklarımdan dökülen sözcükleri durduramıyorum.

O onlar gibi değil.

Bedenimi kullanmadı ve kocasına geri dönmek için beni bir kenara atmadı. Sallanmamı izlemek için beni köle olarak satmadı.

Tekrar kontrolü ele geçirmeye, işleri yavaşlatmaya çalışıyorum ama nabzım aletimi taşâ çeviriyor ve şimdiden dilimde en kötü aşerme gibi onun tadını alabiliyorum.

"Ne ?" Ağzımdan her öfkeli heceden nefret ederek tekrarlıyorum.

Bana dik dik bakıyor, sırtı duvara yapışmış, göğüsleri her boğuk, öfkeli nefesinde yükselip alçalıyor. "İkisine de ne dersin? Bu duştan çık ve yalnız hayatına geri dön."

Bir kahkaha atıyorum ve kapalı duştâ yankılanıyor. Alaycı bir ses. Uygun. "Öyle bir şey olmayacak, Prenses. Bana karşı bir şey hissetmediğini söyleyen sensin. Bunu kanıtla. İsteddiğini bildiğim gibi beni kullan."

Hiç uyardıktan parmaklarımı vücuduna saplıyorum. Elleri beni için bileğime dolanıyor ama ben istemediğim sürece beni hareket ettirecek kadar güçlü değil. "Tam da beklediğim gibi. Sırılısıklam olmuşsun ve o kadar hazırsın ki şu anda içine kayabilirim."

O kadar zor yutkunuyor ki boğazının çalıştığını görebiliyorum. "Kes şunu. Yapma bunu. Bu şekilde değil." Sesi zar zor fısıltıya dönüşüyor, sanki yapamıyormuş gibi.

yalvarışını duyacak kadar alçak sesle konuşuyor. "Eğer bunu yaparsan, geri alamazsın. İkimiz için de olmaz."

Gözlerimi kısıyorum ve eğiliyorum, böylece buharlı duşa rağmen bakışlarımın içine sızan buzu kaçırmıyor. "Bana güzel bir dekorasyon diyen sendin. Sikişmekten başka bir işe yaramaz, değil mi?"

"Sözlerimi çarpıtıyorsun. Kes ."

Parmaklarımı vücudundan çekip temizlemek için ağzıma götürüyorum. Mükemmeldi. Tadı hatırladığım kadar mükemmel.

O haklı. Sözlerini çarpıtıyorum. Ama bu, onun beni acımasızca bugün olduğum canavara dönüştüren dünyanın bir parçası olduğunu kendime hatırlatmak için. Yol boyunca, bu basit gerçeği unutmuştum. Tekrar unutmama izin veremem.

Beni geri çekmek için son bir çaba olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde parmak uçlarına yükseliyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Michail, lütfen. Onun yerine beni becer. Bu gecenin ötesine geçmese bile, geçmişin her ne ise onu mahvetmesine izin verme. Kazanmalarına izin verme."

Ellerimi başının yanındaki duvara dayayıp nefes alıyorum. Onu incitmekten korktuğum için değil, geri alamayacağım bir şey söylemekten için.

Aklımdan kelimeler geçiyor. Ne kadar güzel, ne kadar seksi, vücudunun her santimini dişlerimle sahiplenmeyi ne kadar çok istiyorum. Onun da gibi olmasından korktuğum için tek bir şey bile söyleyemiyorum. Hiçbir zaman farklı olduğunu iddia etmedi.

Çenemi eğip sertçe öpüyorum, dilimi ve dişlerimi kullanarak ağzını benimkinin altında açmaya ikna ediyorum. Karşı koymuyor, kontrolü ele almama ve nefes nefese kalana kadar ağzını yağmalamama izin veriyor.

Tekrar uzaklaştığımda ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk. "Neden bakire olduğumu biliyor ?"

Genelde zekice, alaycı bir şeyler söylerdi, ama şimdi sadece başını sallıyor ve hafifçe omuz silkiyor, ona açıklamak istediğim şeyi bekliyor.

"O sürtükler hamile kalmak istemiyorlardı ama prezervatif de kullanmak istemiyorlardı. Bu yüzden kendi aralarında istedikleri sıklıkta yüzüme binmek için anlaştılar ama beni becermediler ve ben de bunu benim için yapacak başka birini bulamadım. Özgür olduğumdan daha fazla kilit altında kaldığım bir zamanda değil."

Şimdi daha sert nefes alıyor, tüm göğsü ağır ağır inip kalkıyor. Ama konuşmuyor. Konuşmaya devam etmesi için cesaretlendirici sözler yok, bağışlama, sadakat ya da sevgi sözcükleri de yok. Sessizlikten başka bir şey yok.

O anda, sessizliğin iyi olduğunu anladım. Bir geceliğine bile olsa ona sahip olabileceksem sessizlikle yaşayabilirim.

Suyu kesmek için musluğu çeviriyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Sonra onu kollarıma alıp ahırdan dışarı taşıyorum. Temizlik şimdiye kadar bitmiş olsa iyi olur, yoksa ilgilenmem gereken çok daha fazla ceset olacak.

İçeri girdiğimde odası boştu ve kapının yanındaki alarm paneli yanıp sönüyordu. Güzel. Rahatsızlık yok.

Birkaç havlu alıp onu yatağın yanına dikiyorum ve tepeden tırnağa kurulamaya başlıyorum. Solgun teninin her santimi pembe ve kuru olduğunda, onu yatağa kaldırıyorum ve üzerime hızlıca bir havlu geçiriyorum.

Geniş gözlerle izliyor, bakışları karın kaslarımdan sikime doğru kayıyor ve sık sık yüzüme geri dönüyor.

Havluları fırlatıp atıyorum ve onunla birlikte yatağa tırmanıyorum, yavaşça alanını genişletiyorum, böylece yastıkların üzerine uzanıp sıcak kalçalarını ayırmaktan başka seçeneği kalmıyor.

"Bunun nasıl bir his olacağını ne kadar sık hayal ettiğimi bilemezsin. İkimiz de tamamen çıplamız, aletim senin amınla mükemmel bir şekilde aynı hizada."

Çılgınca başını sallıyor. "Ben de öyle. Ben de hayal etmiştim." Boynunda bir iz bırakıyorum. "Ne zaman?"

Parmakları saçlarıma gömülüyor, beni kendine doğru çekiyor. "Her zaman, her zaman. Beni delirtiyorsun, Michail."

Omzunu ısıriyorum ve arkama yaslanıp izimin tenindeki tadını çıkarıyorum. "Tekrar söyle."

Gözleri kapalı, başı geriye atılmış. "Michail."

Cahil numarası yapabilirdi ama ne istediğimi çok iyi biliyordu. Bedenlerimizin arasına uzanıp aletimin başını sıkacak kadar onu kaldırdım. Bu hızla gidersem, daha içine girmeden patlayacağım ve buna izin vermeyeceğim.

Tereddütle ellerini boynuma doluyor ve beni tekrar üstüne çekiyor. Dengemi kaybedince ağırlığımı bırakıyorum ve o da beni hapsetmek için bacaklarını kalçalarımın doluyor. "Artık benimsin," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

"Peki," diye karşılık veriyorum. "O zaman sen de bana aitsin. Sen benimsin."

İkimiz de başka biri tarafından sahiplenilmek istemiyoruz ama bu çıkmazda tek seçenek bu, yoksa birbirimizi tüketeceğiz.

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, ikimiz de bu iddianın ağırlığını test . "O piçin yüzüğünü derhal parmağından çıkarmanı istiyorum. Artık senin üzerinde hiçbir hakkı yok."

Başını sallıyor. "Asla yapmadı. Onunla asla yatmazdım."

Karşılık vermekten kaçınıyorum çünkü gerçekten kavga etmek istemiyorum. Duşumuz sırasında içimdeki kavgayı çaldı, yumuşak sözler ve şefkatli dokunuşlarla onu uzaklaştırdı. Aptalca bir şey yapmadan önce kendime gelmeme yetecek kadar öfkemi dizginledi. Aramızdaki her şeyi sonsuza dek mahvetmeden önce. Devam etmeme, kafamda kurduğum intikam fantezisini gerçekleştirmeme izin vereceğinden hiç şüphem yok ama bu aramızdaki ilişkiyi geri dönülmez bir şekilde bozardı.

Tekrar aramıza uzanıyorum, kalçalarımın açısını değiştiriyorum, böylece elimi avuç içi aşağıya, uyluğunun üzerinden kaydırabiliyorum. Parmak uçlarım amını sıyırdığında dokunuşuma doğru eğiliyor. Lanet olsun, ona dokunduğumda her zaman çok sıcak ve ıslak hissediyor.

Klitorisinin etrafında nazıkçe dönüyorum, dudaklarından alabildiğim her nefes ve solukla onu ikna ediyorum. Orgazmın sınırına ulaştığında duruyorum, beklemek için geri çekiliyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, bakışları çakmaktaşı ve ateş gibiydi. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Benimle böyle alay edemezsin."

Kalçalarımı tekrar , bu sefer doğru açıyı buluyorum, sikimi onun dikişi boyunca kaydırmak için ihtiyacım olan açıyı. Başım klitorisine sürtündüğü anda yataktan kalkıyor, dudaklarından neredeyse bir inilti yükseliyor.

"Neden bu kadar iyi hissettiriyor?" diye yakınıyor, gözleri sımsıkı kapalı.

Bu iyi bir soru. O sıcaklığın içine kaymak ve onu yatağa kadar becermek istiyorum, ama mantıklı tarafım

yavaş yavaş. Beni hissetmeye alışması için.

Alay benim için bile çok fazla olduğunda, aletimi onun açıklığına yönlendiriyorum ve vücudumu dikkatlice içine besliyorum. Sıkışıyor, amcığı beni öyle sıkı kavlıyor ki, tam olarak oturmadan boşalacağımdan korkuyorum.

"Rahatla, Prenses. Benim için rahatlayın." Hem bir emir hem de bir yalvarış. Hay sikeyim. Her küçük hareket beni daha da yaklaştırıyor. Ama ben hızlı bir patlamadan daha fazlasını istiyorum. Onunla zaman geçirmek istiyorum. Bu anı hatırla, *beni* seçtiği anı.

Yatağa doğru sarkıyor, ama bu vücudunun benimkine hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Alnı geriliyor ve ben yavaşlayarak yüz ifadesinin tekrar netleşmesini bekliyorum. Biraz daha gevşediğinde, ona yaslanana kadar sabit hızımı koruyarak devam ediyorum.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti, belki de ipeksi ağzının etrafımdaki hissi hariç. "İyi misin?" Şakağına doğru fısıldıyorum.

Burnundan nefes almaya zorluyor ve başını sallıyor. "Ben iyiyim. İlk seferinde sana karşı nazik olacağımı söylemiştim."

Gözlerimi deviriyorum ve kalçalarımı döndürüyorum. İkimiz de bu his karşısında nefes nefese kalıyoruz ve sonra hareket etmek zorunda kalıyorum.

Beynim ona sahip çıkmamı, onu işaretlememi, dünyanın onun bana ait olduğunu bilmesini sağlamamı talep ediyor. Tırnakları omuzlarıma batıyor ve kendimi onun da beni kendisininmişim gibi işaretleme ihtiyacı hissettiğine inandırıyorum.

Yavaş yavaş içinden çıkıyorum ve sonra süzülerek geri giriyorum. Her his farklıdır. Zamanımız olduğunda, hepsini onunla birlikte keşfedeceğim.

Tırnakları sırtımı oyarak kıcıma dayanıyor. "Benimle alay etmeyi bırakıp beni becerecek misin?"

Duruyorum, yüzünü daha iyi görebilmek için ağırlığımı onun üzerine bastırıyorum. "Lütfen diyebilirsiniz."

Gözlerini kısar ve tırnaklarını daha sert geçirir. "Beni becerir misin, lütfen?"

Başımı eğdim ve onu sertçe öptüm. "İşte benim kızım."

Sonra kendimi bırakıyorum. Kendimi bu duyguya bırakıyorum, hangi hareket, eylem ya da yön iyi geliyorsa ona izin veriyorum. Çok geçmeden, ben ona çarpıyorum ve o da benimle buluşmak için kalçalarını kaldırıyor. Sinir uçlarımin her yanıyormuş gibi hissediyor ve durmaktansa eter- nity için yanmayı tercih ediyorum.

Önce o geliyor ve içimden yükselen tatmin iniltisine engel olamıyorum. Bunu ben yaptım. Benden başka kimse onu böyle boşaltamaz.

Amcığı her hamleyle eşleştirmeye çalıştığım bir ritimle sıkılıyor ve çok geçmeden taşaklarım sıkılıyor ve ben de uçurumdan düşüyorum. Bir an boşalıyorum, sonra sanki bir anlığına bayılmışım gibi ona bakıyorum. Duygu yoğunluğu içime çöküyor ve onun tekrar gitmesine izin verme umudumu yok ediyor.

Yüz hatlarımı tarıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve yan tarafıma dönmek için onu itiyorum. Vücudundaki sıvı beni takip ediyor ve iyi olduğundan emin olmak için aşağıya bakıyorum. Uyluklarına kırmızı bulaşıyor ve parmağımla test ediyorum.

Kan. Spermimle karışmış kan var ve yüzüne bakmak için yer değiştiriyorum. Sikişmekten kıpkırmızı olmuş ama elmacık kemiklerinin üzerinde kızardığı belli olan bir leke var.

"Sanırım sana bakire olduğumu da söylemeliydim," diye fısıldıyor.

Ona daha rahat bakabilmek için yan döndüm. "Ne? Bu nasıl mümkün olabilir? Bakire olduğumu burnuma sürttüğüne yemin edebilirim."

Beni yansıtmak için yuvarlanıyor ve dizlerini aramızda kıvırıyor. "Ne olmuş yani? Eminim benim şimdi akıllıca davranıp sonuçlarını sonra düşünen bir kız olduğumu öğrenmişsindir."

"Neden bu bekledin?"

"Kimsenin benim üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin veremezdim" derken gözlerime bakmıyor.

Hava kıpırdıyor ve yatağın kenarına zıplayarak omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. Az önce paylaştığımız sıcaklıktan hiçbir şey içermiyordu. "Hepimizin parası ödendi, değil mi? Gitmelisin."

SELENA

A Kendi kalbimi söktükten sonra banyoya temizleniyorum. Gitmiş olmasını umarak her zamankinden daha uzun sürdür.

tekrar çıkmadan önce.

Dişlerimi fırçaladıktan, saçlarımı ördükten ve temiz bir pijama takımı bulduktan sonra banyonun kapısını açıyorum.

İçimden bir nefes fırlıyor ve alarmı kontrol etmek için geçiyorum. Alarm kurulu, yani şifremi biliyor ya da evi tamamen değil de sadece odamı terk etti. Ama bu küçük ikilem yarın düşünülecek bir şey.

Yatağa girdim ve yorganı karıştırdım. İkimiz de önceden duş almış olmamıza rağmen, yataktan yayılan limon otu kokuları hâlâ kulaklarımda.

Beni uyutmaya yetiyor. Gerçekten iyi bir gece uykusu çekmemi sağlayacak kadar değil.

Sabah uyandığımda kendimi kaskatı, ağrılı ve çok huysuz hissediyorum. Kurmam gereken bir alarm ya da sabah erken saatte yapmam gereken bir toplantı yok, bu yüzden yataktan kalkmaya zahmet etmiyorum. Dünyamı bu ana kadar inşa etmişken neden ki? Tahtımda tek başıma oturduğumu fark ettiğim an. Orada yanımda oturacak kimseye asla güvenemeyeceğim. Genelde uzak durmak istediğim güç yüklerini kimseye emanet edemeyeceğim.

Güneş ışığı perdelerin arasından sızdığında kalkıp dolabıma . Gardırobumda sadece birkaç eksik var, özellikle de Michail beni yanıma almak için hazırladığım şeyler. Yapmam gerekecek

parçaları temizleyip ait oldukları yere, rotasyonuma geri ekleyeceğim.

Yerinde olmayan şeyleri düzenlemek, evimi geri almak gibi basit bir eylem kafamdaki gevezeliği yatıştırmaya yetiyor. En azından bir süreliğine.

Tezgâhımın başında tek başıma otururken, ev sessiz ve bomboşken içimi hafif bir titreme kaplıyor. Bir çocuğun elindeki içi boş bir çikolatalı tavşan gibi beni parçalamakla tehdit ediyor.

Bu benim kararım olsa bile, sonuçlarına katlanmak zorundayım. Michail'e bir daha dokunmamak henüz kabullenmediğim büyük bir sonuç. Ve eğer yollarımız tekrar kesişirse, onun intikamından korkmalıyım. İntikamından. Dün geceki performansımdan sonra beni de listesine eklediğine şüphe yok.

Dün geceki sözleri kafamda yankılanıyor. *Bir süreliğine her şeyi unutturacaksa maskeyi tak.*

Bu basit bir şey, sinirlerimin ham yatıştırmak için yapabileceğim bir şey. Kalbimin olduğu yerdeki boşluğu.

şekilde, tüm o korku, acı ve öfke içinde... Michail'e aşık oldum. İkimizi de tehlikeye atacağı için bu konuda tek kelime etmeyeceğim, ama bu itiraf beni biraz şaşırttı. Daha önce hiç aşık olmamıştım... Bu şekilde değil. Şehvet duymak tamamen farklı bir yaratık, bu konuda çok deneyimim var.

Kahvaltımı bir kenara bırakıp telefonumu bulmak için ofisime gidiyorum. Masamın başına oturduğumda usulca iç geçiriyorum. Sanki burada oturup gerçek bir iş yapmayalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Korumaya yemin ettiğim toplumla ilgilenmeyeli. Suçlular arasında korunacak pek bir şey olduğundan değil. Ama mesele de bu... Birilerinin kitlelerin çok ileri gitmesini engellemesi gerekiyor. Dikkatlerin bizim lehimize dönmesini engellemeli.

İşimde iyiyim ve bunun nedenini herkese hatırlatmanın zamanı geldi.

Aradığım kişiyi buldum ve arama düğmesine bastım. Geçen gün aradığım ve sadece sesli mesaja ulaşabildiğim kadınla aynı kişi. Her bağlantı aynı şekilde ilerliyor. Kimse cevap vermiyor ve ben de genel sesli mesajlara yönlendiriliyorum.

Sonuncusunda telefonu biraz fazla sıkıyorum ve cevap veriyorum. "Herkes . Chicago'ya döndüm ve hiçbir şey

Bu sefer beni uzak tut. Eğer müttefiklerimden biriyseniz, kendinizi hazırlasanız iyi edersiniz. Eğer düşmanlarımdan biriyseniz, size aynı tavsiyeyi veriyorum." Görüşmelerimi bitirdiğimde e-postalarımı kontrol ediyorum. İlk saldırıdan yana hiçbir şey yok. Bunca zaman nasıl olur da kimse bana ihtiyaç duymaz?

Çöp kutusuna ulaşmak için e-postalar arasında geziniyorum ve e-posta üstüne e-posta . Hepsi ama kesinlikle benim tarafımdan değil. Bu benim resmi e-posta adresim, kişisel değil, yani konseydeki yerimi almaya tenezzül eden her kimse onu kullanmış. Şifreyi nereden aldılar?

e-postaları tarayıp beni kimin atmış olabileceğine dair bir ipucu arıyorum. Hiçbir şey çıkmıyor. Ayağa kalktığımda odadaki ışık azalıyor ve yatağa gidebilmek için yemek yemek üzere mutfaka doğru ilerliyorum.

İçeri girdiğimde silahım tezgâhın üzerinde duruyordu ve elim hâlâ elektrik düğmesinin üzerinde olduğu için donup kaldım.

Onu görmüyorum ama hissediyorum. Oturma odasındaki kanepeden kayıyor, gözleri üzerimde, odanın karanlığında onlarla buluşsam da. "Burada ne yapıyorsun?"

Ses tonu kesik, pençeli ve perdeli. Hiç belli olmuyor. "Benim işim."

İçime saplanan iki kelime beni dizlerimin üzerine çökmekle tehdit ediyor. Boğazımdan "Oh." diye bir ses çıkıyor.

Birden o kadar da aç olmadığımı fark ettim. Tezgâhtan silahı kapıyorum, mermileri kontrol ediyorum, ışığı tekrar kapatıyorum ve yatak odama geri dönüyorum. Eğer akıllı olsaydım, misafir odalarından birinde uyuyarak onun kokusundan kaçardım, ama içimden bir ses uyurken onun kokusunun etrafımı sarmasına karşı koyamıyor. Artık onun kokusunu almadığım gün beni öldürebilir. Şimdilik, kendi yarattığım bir dünyada, bildiğim en iyi şekilde başa .

Yatağa tırmanıyorum, yorganın altına giriyorum ve ağlamıyormuş gibi yapıyorum.

Yatağa tırmandığında, yer açmak için yana kaymamışım gibi davranıyorum. Bana sarılan kollarının hiçbir anlamı yokmuş gibi davranıyorum. Maskenin altında içimde bir boşluk açılabilir maskeye .

MICHAIL

Iyatağını erken terk et. Şu anda ikimiz de birbirimizin yanında kaldıramayız. Ve muhtemelen asla da yapamayacağız.

Çantam misafir odalarından birinde mükemmel bir şekilde yapılmış yatağın üzerinde duruyor. İç çamaşırlarımı çıkardım, hızlıca duş aldım ve gömme dolapta sakladığım takımlardan birini giydim. Gitmemi söyledi ama onun güvende olduğunu bilmeden gitmeyi reddediyorum. Burada, yılanlarla dolu bir çukurun içinde olmak güvende olmanın tam tersi.

Beni istemediğini ya da bana ihtiyacı olmadığını açıkça belirtmiş olsa bile onu kaderine terk edemeyeceğimi anlamıyor.

Kilerinden bir protein bar alıyorum ve tabletimden ekipten gelen ilerleme e-postalarını kontrol etmek için kanepeye oturuyorum. Sonunda varlığıyla dünyayı şerefliendirdiğinde, her zamanki gibi tertemiz görünüyor. Ama onu son zamanlarda gördüğümde biraz daha şık giyinmiş.

"Nereye gidiyorsun?"

karıştırırken bana bir bakış bile atmıyor. "Bir arkadaşımınla öğle yemeği."

"Hangi arkadaş?"

Bu sefer dönüp bana baktı. "Bu seni ."

Ayağa kalkıyorum ve tabletimi en yakın yastığın üzerine bırakıyorum. Mutfağa girdiğimde birkaç adım geri çekiliyor. Beni yatağından ittiği gece sabrımın bağı kopmuştu. "Ben seni korurken, yaptığın her şey beni ilgilendirir. Şu anda bana haber vermeden sıçamazsın."

Burnunu kırıştırıyor. "Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?"

Tezgâhın üzerine eğildim, ellerimi granitin üzerine koydum. "Ben kiralık yardımcıyım, hatırladın mı? İnsan seks oynucağıyım. Her zaman kaba biriyimdir."

Öğle yemeği için ayrılma vakti geldiğinde, önce benim çıkmam için kapıyı açık tutuyor. Sessizce restorana gidiyoruz ve masaların arasından arkadaşına doğru ilerlerken küçük kalabalığı inceliyorum.

Telaşlı bir kadın kıyafeti giymiş, sarı saçlarında gri çizgiler var. Omuzlarının duruşunu nerede görsem tanırım. Orgazma yaklaştıkça omuzları kulaklarına doğru yükseliyor. Margery Turner. Petrol kralı Richard Turner'ın karısı ve on altı yaşına girdiğimde ilk kadın müşterilerimden biri. Şimdi yıllar önceymiş gibi geliyor. Anılar içeri doluşuyor, ama maskemi çıkarmıyor ve yanımdan geçip gitmelerine izin veriyorum.

Selena oturduğunda ben de diğer boş koltuğa oturuyorum ve yeni gelenin yüzünü dikkatle inceliyorum. Onu görmeyeli yıllar olmuştu. Korunmak için bedenimi satmak zorunda kaldığımdan beri yıllar geçti. Adrian bana bir amaç vermek için beni o hayattan koparalı yıllar oldu.

Bir amaç ve bir gün onların kanını ellerimde hissedeceğime dair bir söz.

Bana bir bakış bile atmıyor ve Selena da varlığımı görmezden gelmekten memnun. Normalde bunu ona söyledim ama eski müşterimin önünde bir tartışmaya girmek istemiyorum. Ona hatırlayacağı bir an yaşatmak istemiyorum.

Margery, Selena'nın ellerini menülerin üzerinden kavrar. "Seni çok özledim, tatlı çocuğum."

Selena alay ediyor. "Benden o kadar da büyük değilsin. Bana öyle deme."

Güzel bir surat ifadesi takınıyor. "Ama ailen hala hüküm sürerken ben konsey üyeliğine başladım. Sanırım seni hep bir şekilde çocuk olarak göreceğim."

Selena'nın gözleri bana dönüyor ama yüz hatlarını boş tutuyor ve menüsünü inceliyor, Margery'nin şefkatli anneyi oynaması bittiğine göre ellerini kucağına sıkıştırıyor.

Bu eylemi sayamayacağım kadar çok kez gördüm. Yaşlı kadın, daha tecrübeli, genç birini kendi yöntemleriyle baştan çıkarıyor. Margery Selena'dan bir şey istiyor. Hem de çok. Yoksa Selena'nın başında ölüm beklerken neden buluşmayı riske atsın?

Bundan onun çıkarı ne?

Öğrenmeye karar verdim. Selena'ya karşı herhangi bir sadakat duygusundan dolayı değil, bu bilgi daha sonra Beş'in işine yarayabileceği için, hatta bu kadının işlediği tüm vahşetler için boğazını kesme zamanı geldiğinde benim bile işime yarayabileceği için.

İyi bildiğim ve yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir maskeye geri dönüyorum Aptal, güzel bir gülümseme takınarak Margery'nin bana doğru bakmasını bekliyorum. Bir kalp atışı içinde onu tuzağa düşürdüm ve o henüz bunun farkında bile değil.

"Ben Mich. Tanıştırıldığımızı sanmıyorum."

Elini neredeyse utangaç bir şekilde uzatıyor. Nazikçe sallayarak onu serbest bırakıyorum, onu hissetmekten kurtulmak için elimi pantolonuma silmemeye dikkat ediyorum.

"Margery, tabii ki." Sanki oturduğumuz anda onu tanımam gerekiyormuş gibi söylüyor. Evet, tanıdım ama onun beklediği nedenden dolayı değil.

Selena sanki beni caydıracaktı gibi bana bir bakış fırlatıyor. Bu bakışları ne kadar sık attığı beni bu bakışlara .

Margery'ye odaklanıyorum, tüylerim diken diken oluyor. "Çok özür dilerim ama daha önce tanışmış mıydık? Sizi tanıyamıyorum ve hatırlayamadığım için kendimi çok suçlu hissediyorum." Ses tonuma biraz güneyli bir ton katıyorum ve onun her tarafının erimesine izin veriyorum.

"Hayır, sanmıyorum. Senin kadar güzel birini hatırlardım." Yanaklarımın kızarmasına neden olan bir dizi düşünceyi toparlamak hiç çaba gerektirmiyor. Bırak tatlı olduğumu düşünsün. Ne de olsa onun tipi bu.

Servis görevlisi masaya salata ve ekmek getiriyor, ardından içecekleri dolduruyor ve aceleyle geri çekiliyor.

Selena yine Margery'nin dikkatini çekiyor ama Margery bana baktığında tatlı bir gülümseme ve sersem boş gözler gördüğünden emin oluyorum. Üzerinde hak iddia etmesi için kolay bir hedef.

"Bu saldırının arkasında kimin olduğunu düşünüyorsun?" Selena arkadaşı ve meclis üyesi arkadaşına soruyor.

Margery salatasını düşünür ve sonra başını sallar. "Bilmiyorum . Kimse sahiplenmek için adım atmadı ve diğerleri endişeli. Chicago'daki toplum endişeli. Bir günlüğüne de olsa tahta geçmelisin, böylece halkımıza güven verebilirsin."

"Bizim insanlarımız" derken, sanki ona aitlermiş gibi, tamamen yardımseverlik kapsamına girmeyen bir şekilde gözlerimi kısıyorum.

Kadınlar bir süre daha ileri geri sohbet ediyor, sıcak bir fincan kahve için tatlıdan vazgeçiyorlar. Dikkatimi onlar arasında eşit olarak paylaşıyorum. Bu etkileşim bana Se- lena'nın zihninin nasıl çalıştığı hakkında daha fazla bilgi verdi bile. Aslında, bunu ne kadar çok istediğini şimdi görebiliyorum. Konsey koltuğunun onun için ne kadar önemli olduğunu. Bunun onun mirası olduğunu düşündüğü için değil. Konumunu hak etmek için çok çalıştığı ve halkıyla ilgilenmekten zevk aldığı için. Ne kadar orijinal. Beşli'nin çoğu meclis üyelerine güvenilmeyeceğini zor yoldan öğrendi. Selena'ya bile.

Geçen gecedен sonra, özellikle Selena.

Sandalyeme yerleşiyorum ama çok geçmeden bir el kalçamı sıkıyor.

Bir bakışta kimin bana dokunmaya hakkı olduğunu düşündüğünü tahmin etmek çok kolay. Selena bana dokunmayı bırak, yüzüme bile bakmıyor.

Margery'nin eli uyluğumun iç kısmına, neredeyse kasıklarına doğru kayıyor. Bileğini sıkmamak için tüm öz disiplinimi kullanıyorum ve ona ne kadar güçlü olduğunu gösteriyorum. Bileğini nazikçe sıkıyorum ve elini kucağımdan indiriyorum. Tekrar bana doğru baktığında kaşlarımı çatıyorum ve başımı hafifçe sallayarak buklelerimin dönmesini sağlıyorum.

Öğle yemeği bittiğinde duş almaya ve beynimi bu kadının sıradan gevezelikleri dışında bir şeyle doldurmaya hazırım. Sonunda sesinin tonu bile beni rahatsız ediyor.

Kartını masanın altından elime tutuşturuyor ve gitmeden önce bana göz kırpmıyor.

Dikkatimi Selena'ya çeviriyorum, benden başka her yere bakacağından eminim, ama gözlerim onunkilere ulaştığında bakıyor, hem de çok sert bakıyor.

"Bu da neydi böyle?"

Margery'nin kartını Selena görebilsin diye masanın üstündeki cebime sokuyorum. "Ne neydi?"

Kapıya doğru el sallıyor. "Neden onunla flört ediyordun? Özür dilerim, benim de seninle flört etmem mi gerekiyordu? Belirtmemiştin.

biz gelmeden önce görevlerimin ne olduğunu."

Birbirimize ters ters bakıyoruz ve sonra ellerini kavuşturarak bir iniltiyi bastırıyor. "Bunun kumarhanede olduğumuz zamandan ne farkı var? O zaman kararları sen veriyordun, ama şimdi bende. Bu senin için sorun olmaya başladığında gidebilirsin."

"Bu farklı çünkü yaptığım her şey seni güvende tutmak içindi." Gözleri yarıklara kadar daraldı. "Yani VIP odasındaki masanın altında yüzümü sikkemek beni güvende tutmak içindi. Evet, bunu anlıyorum. Peki ya beni sayısız kez öpmen? Onlar da beni güvende tutmak için miydi? Saçmalıklarla dolusun, Michail. Artık gerçeğin neye benzediğini bile bilmiyorsun. Bahse girerim tüm bu maskelerin... bu davranışların ardındaki gerçek seni bile tanımıyordur."

İğnesi evime isabet etti ama bunu görmesine izin vermiyorum. Şu anda söyleyeceğim her şey zehirli olacak, bu yüzden ağzımı kapalı tutacağım.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra oflayıp pufluyor ve başını sallıyor. "Bir kadının emirlerine uymakta sorun yaşadığın için mi?"

"Bunun ne önemi var ki? Valentina'nın emirlerine her zaman uyarım. Adrian'ın akıcılığı sayesinde gün geçtikçe daha da otoriterleşiyor. Ve içimden bir ses kardeşinin niyetinin bizimle daha fazla bütünleştiğinde bir iki emir vermekten çekinmeyeceğini söylüyor."

"Yani, emirlerime uymak istemiyorsun. Neden?"

Bunu ona açıklamak dilimin ucunda. Bana ait olduğu tüm yolları ve onun bedenini ve zihnini korumaktan onur duyduğum tüm yolları ortaya koymak. Ama hayır, o bunu istemiyor. Onun için bir eczane dildosundan daha fazla bir şey ifade etmediğimi açıkça belirtti.

Servis elemanı hesabı getiriyor, çabucak ödüyor ve restorandan ayrılıyor. Cipine bindiğimizde fark ettim.

"Kıskanmıştın."

Alay ediyor ama samimi değil. Bir saniye bile. "Kıskanacak neyim var ki? Margery'nin taptığı bir kocası var. Evliliğinin dışında yaptığı her şey kendi takdirine bağlı, ama asla bağlanmıyor."

Onu hayal kırıklığına uğratmak istiyorum. Arkadaşının haftalarca kilit altında tuttuğu on altı yaşındaki bir seks kölesine nasıl bağlanmadığını açıklayın. Düşmanlarının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok çünkü arkadaşlarını bile tanımıyor.

İşlerin nasıl gittiğini göz önünde bulundurduğumda, bundan pek de emin olduğumu söyleyemem.

Margery'nin sırları hakkında şimdilik sessiz kalıyorum. Özellikle de kalçamın arkasına kazınmış M harfi hakkında. Artık soluk beyaz bir yara izinden başka bir şey değil, ama o zaman, çok fazla yara iziydi. İrademi ve ruhumu kıracak bir şey daha.

Selena'nın evine dönüyoruz ve anahtarlarını tezgahın üzerine atıyor. "İşte. Kimsenin beni öldürmeye çalışmadığı ve ikimizin de birbirimizi öldürmediği başarılı bir gezinti yaptık." Yine de ses tonunda hala bu seçeneği düşündüğünü gösteren bir gerginlik var.

Gözleriyle karşılaşıyorum ve başka tarafa bakamıyorum. Ne öfkesinden, ne acısından, ne de zevkinden. Gözlerinde çok şey gösteriyor ve bunun farkında bile değil. Maskelerin, rollerin, hepsinin altında bile, onun gözlerini her zaman okuyabiliyorum. Geçen gece zevkime o kadar dalmıştım ki bana ne yapmak üzere olduğunu okuyamadım. Ve bu, gafil avlanmayı beklemediğim için kısmen benim suçum.

Öfke yeniden kabarıyor ve onu kontrol altına almak için ona sırtımı dönmek zorunda kalıyorum.

"Ne?" diye sorar. "Neydi o bakış? Bu senin de hatan. Korunmak için cinsel iyilik talep eden sendin."

Misafir odasına çıkıyorum ve kapıyı sessizce kapatıyorum. Bu benim hatam.

Belki Kai bunu öğrendiğinde ve ona için beni öldürdüğünde her şeyden kurtulmuş olacağım.

Acı veren şu an değil. Anılarım. Her biri, her an çekilmeye, yeniden düzenlenmeye ve daha derine batırılmaya hazır, derime batan küçük iğne.

SELENA

Michail' varlığı dikkat dağıtıcı olmaktan çıkıp her şeyi tüketmeye başladı. Günün geç bir saatiydi ve ben ön merdivenlerden dışarı çıktım.

Buradan gördüğüm su manzarası üzerinde gün batımının son anlarını izlemek için. İzlemesi çok güzel, her bir ışın renk ve ışık senfonisine katılarak güzel ve biraz da hayranlık uyandırıcı bir şey yaratıyor.

Onu görmeden önce hissediyorum, hatta kendini yanımdaki taş basamaklara attığında hava kıpırdamadan önce bile. Selam vermiyor, ben de konuşmuyorum.

Ama onun tamamen tüketen varlığı tehlikelere karşı tetikte olmayı zorlaştırıyor -araçlarından ateş eden silahlı adamlar gibi. Hareket etmeden önce tuğlalara çarpan ilk kurşunu duyuyorum, evimin önünden geçerken yavaşlayan küçük kırmızı cipi hiç görmedim.

Michail benden daha hızlı. Önümde kıvrılıyor, kendini benimle kurşunlar arasına , ki bu benim vurulmamdan daha iyi değil. Bunu neden yapsın ki? Beni tehlikeden uzaklaştırmak başka bir şey. Kendisini kolayca öldürebilecek bir şeyin önüne atmak başka bir şey.

Daha fazla silah sesi, pazumu tutmasına, beni ayağa kaldırmasına ve ben yanında tökezlerken evin içine doğru koşmasına neden oluyor. Silahlarla aramızda kapı olduğu için kendimi daha iyi hissediyorum. Yine de ikimiz de yere yatıp karınlarımızı parkeye bastırarak gürültünün bitmesini ve arabaların hareketlerini tamamlamasını bekliyoruz.

Bu sokaktaki toplum üyesi olmayanlar da silah sesleri patladığında polisi aramış olacaklar ve bu da şu anda atlatmaya çalıştığımız kurşun sayısını azaltmaya yardımcı olacaktır.

Yumuşak bir kapı sesi ikimizin de dikkatini çekiyor. Başımı sallıyorum, güvenli olduğundan emin olana kadar fuayemde kalmaktan memnunum.

Michail bekle ve gör yöntemiyle pek başa çıkamıyor. Uzun bedenini bir güç gösterisiyle yerden kaldırıyor, sonra ayağa kalkıp kapıyı açıyor ve kendini kapının bariyerinin arkasında tutuyor.

İşi bitirmeye gelen silahlı saldırganlar değil. Emmanuelle. Bu sefer ben de yerden kalkıyorum ve elbisemi düzeltiyorum. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme, saçları taranmış, altın rengi sigara ceket ve parlak siyah ayakkabılarıyla içeri giriyor.

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

Omuz silkiyor ve bana fiyonklu küçük beyaz bir kutu uzatıyor.

Kenarda duran, çenesi kapalı ama gözleri Emmanuelle'in sırtına sivri nesneler fırlatan Michail'e riskli bir bakış atıyorum.

İkisi de siyah üzerine siyah takım elbiseli iki adam daha Emmanuelle'in arkasından eve girer ve kapıyı kapatır.

"mı?" Ben soruyorum.

Emmanuelle omzunun üzerinden bakıyor ve tatlı bir gülümseme sunuyor. "Elbette, ya da isterseniz korumalar. Gördüğüm kadarıyla sizinki hâlâ buralarda. Dışarıdaki tetikçilerinizi korkuttuk ama onları teşhis etmenize yardımcı olabilecek bir şey görmedik."

Emmanuelle'i oturma odama götürüyorum, hediyesini dikkatlice sehpanın üzerine yerleştiriyorum ve aşk koltuğuna oturduğunda rahatsız görünmemeye , kalçalarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın.

Michail karşımızdaki koltuğa oturuyor ve iki yabancı ön kapının yanında kalıyor.

Ne kadar rahat değil mi?

İçimi çekiyorum ve gülümsememi sabitliyorum. "Peki, senin için ne yapabilirim?"

Emmanuelle başını eğiyor, merak ve kızgınlık karışımı bir duyguyla bana bakıyor. Sanki henüz tam olarak kabullenemediği sevimli bir şey yapmışım gibi. "Eve döndün, sanırım planlarımıza devam etmeliyiz. Daha erken gelmek isterdim ama yurtdışında işlerim vardı. Şimdi, burada başka ne yaptığıma gelince, sana bir in-

vation. Her zamanki gibi ev sahipliği yaptığınız için özellikle ilginizi çekebilir."

Ne demek istediğini anlamam çok uzun sürdü. "Bu yıl yardım balosu mu düzenliyorlar?" Bir davetiye almadım ve hayatıma yönelik birkaç girişim olmasına rağmen, dışlanmak çok daha fazla acı veriyor. Beni davet etmediklerine inanamıyorum.

Emmanuelle uzanıyor ve gözlerimin içine bakabilmek için çenemi yukarı doğru bastırıyor. Yüzümü onun dokunuşundan kaçırmamak için direniyorum. Zihnimde yavaşça dönen planda belirli bir rol oynamasına ihtiyacım var.

Yine de önce biraz ikna etmek gerekecek. Dişlerimi göstererek genişçe gülümsüyorum. Ne zaman dişlerimi göstererek gülümsemem, biraz aralıklı görüldüğümü düşünüyorum, ama o bundan hoşlanıyor gibi görünüyor. "Beklediğim açılış buydu ve sen bunu bana getirdin. Çok teşekkür ederim."

Michail koltukta kıpırdanıyor, kıpırdanışının altında deri gıcırıyor. Ona zar zor bir bakış atıyorum. Evimden ayrılmadan önce Emmanuelle'i nasıl öldürebileceğini düşünüyor. Şu anda yapmasını göze alamayacağım bir şey.

Emmanuelle övgülerimin altında parlıyor ve bu küçük külçeyi daha sonra analiz etmek üzere dosyalıyorum. "Bu yıl başka kimlerin davetli olduğunu biliyor musun?"

"Arkadaşların, Adrian ve Beşlisi." Michail'e bakmak için boynunu çeviriyor. "Michail süresiz nöbet tutarsa bu yıl dört olacak sanırım." Tekrar bana odaklanıyor. "Zaman seni koruması için başka birini bulmaya çalışmalısın. Eminim bunun düzenli molalara ihtiyacı vardır."

Tartışmayı bir kenara bırakıp gözlerimi kapatıyorum ve zihnimde oluşan bir planın tortularına odaklanıyorum. Çok uyumlu bir plan olmadığı için saniyelerimi alıyor. "Bu daveti getirdiğin için tekrar teşekkür ederim Emmanuelle."

Michail homurdanıyor ve Emmanuelle ellerimi kendi elleriyle tutarken ben de ona yan gözle bakıyorum. "Bence bu bir teşekkürü hak ediyor."

Midem bulanıyor. Bir saniyeliğine bile olsa bu adama dokunma düşüncesi beni iğrendiriyor. Adam seksi. Harvey Specter tarzında çok seksi. Kıyafetleri mükemmel, saçları da öyle. Sadece ondan aynı yoğunlukla diğerlerinden muhtemelen hoşlanmaya kendimi ikna edemiyorum. Margery

onu atışını yapacak kadar uzun süre sıkıştırabilirse muhtemelen ondan hoşlanacaktır.

Bir gülümseme daha yapıştırıyorum, Michail'in yüzünü çevirmesini bekliyorum ve düşünmek için nereye giderse gitsin kendi içinde yeniden tedavi ediyorum.

Emmanuelle ondan hoşlanmıyor ve Michail ile aramızı açmaya kararlı. İkimiz de şu anda kendi sorunlarımızla uğraşırken bu çok kolay bir başarı. "Belki de küçük ayakçını başka bir şeyle ilgilenmesi için yukarı gönderebilirsin? Benimle güvende olacağına söz veriyorum."

Bu naif bir duygu, Emmanuelle'in bundan muzdarip olduğundan şüpheliyim. O zaman neden Michail'i uzaklaştırıp beni kendine çekmeye çalışıyor? Nişanlandığımızdan beri birbirimizi neredeyse hiç görmedik.

Son isteğinden sonra dudaklarını kapatıyor ve bana müstehzi bir gülümseme veriyor. Çok ciddi.

Michail'e doğru bakıyorum ve dudaklarımla "Özür dilerim" taklidi yapıyorum. Kelimeyi gördüyse bile kabul etmiyor. Mutfağa giderken yanımdan geçerken uzanıp eline dokunma isteğime direniyorum.

Emmanuelle tekrar bana dönüyor, bacakları birbirinin üzerine katlanmış. "Artık işe koyulabiliriz. O partiye girmek için bir yol aradığını biliyorum. Seni oraya götürmek için ihtiyacın olan her şeyi sağlamayı kabul ediyorum ama benim için bir şey yapmalısın. Adrian'ın casusundan dek kurtul, ben de sana geldiğinde yardım edeyim."

Sabırımın sonuna geldim. "Hatırlarsan nişanlı olduğumuz için bunu yapmalısın."

Elimi kendi eliyle, sol elimle tutuyor ve bana çıplak yüzük parmağımı gösteriyor. "Nişanlın yüzüğü bile takmıyorken nişanlandığını ilan etmek biraz zor. mü kaybettin?"

Elimi kavrayışından çekiyorum. "Tabii ki kaybetmedim. Sadece her zaman takmıyorum. Sadece bir gösteri yapmam gerektiğinde. Ve Michail'den kurtulamıyorum. O ağabeyimin adamlarından biri ve ağabeyim söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor. Bu konuda bana güven. Kai'ye gökyüzünün mavi olduğunu söylesem, sırf eğlence olsun diye yeşil olduğunu iddia eder."

Emmanuelle'in gülümsemesinin köşeleri sarkıyor. "Ne kadar büyüleyici. Etkinlikte olacağınıza güvenmeli miyim? Söylentilerin doğru olup olmadığını da bilmem gerekiyor.

ve seninle koruman arasında bir şeyler dönüyor."

Michail'in daha önce oturduğu yere bakarak geriliyorum. Keşke hâlâ burada olsaydı. Emmanuelle'in bana hamle yapacağını düşündüğümünden değil, varlığı beni sakinleştirdiği ve rahatlattığı için. Kısa bir süre öncesine kadar varlığının beni hiç rahatsız etmemesi çok garip. Şimdi onun yanındayken kendimi sıcak ve güvende hissediyorum. "Birincisi, bu seni ilgilendirmez. İkincisi, bu seni hiç "

Ayağa kalkıp onunla korumalarının arasına dik dik bakıyorum. "Çıkış yolunu kendin bulabilirsin."

Emmanuelle soğukkanlılığını geri kazanmak için çaballıyor. Muhtemelen dikkatini çekmek için birbirini ezen kadınlar vardır. Reddedilmeyi bir erkeği takdir ediyorum. Yüzüğünü bulup suratına fırlatmamamın tek nedeni bu. Bu ve adamlarıyla birlikte arabalı saldırgandan kurtulmuş olması.

"Hâlâ nişanlıyız, değil mi?"

Merdivenlere ulaştığımda dönüyorum. "Bu arada beni çok fazla kızdırmadığın sürece, elbette."

MICHAIL

S Koridorda sürünerek ilerliyor, geçtiği odayı kontrol ediyor, beni arıyor. Paçayı kurtarmasına izin vermemeliydim ama rol yapmanın ne demek olduğunu biliyordu. Ondan istediğini alabilmek için Em- manuelle'i ikna etmesi gerekiyordu.

Anlıyorum ama nefret ediyorum. Yukarıda, ona ne söylediğini ve ne sorduğunu duydum. Neden her şeyi orada bitirmedi? Bana bitireceğini söylemişti ama belki de bu daha önceydi... Beni yatağına almak için söylemişti, başka bir şey değil.

İlerleyişini izliyorum ve yatak odasının kapısının gölgelerini aştığı anda onu kollarımın arasına alıyorum, bir elim ağzında, diğeri belinde ve onu karanlığa çekiyorum.

Perdeleri ağır hizmet tipi ve odaya fazla ışık sızdırmıyor. Ama kürek kemiklerini göğsüme bastıracak ve topukları kaval çarpmayacak kadar hafifçe gevşiyor. Benim olduğumu biliyor. Bu beni bir huşu duygusuyla dolduruyor. Bu güçlü kadın içimdeki bir şeyi tanıyor ve dokunuşuyla rahatlıyor.

Tutuşumu gevşetir gevşetmez, tekrar kurtulmaya çalışarak elimde kıpırdanıyor. Bu daha önce sergilediği çılgınca bir hayatta kalma mücadelesi değil. Hayır, bu şeyden çok kızgınlıktan kaynaklanıyor. Selena başkasının merhametine kalmaktan hoşlanmıyor. Onu buna zorlamadıkları sürece.

Serbest kalıyor ve ben ellerimi havaya kaldırıyorum, bana doğru dönüp göğsümü ittirdiğinde ona gülümsüyorum. Bu işe yaramaz bir şey.

Hareket et. Yer deşiştirmiyorum ama bu onu bana tekrar vurmaya çalışmaktan alıkoyacak kadar sönükleştirmiş gibi görünüyor.

"Ne oluyor lan?" diyor.

Gözlerine yansıyan öfkemi göremese de yaklaşıyorum. "Beni kiralık bir yardımcı gibi gönderdiğinde bunu bana soramazsın."

Çenesi geriliyor ve lambayı yakmak için yatağının başucundaki sehpa doğru bir adım atıyorum. Sorularıma cevap verirken gözlerini görmek istiyorum.

"Sen işe alınmış lanet bir yardımcısın," diye tıslıyor. "Bu yüzden sana uygun gördüğüm şekilde davranacağım."

Kelimeleri söylüyor ama sanki onları geri almak istermiş gibi sesi sonlara kesiliyor.

"Lütfen Prenses, benim hakkımda başka ne düşündüğünüzü söyleyin. Hayatınızı birkaç kez kurtaran adam. Çok kısa bir süre önce çığlık çığlığa orgazm olarak bekaretinizi alan adam. Beni yatağınıza aldığınıza göre bende değeri bir şeyler görüyor olmalısınız."

Alay ediyor. "Bunun birini becermekle hiçbir ilgisi olmadığını herkesten çok sen biliyorsun. Senden nefret edebilirim ve seni gayet iyi becerebilirim."

Vay be. Eğer bunun doğru olduğuna gerçekten inanıyorsa, düşündüğümde de fazla hayal görüyor. Benden, benim ondan nefret ettiğimden daha fazla etmiyor, ama etmek istiyor.

Maskenin yüzümden yavaşça kaymasına izin veriyorum, ona her şeyi geri alması, aramızda olanlara layık bir şey söylemesi için zaman tanıyorum. Ben de bu konuda heyecanlı değılim ama onun yaptığı gibi bundan kaçacak da değılim. Gençken sık sık takındığım sıkılmış ukala ifadeyi takındığımda, gözleri yumuşuyor.

"Hayır." Çenesini ellerimle sertçe yakalıyorum ve yüzüme bakması için başını geriye itiyorum. "Hayır. Bana acımana gerek yok. Bir saniye bile. Bunu sen seçtin. Yolun her adımında aramıza mesafe koymayı seçtin ve istediğini elde ettiğin anda geri adım atamazsın."

Konuşmak için ağzını açıyor ve ben başımı sallıyorum. Gömleğinin yakasından tutup yırtıyorum, dikişler kolayca ayrılıyor. Soluk soluğa kaçmaya çalışıyor ama ben o kadar kolay pes etmiyorum. Onu kendime doğru çektim ve gömleğinin geri kalanını yırtıp çıkardım. Sonra sütyenini, belden yukarısını çıplak bırakarak.

örtmüyor, sadece bana bakıyor, çenesi kaskatı, bir sonraki adımda ne yapacağımı bekliyor

Pantolonunun düğmesini çözüyorum ve ağzımı onunkine yapıştırmak için onu kendime doğru çekiyorum. Bir elini iki omzuma koyarak kendini dengeliyor ama henüz bana dokunmasına izin vermiyorum. Kendisine daha çok benzeyen biri için beni bu kadar kolay bir kenara atmışken olmaz. Sanırım acı gerçekleri itiraf etmeye kararlı olduğumda en çok bu canımı yakıyor.

Dilini ağzımın içine çekiyorum, çıkardığını bile bilmediği iniltinin tadını çıkarıyorum. Alt dudağımdaki keskin bir sızı beni ondan uzaklaştırıyor. Ona ters ters bakıyorum ve iğne ucu kadar acıya dokunuyorum. Önemli bir şey değil ama derimden küçük bir damla kan geliyor. "Böyle mi oynamak istiyorsun?" Fısıldıyorum.

Tek tepkisi meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırmak oluyor. Eğilip alt dudağını dişlerimin arasında sürüklüyorum. Asla kanını akıtmayacağım, ama o gerilene kadar ısıyorum ve sonra geri çekiliyorum, hassas etinin dişlerimin arasından kaymasına izin veriyorum. "Bu senin ne istediğinle ilgili değil Prenses. Bir kez olsun sana söyleneni yapacaksın ve bana istediğimi vereceksin."

Yutkunması sessiz odada duyulabiliyor. "Ne istiyorsun?"

Pantolonunu tekrar çekiştirip fermuarını gevşetiyorum ve geri çekilerek vücudundan sarkmasına izin veriyorum. "Pantolonunu çıkar. Şimdi."

Eğer ek görev benim için yapabilirdi. Yine de beklediğim buydu. Onu kalçalarından kavıyorum, pozisyonlarımızı yeniden ayarlıyorum ve onu geriye, çok uzun yatağına doğru yürütüyorum. Kalçaları ve dizlerim çerçeveye çarptığında, "Ne-?" diye başlıyor, ama onu susturuyorum.

"Hayır. Şu anda bu benim için. Aşağıda küçük erkek arkadaşının önünde bana nasıl davrandığın için. Bu, iş bitmeden birbirimizi öldürmeyelim diye gerginliği azaltmak için. Eğer kabul ediyorsan, hiçbir şey yapma. İstersen benimle dövüş. Sana dokunmamı istemiyorsan, şimdi konuşsan iyi edersin.

Ona bir kalp atışı veriyorum, sonra bir tane daha. Öfke dolu bakışları benimkileri delip geçiyor ama ağzını kapalı tutuyor. İhtiyacım olan izin bu. Zaten bu odadan gitmesine izin vereceğimden de pek emin değilim.

Kravatı boynumdan çıkarıp dişlerinin arasına gelene kadar başının üzerinden geçiriyorum, sonra da arkadan bağlıyorum. Bana öfkeli bir bakış fırlatıyor, şimdi daha çok mücadele ediyor.

En ufak bir kibarlık bile göstermeden, elimi sırtına bastırıp onu yatağa yatırıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde kalıyor ve eğilip pantolonunu ve iç çamaşırını ayak bileklerinden sıyırdığımda çabam için bir kafa darbesi almıyorum.

Tekrar ayağa kalkarak elimi sırtının ortasına bastırıyorum. Elimi çok kırılğan görünüyor, ben teninin yumuşaklığını keşfederken kasları sertçe geriliyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye soruyor ağzındaki tıkaçtan.

Pantolonumun üzerinden sikimi kıkında hissedebilmesi için bedenimi onun üzerine katlıyorum. Gözleri irileşiyor ve alnını yatağa bırakıyor, sırtı elimin altında daha sert yükselip alçalıyor.

Kendi pantolonumu ve iç çamaşırimi saniyeler içinde tekmeliyorum ve aletimin kıkının yuvarlak küreleri arasına yerleştirilmiş görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Mümkün olan en iyi şekilde neredeyse müstehcen. "Böyle ne kadar güzel olduğunu biliyor musun? Çok güçlüsün ve şu an için bana aitsin."

Bana cevap vermiyor, vermesini de beklemiyorum. Bu sevişmekten çok bir ceza. Her yönden bana ait olduğunu öğrenmesini istiyorum ve bunu başarmak için her fırsatta döllerimi tenine sürmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Uzanıyorum ve kalçalarını daha geniş bir şekilde dürtüyorum, zaten orada olduğunu bildiğim kayganlık için amının girişini test ediyorum. Elime karşı erimiş ateş gibi ve o kadar ıslak ki neredeyse damlıyor. "İşte bu, Prenses. Şu anda beni çok iyi alacaksın. Bunu hissedebiliyorum."

Sikimi onun girişiyle aynı hizaya getiriyorum ve , çok yavaşça, vücudunun içine giriyorum. Ben ilerledikçe kıpırdanıyor ve geriliyor, sık sık yumuşak inilti çıkarıyor.

Önüm kalçalarıyla aynı hizaya geldiğinde, bacaklarını yeniden düzenliyorum ama sonunda kalçalarını tutuyorum, hafifçe kaldırıyorum, böylece parmak uçlarında zar zor dans ediyor. Açı mükemmel hissettiriyor ve vücudundan kayarken, neredeyse tamamen dar küçük amından çıkıp sonra tekrar içeri girerken itme ve çekmenin tadını çıkarıyorum.

Ağındaki tıkaca karşı küfürler edip mırıldanıyor ama ben ağzını duymazdan geliyorum, her darbede beni nasıl sıktığına odaklanıyorum. Her geri çekilmeye çalıştığımda bana nasıl geri bastırdığına. Beni kendine itiraf edebileceğinden çok daha fazla istiyor. İçimden bir ses onun bunu görmesini istiyor.

Ayaklarını düz bir şekilde yere indiriyorum ve açığı istediğim gibi ayarlamak için yeterince çömeliyorum. Sonra elimi ön tarafına götürüp başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Vücudu ışık çarpmış gibi geriliyor ve ben de aletimin etrafında hissediyorum. "Evet," diye onu cesaretlendiriyorum. "Bunu çok istiyorsun bebeğim. Kendiminkini almadan önce seni boşaltacağım."

Hızımı artırıyorum, bir parmak daha ekliyorum, onu daha sert ovuyorum. Sanki beni önden becermeye çalışıyormuş gibi hala bana karşı geri itiyor, ama işleri kontrollü tutuyorum, onun istekleri için çok yavaş, ama daha fazlası için nefes nefese kalmasına yetecek kadar hızlı.

"Seni hep böyle istiyorum, Prenses. Bağlanmış, ağzı tıkanmış, benim için ve sadece benim için açılmış. Sana mümkün olan her şekilde ziyafet çekmek istiyorum ve daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, o tatlı küçük kıcını da becereceğim. Her santimini benim yapacağım. Çok geç olana kadar bittiğinin farkına bile varmayacaksın."

İnliyor ve ben de onu daha sert beceriyorum, zamanın kendisi kadar eski bir cinsel ritimle birbirine çarpan bedenlerimizin çıkardığı seslerin tadını çıkarıyorum. Erkekler sekse utanç katmış olabilir ama bunda utanılacak bir şey yok. Her parçamdan nefret ettiğini itiraf etmesine bana duyduğu güvende değersiz hiçbir şey yok.

Orgazmım saniyeler içinde bembeyaz oluyor ama onun benden sütünü sağdığını hissedene kadar kendimi bırakmayı reddediyorum. "Benim için gel, bebeğim. Hepsini al."

Bir nefesle patlıyor, ardından bir inilti geliyor ve bu hissin etkisiyle vücudu yatağın yeniden gevşiyor. Kalçasını devam ediyorum, elimi klitorisinden çekiyorum ve diğer tarafını kavıyorum.

Sıra bende.

Ona acımasız bir hızla vuruyorum, bizi birbirimize çarptırıyorum. Sonra, tam yükümü boşaltmak üzereyken, olabildiğince derine kayıyorum ve şu anda bakışlarım için açık olan sıkı küçük kas halkasına sokuyorum.

Tüm vücudu bir yay kirişi gibi geriliyor ve tekrar boşalıyor, sonumu o kadar güzel sağıyor ki yıldızları görüyorum. Beynimdeki şey yapmamam için çığlık atsa da çekiyorum ve spermimi kaslı sırtına pompalıyorum. İşim bitene ve sikimin başını kıcının yanağına silene kadar patlamalar halinde tenine yayılıyor.

Sonrasında dizlerim titriyor ve kendimi kurtarmadan önce birkaç sakın nefes almam gerekiyor. Uzanıp ağzındaki bağı çözüyorum. Şimdi özgür, yatağa doğru sürünüyor.

"Dur," diye emrediyorum ve bir havlu almak için banyoya gidiyorum.

Bacaklarının arasını da dahil olmak üzere cildini nazikçe yıkıyorum ve sırt üstü dönmesine izin veriyorum. Bana bakıyor, gözlerinde yumuşak bir şey var. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

Ona bakıyorum. Hiç şüphe yok ki ben farkına bile maskem düşmüş. O benim özüme bakıyor. "Ben de senden nefret ediyorum," derken tam tersini kastediyorum.

SELENA

I Sabahın erken saatlerinin , karanlık saatlerinde kendimi yataktan dışarı atıyorum. Çarşaflar soğuk. Michail gitmişti ve ben farkına varmanın acıttığı göğüs. Önemli değil. Benim ondan nefret etmeyi dilediğim kadar o da benden nefret ediyor. Kendi iyiliği için onu uzaklaştırmaya devam edeceğim.

İyice kullanılmış vücudumda yuvarlanan sıkı ve hassas hislerin tadını çıkararak geriniyorum. Sıcak bir duş her şeyin daha da gevşemesine yardımcı oluyor ve bir kalp atışı boyunca aynadaki aptal gülümsememe bakıyorum. Sonra gülümsememin kaybolmasına izin veriyorum. Hayır. Ne uğruna her şeyi riske atacak kadar çok şeyim var? İyi seks.

Bu bir yalan ve ben bunu biliyorum. Ama yalanların doğru olduğuna kendimi inandırmakta iyiyimdir.

Üst kat gölgelerle dolu olsa da, mutfaktan yayılan yumuşak ışığa doğru inerken ışıkları yakma zahmetine girmiyorum. Michail üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla ocağın başında duruyor ve bir şeyler pişiriyor.

Sarımsak ve biber kokusu, tenceredeki yemeğin yumuşak patlaması ve cızırtısından önce bana ulaşıyor. Sessizce mutfağa giriyorum ve yemek pişirdiği yerin karşısındaki taburelerden birine oturmak için kenarından dolanıyorum. Sadece bir saniyeliğine gözlerime bakıyor ve sonra işine odaklanıyor. Sosis, soğan ve bir dizi sebze tencerede cızırdıyor ve midemin şiddetle guruldamasına neden olan bir aroma yaratıyor. Bir gün önce yemek yemediğimi fark ediyorum. Tüm o heyecanla değil.

"Hiç uyudun mu?" Kavgaya etmeden konuşmamızı sağlayacak bir konu bulma umuduyla girişimde bulunuyorum.

"Sadece birkaç saat. Kardeşin ikimizi de sürekli arıyor. Henüz ona cevap vermedim. Eğer sorarsa, dün hayatına kastettiğimi itiraf edeceğim ve o da biraz geri adım atacaktır."

Ona el sallıyorum ve ipek pijama pantolonumun cebinden telefonu çıkarıyorum. Kardeşimin mesaj dizisini bulmam ve ona bir mesaj göndermem saniyelerimi alıyor. Bana her fırsatta çocukmuşum gibi davranmak isteyebilir ama kendi başımın çaresine bakabileceğimi unutmamalı. Bunu yıllardır yapıyorum. Julia'nın çeşitli ve yaratıcı yollarla insanları öldürmesi ve Kai'nin Adrian'ın düşmanlarını hem gerçek hem de mecazi anlamda hacklemesiyle, kendi kötü alışkanlıklarına terk edildim.

Konseydeki yerimi alır almaz ailem Florida'ya ya da güneşin solgun tenlerini sıcak bir ışıltıya dönüştürebileceği herhangi bir yere uçtu. Onların özgürlüğünü kıskanmıyorum. Yıllarca toplumumuza iyi hizmet ettiler, ancak o kadar uzun süre benim can simidim oldular ki, Michail hayatıma girene kadar ne kadar yalnız hissettiğimi fark etmemiştim. Ve şimdi onu tüm bunların dışında tutmak zorundayım. Benim dünyam hakkında ne düşündüğünü açıkça belirtti. Ailemin geliştirdiği ortaklığı yaratmak için asla yanımda durmayacak.

Bu bizim için uygun değil ve ben bunu kabullenmeye başlıyorum. Şu an için, ona sahip olabilirim. Yanımda olmaya ve bana dokunmaya dayanabildiği sürece, onu tutacağım.

"Yüzündeki o ifade ne için?"

Sesi düşüncelerimi bölüyor ve gözlerimi telefonumun ekranından onun gergin yüzüne çeviriyorum. Buklelerini at kuyruğu şeklinde değil, sadece yolundan çekecek kadar ince siyah bir saç bandıyla geriye toplamış. Saçları bu şekildeyken daha genç ve çok daha yakışıklı görünüyor.

İçimde alevlenen şehveti ve telefonumu usulca tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece ailemi düşünüyordum. Sanırım onları biraz özlüyorum."

Yemeği tencerenin etrafında karıştırarak aramıza bir koku bulutu daha gönderiyor. "Bir şeyler hissetmekte sorun yok, biliyor musun? Sevmek, nefret etmek, özlem duymak..." Sözüünü kesiyor ve ben de elabo- rate yapıp yapmayacağını görmek için bekliyorum.

Yapmayınca çenemi ellerimin üzerine koyup üzgün bir şekilde ona bakıyorum. "Normal insanlar için sorun olmayabilir ama benim için değil. Ne meclis üyeleri, ne de işlerin yolunda gitmesini sağlayan toplumun bir kısmı için. Duyguların nasıl keskin bir silaha dönüştürülebileceğini herkes gibi sen de biliyorsun. Ve bu tür silahlar diğerlerinden fazla acı verir."

"Bu yüzden mi bunca yıldır kardeşini kendinden uzaklaştırdın? Kız kardeşinin mesajlarını neden görmezden geliyorsun?"

Telefonuma bakıyorum, ağzım bir karış açık. "Sen nasıl... telefonumdan uzak dur. Bu seni ."

Ocağın altını kısıyor ve kızartmayı iki tabağın arasına koyuyor. "Sana daha önce de söylediğim gibi, seninle ilgili her şey beni ilgilendirir, özellikle de seni korumakla görevlendirildiğim zaman."

Bu kez diktesi daha yumuşak, bir zorunluluktan çok bir ricaya benziyor.

Başımı sallıyorum ve bana uzattığı tabağı kabul ediyorum. Tezgâhın benim tarafıma doğru ilerliyor ve benimkinin yanındaki tabureye oturuyor. Dirseklerimiz birbirine sürtünüyor ve bu basit dokunuşla içime dolan keskin özlem ateşini görmezden geliyorum.

Lanet . Başım çok büyük belada. Yemeğin bir ısırığına üflüyorum ve sonra geçici bir ısırık alıyorum. Lezzet ağzımda patlıyor ve dumanı tüten koca bir yığını yüzüme doğru itip hızla çiğniyorum. Yutkunduğumda onu bana bakarken buluyorum, yavaş ve düzenli bir şekilde çiğniyor. Gözlerinde sıcaklık ve kalkık dudaklarının köşesinde küçük bir mizah belirtisi var.

Çatalımla tabağı işaret ediyorum. "Bu çok güzel. Sanki uzun zamandır bir şey yememiş gibiyim."

"Anlatmadın," diyerek dikkatini tekrar kendi tabağına çeviriyor. "Bana şu etkinlikten bahsedecek misin?"

Başımı sallıyorum, çiğnemeyi bitiriyorum ve yüzümü ona dönmek için taburede kayıyorum. "Bu her yıl düzenlenen bir hayır etkinliği. Herkes orada olacak. İçeri girdiğimizde, herhangi bir direnişi kolayca aşabilir ve koltuğumu geri alabiliriz. Orada müttefiklerim, dostlarım olacak ve ben önlerinde talepte bulunduğumda, beni reddedemeyeceklerine söz verdiler."

Omuzları geriliyor ve yemeğime geri dönmeden önce doyduğuma bakmama izin veriyorum. Konuşması o kadar uzun sürüyor ki, acaba ben mi

onu üzecek bir şey söyledi.

"Bu durumun ne kadar değişken anladığınızı sanmıyorum." Sesi yumuşak, sanki tepkimden korkuyormuş gibi.

Sadece duraklayan ses tonu yüzünden ne söylediğini düşünüyorum. Genelde o bir şey söyler, ben de onun söylediklerine karşı bir şey söylerim, bunların hepsi sohbetten çok bir kavgadır. Aslında en iyi köpek olmak istemediğim bir dünyada hakimiyet için yapılan tekliflerden başka bir şey değil. Evet, konsey koltuğumu istiyorum. Halkıma göz kulak olmak istiyorum. Ama Michail'in kollarında, kontrolü onun ele almasını istiyorum. İçimden bir ses bunun için her seferinde benimle savaşmayı sevdiğini söylüyor.

Boğazımdaki yumruyu yuttuktan sonra kendime biraz daha zaman tanımak için bir yudum su içiyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Yine de gitmek istiyorum ve işler tehlikeli görünüyorsa . Etkinlik alanı tıklım tıklım olacak ve bu bir maskeli balo. Ben fark edilmeyi seçene kadar kimse beni fark etmeyecek."

Birkaç lokma daha yiyor ve tabağına başını sallıyor. "Tamam, istediğin buysa gideriz ama oraya gitmeden önce elimizden geldiğince silahlanmış olacaksınız."

Karşı olduğu bir şeye boyun eğmesinin ne kadar önemli olduğunu bilerek gülümsüyorum. O benden daha dik kafalı ve inatçı.

Yemeğimizi bitirdik ve bulaşıkları çabucak yıkadım. Genelde evde hiç yemek yapmam, bu yüzden bu nadir bir ikramdı.

İşim bittiğinde onu ofisimde, köşedeki koltuktan dizüstü bilgisayarına bakarken buluyorum. Odanın ortasındaki büyük bir kutuyu işaret ediyor. "Nişanlın sana bir hediye gönderdi." Ses tonu ısırcı ve kutunun etrafında dönerken irkildiğimi gizliyorum.

"Ondan geldiğine emin misin?"

Başını sallıyor, gözleri ekranda. "Kendisi bizzat getirdi."

Kutunun üstündeki beyaz kapağı yavaşça kaldırıyorum ve krem rengi kağıt mendili ayırıyorum. İçlerinde farklı renklerde, farklı kesimlerde ama her biri benim bedenimde olan bir dizi elbise var.

"Sana kıyafet mi gönderdi?" Michail kutunun kenarından bakmak için boynunu bükerek soruyor. "Erkeklerin seni bir barbie bebek gibi giydirmeye çalışmasından ne kadar nefret ettiğini bilmiyor mu? Kolunda ben varken onlardan birini giymiyorsun."

İlk elbiseyi çıkarıyorum, yumuşak tül etekleri olan şampanya rengi bir elbise. Kadınsı ve hiçbir şekilde benim tarzım değil. Yavaşça bir kenara bırakıyorum. "Bir fark var. Bana seçmem için birden fazla şey gönderdi ve genellikle hediye olarak kıyafet sevmesem de bunlar çok güzel. Ayrıca, benim yanımda olmayacaksın. Emmanuelle ile gitmek zorundayım. Bu bir sınav olacak."

Keskin bir çatırtı odayı böldü ve başımı kaldırdım. Bulunduğu yerden uzaktaki duvara bir şey fırlatmıştı. "Hani kimse seni tanımayacaktı? Eğer Emmanuelle ile birlikteysen, herkes seni tanır."

Omuz silkiyorum, her bir elbiseyi katalogluyorum. Hepsi çok güzel ama hiçbirisi benim zevkime göre değil. "Belki senin şehrinde. Burada ikimiz de maskeli olduğumuz için kimse bir şeyden şüphelenmez. Kimsenin onu bu şekilde tanımasına imkân yok."

"Her şeyin yarım yamalak planlarınıza göre gideceğini düşünüyorsanız çok safsınız."

Ayakta durabilmek için kutuyu kaldırıcı olarak kullanarak itiyorum. "Ve sen kıskanıyorsun, bu yüzden şu anda bir pislik gibi davranıyorsun."

Kavga etmeden tam bir saat dayandık, bu bizim için yeni bir rekor. "Ben yatağıma dönüyorum, sen de ister burada ister misafir odasında kal, umurumda değil."

Michail telefonunu eline alıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor ve mesaj olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi hızlıca tuşluyor. Sonra telefonu dizüstü bilgisayarının yanına geri koyuyor ve bana meydan okuyan bir bakış fırlatıyor.

Telefonum titriyor ve iki adım önünde dururken bana mesaj attığı için ona çocukça demek üzereydim ki mesaj ondan gelmedi. Kai'den.

Ters ters bakmadan önce açmaya bile zahmet etmedim. "Beni çocuk yerine mi koyuyorsun? İşleri senin istediğin gibi yapmadığım için mi kardeşime ispiyonladın? Çok olgunca."

Odadan çıktım ve bu sefer kardeşim aradı. Anlaşılan sabahın üçünde mesajına yeterince hızlı cevap vermemişim. Kabul düşmesine basıyorum, telefonu kulağıma tutuyorum ve "Ne?" diye bağıriyorum.

"Aklından ne geçiyor senin? Kolunda bir yabancıyla ve desteksiz bu işe giremezsin. Yapmamız gerekenden bahsetmiyorum bile.

nce gecenin içindeki kk yarışından bahset. Senin derdin ne lan? Seni güvende tutmaya çalışıyorum."

"Beni hapse atarak mı? Bunun meclis koltuğunu geri almama nasıl bir yardımı olacak? Flaş haber, olmayacak. Eğer buna sahip değilsem, hiçbir şeye sahip değilim demektir. İyi geceler kardeşim, önerecek yararlı bir şeyin yoksa beni bir daha arama."

Bitirme düğmesine basıyorum ve kapı aralığında duran Michail'e dönüyorum. Kalçasını çerçeveye dayamış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş halde, hiç eğlenmediğini söyleyebilirim. Güzel. Ben de yle.

O gözden kaybolana kadar merdivenlerden yukarıya doğru ters ters bakıyorum. Neden bütün bu adamlar her hareketimi kontrol edebileceklerini düşünüyorlar? Buna izin vermekten bıktım.

MICHAIL

I Karanlıkta çantamı toplayacağım. Bu korkakça bir hareket ama ne bekliyor ki? Onu güvende tutmama izin vermiyor ve Nişanlısının adamları dışarıda dolaşıyor, bana hiçbir şekilde ihtiyacı yok. En azından kendime söylediğim yalan bu.

Korumalardan biri, kolları Kai'ninkilerden iki kat daha büyük bir adam, kenara çekilerek benim konağın dışına çıkmama izin veriyor. Gözleri sırtımda kilitli kalıyor ve eğer bakışları ve kıvrılmış dudakları herhangi bir işaretse, Emmanuelle'in tüm korumalarının Selen'a ya tam olarak hangi hizmetleri sağladığımı bildiğinden hiç şüphem yok.

Çantamı arabamın arkasına atıyorum, direksiyonun arkasına geçiyorum ve oturuyorum. Sadece otururum. Aracı çalıştırmıyorum; telefonumu kontrol etmiyorum. Hareketsiz kalıyorum.

Bazen bu beni uçurumun kenarına gitmekten alıkoyuyor ama şu anda kendimi uçurumun kenarına atmak istiyorum. Sonuçlar lanet olsun. Ya eve geri dönersem, onun için bir çanta hazırlarsam ve ? Bu saçmalıkların bizi bulamayacağı bir yere kaçsak?

Güzel bir fantezi ama şımartacağı bir şey değil. Küçük iktidar parçasını elinde tutmak için bu kadar mücadele ettikten sonra olmaz. İşin üzücü tarafı, meclis başkanlığı koltuğunun kim olduğunu tanımladığını düşünüyor. Ama ben onun gücünü, zayıflığını, nezaketini ve başkalarına göstermekten korktuğu küçük umut kırıntısını fark ettim. Zar zor filizleniyor ama yine de onu canlı tutuyor.

Telefonum cebimde titriyor ve onu çıkarıp ekrana bakıyorum. Numarayı tanımıyorum ve sosyal aramalar için geç bir saat. için birazcık bile sosyal hayatım olsaydı. Meraklı, daha

Her şeyden çok kabul düğmesine basıp telefonu kulağıma götürüyorum.

"Alo?"

"Mich? Sen misin?" Sesi kanımı donduruyor. Kim olduğunu sormama gerek yok.

Uzun süre kontrollü bir nefes alıp veriyorum, birçok kılıktan birine giriyorum, sızmasına izin veriyorum, o buzu kovup yerine onun tanıyacağı, bağ kuracağı bir şey . "Margery, aramışsın. Numaramın sende olduğunu sanmıyordum."

"İlgimi çeken şeyleri bulmakta çok iyiyimdir," diyor, yumuşak ve gırtlaktan bir sır verir gibi.

Bir saniyeliğine, eylemim bocalıyor, parçalanıyor ve kör edici öfke, çok savunmasız bir bağırsağa çok keskin bir bıçak gibi içime doğru ilerliyor. Öfkemi silkeleyip atıyorum, hikayeyi kendime bile yutturmak için gözlerimi kapatıyorum. "Bundan bir an bile şüphe etmiyorum. Sen güçlü bir kadınsın. İstedğin her şeye sahip olabilirsin."

Cevap verirken ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Oh, seni büyüleyici. Dürüst olmak gerekirse, yarın akşamki bir etkinlikte bana eşlik etmek ister misin diye sormak aradım. Son dakika olduğunu biliyorum ama size uygun kıyafeti göndermekten mutluluk duyarım. Hem de bir hayır işi için."

Gözlerimi açıyorum, içimde bir şeyler keskinleşiyor. Bu tam da ihtiyacım olan açılış. Etkinliğe ve içeride yolumu bulmak için ne tür bir hikâye uydurmam gerekeceği konusunda endişelenmeme gerek kalmamasını sağlıyor. Selena beklediği kadar yalnız olmayacak.

Yanıtıma aydınlık katmak için biraz çaba sarf etmem gerekti. "Seninle birlikte katılmaktan mutluluk duyarım, Margery." Adını ona bunu hissettiriyorum. "Seninle etkinlik alanında mı buluşalım, yoksa seni almamı ister misin?"

"etmeyin. Benimle orada buluş. Selena'nın evine bir davetiye göndereyim, olur mu? Sanırım onunla kalacağından bahsetmişti."

Bu bir soru ve tuzak. İçine düşecek kadar aptal olmadığım bir tuzak. "Elbette. Evet, kardeşi beni başka bir göreve çağırana kadar şimdilik buradayım."

Kabul eder gibi bir ses çıkarıyor. "Saat sekizde görüşürüz."

"Dört gözle bekliyorum."

Kapatıyor ve ben de telefonu kucağıma indirip başımı tekrar araba koltuğına koyuyorum. Görünüşe göre henüz gitmem gerekmiyor. Bu bir hediye. Yıllardır bıçağımlı bu kadının kalbine saplayacağımlı günün hayalini kuruyordum. Bedenimi "kiralamak" için para ödediğı ve sonra beni çöp gibi attığı günden beri. kalan şey atılması değıl, o zamanlar çok daha sıska olan on altı yağındaki bedenimle yapmak istediğı ahlaksız şeylerdi. O hasta, sapkın ve Sal'in lanet ailesi gibiler için mükemmel bir müşteri.

Çantamı alıp eve geri dönüyorum. Sessiz, ışıklar kapalı ve Selena'nın arkasına kıvrılmayı hayal ederken bile misafir odasına yerleşiyorum. Yine de yapamam, yapmak üzere olduğımlı şey için kafamı toparlamam gerekirken olmaz.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra Selena'yı çalışma odasında buluyorum. Ortada başka bir büyük giysi kutusu duruyor. "Bu gece için farklı bir elbiseye ihtiyacın olduğına mı karar verdin?"

Bilgisayarından başını kaldırıyor, sanki çok uzaklardan dikkatini çekmişim gibi gözleri odaklanıyor. "Oh, hayır. Bu senin için. Görünüşe göre, arkadaşım Margery üzerinde oldukça iyi bir etki bırakmışsın." Ses tonunda bir kıskançlık belirtisi var ama sözlerine için bunun tadını çıkaracak zamanım yok.

Arkadaşı Margery.

Dudağımlı kıvrılmasını zor engelliyorum. Margery'nin tek dostu hırs ve ihanettir. Kocasını bir zamanlar sevmiş olabilir. Belki de yıllar önce trajik ve uygun bir şekilde öldüğünde ona biraz acı çektirecek kadar.

Yere diz çöküp kutunun kapağımlı kaldırıyorum. İçinde bir smokin var ve benim ölçülerime bu kadar kolay sahip olduğunu düşünmesi beni rahatsız ediyor.

Bu bir meydan okuma ve zamanda bir sahiplik iddiasıdır.

Selena kutuya bakmak için masasının etrafından dolanıyor. "Oh, sana smokin mi gönderdi?"

Kapağı tekrar yerine kaydırıyorum ve ayağı kalkıyorum. "Bu akşamki yardım etkinliğı için benden kavalyesi olmamı istedi."

Verdiğim haber karşısında yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve bu içime bir yumruk gibi indi. Sadece birkaç gece önce bana sahip çıkmıştı, tıpkı benim çok önce ona yaptığım gibi. Şimdi ise başka bir kadının araya girmeye çalıştığı gerçeğini görmezden geliyor. Arkadaş mı değıl mi? Tek rea-

Çünkü Adrian, Andrea'nın saldırısından hemen sonra bunu yasakladı. Kendisi açıklama yapmadı, ama gerekli görene kadar nadiren yapar, en azından Kai olmayan birine.

Selena eğilir ve takım elbiseyi kutudan çıkarır. "Gidip asmalısın ki kırışıklıklar dökülsün. Banyoda bir buhar makinesi var, ya da için birini çağırabilirim."

Elbiseyi ondan dikkatlice alıyorum. "Aldım. Her ne yapıyorsanız böldüğüm için özür dilerim."

Başını sallar ve tekrar masasının arkasına oturur. "Bunun için endişelenmeyin. Bazı toplum bağlantılarını gözden geçiriyordum, kimin beni ortadan kaldırmaya niyetli olduğunu bulmayı umuyordum. Eğer onları tespit edebilirsem, diğerlerini nasıl kendi taraflarına çektiklerini de öğrenebilirim. Bu da işlerin olması gerektiği şekle daha kolay dönmesi anlamına gelecektir."

Düşüncelere dalmışken beni tamamen unuttu ve ben de takım elbiseyi yukarı çıkarmak için odadan sıvıştım. Onu giyme fikri beni iğrendiriyor, ama onun sağladığı kıyafetleri giymek, aslında sahip olduğumu kabul etmek bana bir avantaj sağlayacak.

Takım elbiseyi yatağımın üzerine koyuyorum ama Se- lena'nın bahsettiği buhar makinesini bulmaya gidemedim çalan telefonum sessizliği bölüyor. Adrian için ayarladığım zil sesini bildiğimden hemen cevap veriyorum.

"Patron?"

Sesi buz . Sıfır esneklikte bir buz. "Şu an hangi cehennemdesin?"

Adrian'dan korkacak bir şeyim yok, bu yüzden ona gerçeği söylüyorum. "Se- lena'nın evinde. Geçen gece gizlice dışarı çıktığında onu izledim. Onun misafir odasında kalıyordum."

"Peki ya bu geceki parti?"

Ne söylememi istediğinden emin değilim. "Orada olacağım. Burada başka bir cemiyet üyesiyle birlikte katılıyorum. Selena'ya nişanlısı eşlik edecek." Adrian boğazının altından sert bir ses çıkarıyor. " oluyor Mich? Tek kelime etmeden kaçıp gitmek ve onaylanmamış bir işe oturmak sana yakışmıyor."

Yatağıma kayıyorum ve iç çekiyorum. "Önemli bir şey değil. Eve dönmeden önce onun güvende olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Demek öyle, ha?" Sesi ölümcül derecede yumuşak.

Sesindeki imayı ne kabul ediyorum ne de reddediyorum. "Bu iş bittiğinde ve Selena ait olduğu yere döndüğünde evde olacağım."

Adrian usulca kıkırdar. Bu genellikle insanların içine korku salan bir sestir. Aileden olmayan herkesi. "Sana iyi şanslar."

Hoşça kal demiyor ve neden şimdi aradığını merak ediyorum. Haftalardır uzaktaydım ve şimdi mi arıyor?

Takım elbiseye bakıyorum. Markasını bildiğim kadarıyla, Kai'nin sahip olduklarından bazıları kadar pahalı. Onu giyme düşüncesi içimdeki nausea'nin yükselmesine neden oluyor.

"İyi misin?" Selena açık kapı aralığmdan soruyor.

Hâlâ elimde olan telefonuma bakıyorum. "İyiyim. Ben iyiyim."

Odayı geçiyor ve çenemi kaldırmak için önümde duruyor. Gözleriyle karşılaşıyorum ve bu sefer saklamayı düşünmediği şeyle başa çıkamıyorum. Başka bir adamın yüzüğünü takarken olmaz. Asla birlikte olamayacağımızdan emin olmak için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışırken değil. Onu kollarıma almak ve kendimi onun hissine gömmekten başka bir şey istemezken olmaz. "Benimle konuşabilirsin. Boktan bir dinleyiciyim ama silahla çok iyi atış yaparım."

. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece yorgunum. Birkaç uzun gece oldu, yeniden üye misiniz?"

Gözleri hülyalı bir hal alıyor ve başını sallayarak uzaklaşıyor. "Pekâlâ. Pekâlâ. İstersen etkinliğe kadar bizimle gelebilirsin."

Huzuru biraz daha korumak istiyorum, bu yüzden onunla ve evlenecekmiş gibi adamla bir limuzinde kapana kısılmayı kesinlikle ne kadar istemediğimi detaylandırmıyorum. "Arabamı alacağım."

Bana son bir kez bakarak kapıya doğru geri döndü. "Peki, tamam o zaman. Orada görüşürüz. Eminim bunun içinde harika görüneceksin. Yine de çok içmesine izin verme. Sarhoş olduğunda eli ayağı birbirine dolaşır. Kaç tane genç garsonu susturmak için para ödemek zorunda kaldığını bilemezsin."

Kaybolmadan önce onu geri çağırdım. Kafasını tekrar odaya soktu. Beni ona sormaya iten neydi bilmiyorum, belki de içimde tomurcuklanan, zar zor ayakta duran aptalca umut. "Eğer bu iktidar koltuğuna hükmetmek için yaratılmamış olsaydın, ne yapardın ?"

Düşünürken alnı buruşuyor. "Bilmiyorum. Belki sayılarla ilgili bir şey. Para kazanmakta çok iyiyimdir. Bu bir

Bu kadar genç yaşıta bu konuma yükselmemin sebebi de bu. Toplumda paradan daha çok sevilen bir şey yoktur."

Başımı sallıyorum ve gülümsüyor, bir anlık bir şey, orada ve gitti. Onunla .

O haklı. Suçlular arasında para gibi dağları yerinden oynatan bir şey yoktur. Peki Chicago'da kimin en çok parası ?

Bu karmaşanın ortasına düşmeden önce cevaplanmasını istediğim bir soru bu. O parti bir tuzak olabilir ve onun tekrar incinmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Bu yüzden küçük veledimi kimin gözüne kestirdiğini bulmak ilk önceliğim. Kartlarımı doğru oynarsam Margery bana yardımcı olabilir. Ben hayatına son vermeden önce, onun tozlu hayatında işe yarar bir şeyler yap.

Küçük arazisindeki paranın durumu Selena'ya soracağım bir şey değil ama Kai'ye bir mesaj atıp bu konuyla ilgilenmesini istiyorum.

Ayağa kalkıp smokinliyle yüzleşiyorum. Beni bir hediye gibi sarmak istiyor, böylece katmanları daha sonra soyabilecek.

Sertçe yutkunuyorum, boğazımı yakan safranın gerçekten çıkma ihtimaline karşı öne doğru eğiliyorum. Bu işin üstesinden gelmek çok zor olacak ama ödülü buna değecek. Margery'nin kalbini acı dolu santim santim kesip çıkardığımda yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

SELENA

U Genelde bir parti için hazırlanmayı severim. Şimdi, olanlardan ve uzak haftalardan sonra nasıl yüzleşeceğimi. İhanete uğradığımı görmekte bu kadar acele eden bu insanlarla nasıl yüzleşeceğimi.

Emmanuelle'in gönderdiği elbiselerden birini giymeye karar verdim, çünkü son derece kadınsı kesimi ve ışıltılı tülleri mükemmel bir görüntü oluşturacaktı. Orada beni tanıyacak birileri olacaktır. Tek umudum varlığımın bir hamle yapmama yetecek kadar uzun süre gizli kalması.

Makyajımı bitiriyorum ve saçlarımı gevşek ve kıvrıkcık bırakıyorum. Korsenin dikilmiş boncuklarından ve cildime batmalarından şimdiden nefret ediyorum. Daha sonra küçük kırmızı noktalarla dolacağım. En azından şampanya rengi güzel ve ayakkabılarım da ona uygun.

Emmanuelle geleceğini söylemeden beş dakika önce geldi. Sonuç olarak, kötü bir adam değil. Araştırmamda konseydeki faaliyetleri, ailesi ya da holdingleri hakkında pek bir şey bulamadım. Genelde aile bağlantıları olmayan insanlar konseyde başarılı olamazlar. İşler sardığında destekçisi olmayanların gasp edilmesi çok kolaydır.

Nişan yüzüğümü parmağıma telefonumu çantama koyuyorum. Emmanuelle bir maske uzatıyor, saçımın arkasından bağlamasına izin veriyorum. Onunla tekrar yüzleştiğimde bana üstünkörü bir bakış atıyor ama hiç sıcaklık yok. Michail'in genelde beni iğnelediği ateşin hiçbiri yok.

Her zamanki gibi tertemiz. Saçları yumuşak bir dalgayla şekillendirilmiş, saat beş yönündeki gölgesi kesilmiş ve sertleştirilmiş. Kadife smokinindeki gece mavisi bile gözlerindeki altın benekleri ortaya çıkarıyor.

"Hazır mısın?" Sanki onu kontrol ettiğimi gibi dudaklarında küçük bir sırıtma var.

"Evet. Hadi şu bitirelim."

Beni arabasına götürüyor ve o arka koltuğa tırmanırken ben emniyet kemerimi . Trafikte ilerlerken yüzümü ona dönüyorum, elbisemin cızırtılı kumaşı deri üzerinde gıcırıyor. "Planın üzerinden bir kez daha geçmek istiyorum."

Öyle ya da böyle umurunda değilmiş gibi omuz silkiyor, dikkatini bana değil pencereden dışarı veriyor. Sözüne inanarak ve dikkatini verdiğini umarak beynimdeki şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum. "İçeri girip her şeyi öğreneceğiz. Konsey genellikle herhangi bir etkinliğin en azından ortasına kadar toplanmaz. Bitiş konuşmalarından önce dilekçeleri vs. dinlerler."

Emmanuelle gözlerini yüzüme çeviriyor. "Prosedürün gayet farkındayım, kendim de bir koltuk tutuyorum."

Acele ediyorum. "Saldırmak için mükemmel bir zaman olacağını düşündüm. Koltuğumda kimin oturduğunu göreceğiz ve sonra oradan devam edebilirim. O odadaki hiç kimse tamamen savunmasız değil ve ben herkesin zayıf noktasını biliyorum."

"Herkesin mi?"

Önce benimle alay ettiğini sanıyorum ama yüzü son derece ciddi.

"Konseydeki herkes," diye detaylandırıyorum.

Sadece gözlerini kısıyor, beni inceliyor. "Peki senin zayıflığını biliyorlar mı? Bekle, daha yeni geliştirdiğin için bilemezler." Şimdi biraz alaycı bir ifade var ve biraz da sinirli.

"?" Tanıştığımız günden beri, görüşmelerimiz dışında, nazik, hatta kararlı olmaktan başka bir şey yapmadı. Şimdi ne değişti?

Yüz hatlarını taradım. Bana aşık olmasının imkânı yoktu ve bu evliliği sürdürmemi asla beklemediğini çok iyi biliyorum. Beni yatağına almaktan mutlu olurdu ama ikimiz de o koridorda yürümeyi planlamıyorduk.

Cevap vermeyince, bastırıyorum. Bunun bir aksilik olmadan gerçekleşmesi gerekiyor. Aksi takdirde insanlar ölecek ve vicdanım daha fazla ceset kaldırmayacak. "İyi misin?"

Öne doğru eğilir ve dirseklerini dizlerine dayayarak yüzünü kavrar. "Özür dilerim. Zor bir gün geçiriyorum. Bu gece seni neredeyse iptal ediyordum ama bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum ve benden gerçekten yardım istediğin tek seferde seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Bütün bunlar gerçekte neyle ilgili? Bağlantıları güçlendirmek, tamam, bunu anlıyorum, ama neden ben? Özellikle de koltuğumu kaybetmişken?"

Ellerini başının üzerinde gezdiriyor ve her nasılsa mükemmel şekillendirilmiş saçları hiç . "Benim lanet bir deli olduğumu düşüneceksin."

Şimdi sadece meraklandım. Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Şimdi bana söylemek zorundasın. Nedir bu? Bir bahis mi? Şantaj mı?"

"Bir kadın."

Nişan yüzüğünü taktığımı düşünürsek, beklediğim cevap bu değildi. Ama bunu düşündüğümde her şey yerli yerine oturuyor. Taleplerimi bu kadar kolay kabul etmesine şaşmamalı. Bu onun için de bir sahtekârlıktı. "Kim? Tanıdığım biri mi?"

Yüzündeki acı dolu ifadeden anladım. "Andrea mı? Andrea'dan mı bahsediyorsun? Geçen gece senden hoşlanıyor gibiydi. Ama onu başka birine evlenme teklif etmeye götürmenin sana onu sevdireceğinden şüpheliyim."

Tekrar koltuğa yerleşiyor ve gözlerini pencereden dışarı, geçen binalara . "Bir süre aptalca bir işe bulaştım. Bu benim için imkansız hale ... bizim için.."

Şimdi gerçekten kafam karıştı, ama o susuyor, daha fazla ayrıntı vermiyor. Koltuğa yaslanıyorum, elbisem beni ve deriyi daha fazla çiziyor. Bana evlenme teklif ederek onun ilgisini kazanacağını nasıl düşündü? Tabii henüz fark etmediğim bir şey yoksa.

Onu daha fazla sorgulayacak zamanımız yok. etkinlik alanının dışında duruyoruz ve Emmanuelle arabadan inmeme yardım ediyor. Büyük boy korumalarından oluşan bir ekip bizi içeriye kadar takip ediyor.

Her zamanki gibi her şey göz kamaştırıcı. Derneğimiz yardım etkinlikleri için elinden geleni yapıyor ve bu yıl da bir istisna değil. Mekan tıklım tıklım ve tanıdığım birkaç yüz görüyorum. Burada olmak çok eğlenceli.

Kılık değiştirdim. Keşke eşiği geçtiğimiz andan itibaren midem boğazıma yerleşmeseydi.

Emmanuelle koluma giriyor ve ben bir an için onun Michail olmasını diliyorum. Kolumda gerçekten istediğim adamla içeri girseydim.

Kalabalığın arasından szlyoruz, korumaları arkamızda yayılıyor. Tanıdığım, arkamı kollayacağına güvendiğim insanlar için gözlerimi dört açıyorum ama burada kesinlikle çok az kişi var. Ta ki yumuşak, erkeksi bir kahkaha duyana kadar. Yüzümü ona doğru çeviriyorum, etrafımızdaki yüzlerce insana rağmen onu fark ediyorum.

Margery, baloya giden on altı yaşındaki bir kıza ait bir elbisenin içinde ince bedenini sımsıkı sarmış onu kucaklıyor. Ne düşünüyor acaba?

Sonra Michail dönüyor ve ona bakmadan duramıyorum. Kahretsin, bir erkeği giydirme becerisi için onu takdir ediyorum. Takım elbisesi birazcık fazla dar ama hiç umurumda değil. Her şeyi sergileniyor ve hissettiğim takdir hızla daha keskin bir şeye dönüşüyor.

Tıpkı ona seksi bir sırıtış attığında içimden gelen tekme gibi. Yüzündeki ifadeyi takındığı maskelerden biri olarak hatırlıyorum. Sanırım buna güzel ve aptal diyor. Oynamak istediğimden daha sık oynadığı bir rol.

Emmanuelle elime bir şampanya kadehi tutuşturdu. Ona minnettar bir glmsemi veriyorum. "Teşekkür ederim."

Gözleri Michail'e ve sonra bana kayıyor. Telefonu cebinde yüksek sesle çalıyor ve kontrol etmek için çekip çıkartıyor, gözleri temkinli. Sonra yüz hatlarını düzeltiyor ve bir kez sahneye odaklanıyor.

Bir yanım bunun ne hakkında olduğunu sormak istiyor, ama yeterince arkadaş değiliz ve her neyle uğraşıyorsa beni .

dolanarak onlara doğru ilerliyor ve ben ona yetişmek için tkezlemek zorunda kalıyorum. Emmanuelle Margery'nin elini tutuyor, öpüyor ve koluna sıkıştırıyor. "Beni bağışlayın ama odadaki en güzel kadınla dans etmek istiyorum."

Twit atıyor ve ben de dans pistine girmelerine izin vermek için yoldan çekiliyorum. Tekrar Michail'e dönüyorum, gözlerini kısmış Emmanuelle'in arkasına bakıyor. Sonra bakışlarını bana çeviriyor ve sanki tüm gün boyunca ilk kez omuzlarımın kulaklarımdan uzaklaşmasına izin verebiliyorum.

"Dans edelim mi?" Tutmam için kolunu uzattı.

Başımı sallıyorum ve beni piste götürmesine izin veriyorum. Ondan ne beklemem gerektiğinden emin değilim ama beni ustalıkla vals yapmaya yönlendiriyor. Aslında o kadar mükemmel ki, ilk kez adımları düşünmek zorunda kalmıyorum. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Dans etmekten bahsetmediğini anlamam bir saniye sürüyor. Odaklanmak için kendimi sallıyorum. saran limon otu kokusuyla bu imkânsız görünüyor. Sıcaklığı içime işliyordu.

Bir yerde bir saat çalışıyor ve bunun meclis üyelerinin toplantıya çağrılması olduğunu biliyorum. Acı dilimi kaplıyor. Şimdi zorla girmem gereken odalar.

Michail çenemi kaldırıyor ve başparmağını dudağıma değdiriyor. Sonra da gitti.

Emmanuelle bana katılıyor ve beni bara götürüyor. Konseyin ayrılmasıyla kalabalık azaldı ve pek çok katılımcı onlar dönene kadar yemek yemek için ara verdi. Özellikle de yanlarında iş yoksa.

Dakikalar geçiyor ve kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Yoldan geçen bir garsondan kaptığım suyu yudumluyorum ve Emmanuelle'in adamlarını bulmak için kalabalığı tarıyorum. Ne tür bir adama hizmet ettiklerini biliyorlar mı? Yoksa Adrian'a hizmet eden beş kişi gibi onun arkadaşları mı? Bir süredir sahte bir ilişki içindeyiz ve ben onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Herhangi bir romantik düşüncem olmasa da, onun arkadaşı olmak benim için sorun olmazdı. Bu da beni duraksatıyor çünkü çok uzun zamandır kimseden arkadaşlık istememe izin vermedim. Sanırım Adrian'ın Beşlisi'nin onun için ne kadar önemli olduğunu ve kardeşime nasıl hizmet ettiklerini, sadece hizmet etmekle kalmayıp onu sevdiklerini görünce, ben de bu tür bağlantıları arzuluyorum. Kahretsin, tüm dünyam yıkıldı ve kardeşim dışında gidecek kimsem yoktu. Ve o zaman bile, bana gerçek bir arzudan ziyade tanıdık bir zorunluluktan dolayı yardım ettiğini hissettim. Geçmişte tam olarak bir melek olmadım ya da ona yardım etmek için yolumdan çekilmedim. Meclis üyesiyle yaşadığım olay aramızın düzelmesi için yaptığım ilk girişimdi ve o zaman bile beni hedeflerine ulaşmak için ailesinin üzerine basan, güç delisi bir kız kardeş olarak görüyordu.

Emmanuelle beni kalabalığın arasından konsey salonunun kapısına doğru götürüyor. Devasa sütunlar, devasa çift kapıları destekliyor ve

Buranın her zaman sevdiğim heybetli havası.

Omuzlarımı destekliyorum, kendimi ve maskemi kapının diğer tarafında bulabileceğim şeylere hazırlıyorum. Sonunda saldırılardan ve son haftalarda uğraşmak zorunda kaldığım tüm sorumlu kişiyle yüzleşme zamanı geldi.

Küçük, kana susamış bir parçam onların kellesini ön bahçemde mızrağın ucunda görmek istiyor. Komşularım muhtemelen bahçe süslerimi gibi takdir etmeyecektir. Ama Michail takdir ederdi. Sırf daha fazla dikkat çekmek için tiki ışıkları bile asabilir.

Emmanuelle elimi son bir kez daha sıkarken, adamları acele edip oda kapılarına hücum ediyor. Kapılar içeriye doğru açılıyor ve etrafımızdakileri ürkütüp sessizliğe boğuyor.

Arkama uzanıp maskeyi çözüyorum ve düşmesine izin veriyorum. Ama beklediğim tatmin edici açıklamayı alamıyorum.

Oda her zamanki gibi aynı. Her bir sandalye bir taht gibi zemine yerleştirilmiş. Birkaç adam oturuyor, yüzlerinde sıkılmış ifadeler var ama ortadaki sandalyeye geldiğimde kalbim ağzımdan çıkmakla tehdit ediyor.

Margery orada oturuyor, sırtı tamamen dik, bir eli sandalyenin kolunda, diğeri Michail'in buklelerine dolanmış. Michail onun ayaklarının dibinde diz çökmüş, hafifçe yana doğru eğilmiş. Elleri arkadan bağlanmış ve yüzü bir köpek gibi Margery'nin dizine bastırılmış.

Burada ne haltlar dönüyor? Bakmak zorundayım, beynim sanki beni korumaya çalışıyormuş gibi ayrıntıları atlıyor.

Dünya ayaklarımın altından kayıyor. Arkadaşımın ihanetine değil. Kimseye güvenmemeyi uzun zaman önce öğrendim. Ama Michail'le sıkışıp kaldığımdan beri, bana bazı insanlar olduğunu gösterdi.

Ve şu anda bu kaltak onu bir köpek gibi ayaklarına bağlamış durumda. Beyaz bir sıcaklık, öfke parıltısı kulaklarımı yakıyor ve kimse titrediklerini görmesin diye yumruklarımı sıkıyorum. Korkmuyorum ve kimsenin de korktuğumu düşünmesini istemiyorum çünkü bu kaltağı kesmek ve ona bağırsaklarını ölçmemi izletmek üzereyim.

Margery elini asilce sallıyor. "Lütfen bize katılın. Konuşacak çok şeyimiz var."

MICHAIL

T Birden fazla silahın peş peşe ateşlenmesinin çıkardığı metalik tıslama dikkatimi çekiyor. Ama ben Nerede olduğumdan ya da neler olduğundan bile emin değilim. Selena ile dans ettiğimi hatırlıyorum ve sonra her şey bulanıklaşıyor.

Dik oturuyorum, gözlerimin arasında bir baş ağrısı çarpıyor. Aynı anda birkaç şeyi fark ediyorum. Margery parmaklarını saçlarıma geçirmiş, sivri uçlarını kafa derime batırıyor. Odanın etrafını saran adamlar var, hepsi silahlı, hepsi kapının hemen içindeki küçük kalabalığa silah doğrultuyor.

Selena.

Bana bakıyor, gözlerini kapamış, güzel çenesini dikmiş. Onu görebilmek için gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum, zihnimdeki bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırıştırıyorum.

Kaltak bana ilaç verdi. Konsey odalarına doğru çıkarken bana ikram ettiği şampanyanın içinde olmalı. Dizlerim hafifçe ağrıyor ve altımdaki soğuk mermer bana hiç iyi gelmiyor.

Bakışlarımı tekrar Margery'yle konuştuğunu tahmin ettiğim Selena'ya çeviriyorum ama kelimeleri yakalayamıyorum, odaklanmaya çalıştıkça her biri elimden kayıp gidiyor. Bunun için uyanık olmamın tek nedeni, Margery'nin bana ne kadar ilaç vermesi gerektiğinin farkında olmaması. Küçük merhametler.

Düğümeleri bileğimden atmaya çalışıyorum, ince ipin bağlanma konusunda çok fazla pratiği olan biri için manipüle edilmesi kolay. Ben gençken yaptığı gibi aynı düğümleri tercih ettiğinden bahsetmiyorum bile. Kullanışlı.

Yüksek sesle bağırışlar duyuluyor ve ben hala ilacın bana gerçekte olduğundan daha sert vurduğunu düşünerek omuzlarımı yeniden ayarlıyorum.

Margery kafa derimi okşuyor ve bir köpeğe hitap eder gibi bebek sesiyle bir sevgi sözcüğü fısıldıyor.

Bu sürtüğü bıçaklamak için sabırsızlanıyorum. Parmaklarım bunun için kaşınıyor. Gözlerindeki ışığın gittiğini görmek ve bir pisliği daha sokaklardan çekip almanın mutluluğunu yaşamak istiyorum.

Bunu mükemmel oynamalıyım. İlaçlar zaten sistemimde ve reflekslerimin normalden daha yavaş olduğunu biliyorum. Bu serserilerden birine saldırma riskini göze alamam. Ben silahımı alamadan beni vurmaları muhtemel.

Ama kandırmam gereken muhafızlar değil. Tahttaki psikopatı.

Düğünleri gevşetmeye devam ediyorum ve ona doğru eğilerek kısıp bir inilti çıkarıyorum. Dikkati tamamen Selena'ya odaklanmışken beni bir kez daha okşuyor.

Selena'nın sesi yavaşça, bir film sahnesiyle zar zor örtüşen bir ses dosyası gibi sisin içine süzülüyor. "Burada neler oluyor?"

Buklelerimin düşüşü boyunca gözümü Selena'dan ayırmıyorum. Bu ses tonu. Çok sinirli ve buradaki herkesin üzerine cehennemi yağdırmak üzere. Saklanıp izlemeye devam ediyorum.

Onu kızgın ihtişamıyla görmek için bekliyorum.

Birkaç adım öne çıkıyor, Emmanuelle de odadaki tüm silahlara dikkatle bakmasına rağmen ona katılıyor.

Çok sayıdaki güvenlik görevlisi burada tipik üniformayı giyiyor: siyah kargo, siyah balıkçı yaka, siyah kar maskesi. Bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündü emin değilim, özellikle de yaz aylarında, ama ben kimim ki şikayet edeyim? Bazıları üniformalarını küçük bir rozetle vurguluyor ama uyuşturucu sisi içinde sembolü seçemiyorum. Zaten bir önemi de yok.

Düğünleri çözmeyi ama ellerimi ayırırken hareketlerimi uyuşuk tutuyorum.

Selena şimdi son baktığımdan yakın. Gözlerimi dikip dikkatini bir yere çekmeye çalışıyorum ama bana bakmayı reddediyor. Sanki onun altında biriymişim gibi.

Bu bir rol. Hiçbir şey demek istemiyormuşum gibi davranırsa, Margery çip kazanma şansını kaybeder. Eğer Margery'nin her şeyi saklamaya niyeti varsa iyi bir taktik.

Böylece onun yatak kölesi olabilirim ya da aynı derecede iğrenç bir şey.

Ben de onun dikkatini çekmeye çalışmayı bırakıp Emmanuelle'e odaklanıyorum. Odanın etrafına bakıyor, muhafızlara ters ters bakıyor. Sanki onların varlığı özenle hazırladığı tüm planlarını bozmuş gibi isyankâr görünüyor. Sanırım öyle, ama Margery elebaşı. Öfkesini hak eden biri varsa, o da odur.

Selena şimdi daha yakın, o kadar yakın ki parfümünün kokusunu alabiliyorum. Yavaşça onu içime , kokusunun sisi biraz daha uzaklaştırmasına izin veriyorum.

Hayır, Selena yeterince yaklaşırsa, Margery onu düpedüz öldürecektir. Selena'nın kanlar içinde yerde yatmamasının tek nedeni Margery'nin şovu, ilgiyi ve beraberinde entrikayı seviyor olması. Televizyondaki kötü adamlar gibi o da iktidara yükselişi hakkında monolog yapmak istiyor.

Onu tekrar öldürmek istemem için yeterli.

İçimdeki her şey Selena'ya bağırıyor. Keşke kaçsa. Ondan kurtul ve beni bırak. Margery yakın zamanda beni öldürmeyecek. Yeniden toparlanabilir, kardeşini arayabilir, burada durup delinin tartışmak dışında pek çok şey yapabilir.

Selena yine de direniyor. "Koltuğumdan ve şehrimden gitmeni istiyorum. Karşılığında seni öldürmeyeceğim."

Tabii ki, Margery güler. "Beni öldürecek güce sahip değilsin. Şu anda üzerinize doğrultulmuş birkaç tüfeği fark ettiniz mi bilmiyorum? Ayrıca, küçük evcil hayvanınız için pazarlık yapmayı tercih etmez miydiniz?"

Selena omuz silkiyor, görünüşte umursamıyor ama yumruklarını sıkıttığını görebiliyorum. Çok kızgın ve kavgaya hazır. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Dediğin gibi, o çok güzel. Bir evcil hayvan, başka bir şey değil."

Kendime bunu kastetmediğini söylesem bile sözler beni derinden yaralıyor. Margery'ye sadece duymak istediklerini, duymayı beklediklerini söylüyor.

Etkili olması için tekrar inliyorum ve Margery'nin dikkatini çekiyorum. Eğildi ve yanağımlı okşadı. "Oh, hayır. Sanırım sana çok fazla verdim. Daha sonra benim için görevlerini yerine getiremeyeceksin."

Bir mide bulantısı dalgası beni sertçe yumrukluyor ve bu sefer ses çıkarıyormuş gibi yapmak zorunda kalmıyorum.

"Merak etme," diyor, gözlerimle buluşmadan bana bir nesneymişim gibi bakarak. "Doğru zaman geldiğinde gitmeye hazır olduğundan emin olacağız."

Midem bulanıyor ve kimin tanık olduğunu, kimin bu kaltağın eylemlerine ortak olduğunu görmek için etrafıma bakıyorum. Odanın etrafındaki meclis üyeleri kendi perspektif tahtlarından durumu izliyorlar ama yine de sessiz kalıyorlar. Hiçbir şey yapmıyorlar.

Solgunluklarından ve sanki onları kurtaracakmış gibi kapiya bakmalarından, Margery'nin kendi eğlencesi için benimle oynamasından birkaçının rahatsız olduğu anlaşılıyor. Belki de onlara acı çektirmek yerine onları çabucak öldürürüm.

Olabilir.

Selena sıkılmış gibi yüksek sesle iç çekiyor, ama yine de altındaki ince öfke ipliğini duyabiliyorum. "Sana gitmeni söyledim ve bunu gerçekleştirmen için sana beş dakika daha veriyorum."

Bir silah sesi daha bana ulaştı ama yeterince hızlı değildim. Margery namluyu Selena'nın alnına dayamıştı ki, ben uyuşuk uzuvlarımı mermerden kaldırmaya fırsat bulamadım.

"Ya da," diyor Margery konuşarak, "bunu başka bir şekilde deneyebiliriz. Evcil hayvanına veda et, buradan çık, şehrimi terk et, ben de yaşamana izin vereyim."

Onları daha iyi görebilmek için saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Odanın etrafındaki muhafızlar daha da yaklaşmış, dışarıda değil de sandalyelerin oluşturduğu halkanın içinde saf tutmuşlardı. Emmanuelle ve adamları kapının yanında durmuş, ne olacağını görmek için bekliyorlar. Umarım, bir açık arıyorlardır.

Ben bunu beklemiyorum. Ayağa kalkmam tam bir dakika sürdü. Ellerimi hâlâ bağıymışım gibi arkamda tutuyorum ve iki kadına doğru tökezliyorum.

Margery'ye yaslanıyorum, başımı omzuna koyuyorum. Selena'ya gülümsüyor. "Gördün mü, o beni istiyor, seni değil. O yüzden anlaşmayı kabul et."

Başımı kaldırıyorum ve ona bir bakış atıyorum. Taktığım maskenin arkasından okuyabileceğini umduğum bir bakış. "Çok kolay, Selena. Sadece yanağımı öp, eğlendiğini söyle ve git."

Gözlerini benimkilere diyor ve oda etrafımızda küçülüyor gibi görünüyor. "Ne?" diyor, sesi ilk kez titriyor.

içeri girdi.

Selena ile Margery'nin elindeki silahın arasına girip öne çıkıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Yanağımdan öp. Bana eğlendiğini söyle. Yürü git."

Kelimelerim zorlanıyor ve umarım Margery bunun ilaçlardan kaynaklandığını düşünüyordur. Gözlerimde yüzen sıcak yaşları ya da maskemi yerinde tutmak için dişlerimi ne kadar sıktığımı göremiyor. Selena bir kez hıçkırıyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Gözyaşını siliyorum ve yapabilmesi için eğiliyorum. Dudaklarını usulca yanağıma değdiriyor.

Tekrar dikleşıyorum, başımı sıkıca sallıyorum, sadece bir kez.

"Bana eğlendiğini söyle." Ağzını birbirine bastırıyor.

Margery arkamdan homurdanıyor. "Çekil, onu vurmama izin ver ve hepimiz lanet gecemize devam edelim."

Kıpırdamıyorum, gözlerimi Selena'ya kilitliyorum. Aramızdan koca bir dünya geçiyor. Söylemek istediğim her şey ve onun benden sakladığı her şey. Bir ömür gibi gelen bir zamandan sonra, "Çok eğlendim," diyor.

Her hece beni dilim dilim . Vücudum uyuşturucuyla savaşırken ve aynı zamanda beni dik tutmaya çalışırken dizlerim titriyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, gözyaşlarım hala gözlerimde yüzüyor ve her an düşmekle tehdit ediyor. "Şimdi buradan," .

Bana daha uzun süre bakıyor, gözyaşları artık yanaklarından aşağı süzülüyor. "Yapamam" diye bir fısıltı yakaladım.

Aynı derecede yumuşak bir şekilde, "Yapabilirsin, çünkü zorundasın. Yaşamak zorunda olan sensin."

Sonra sesimi yükselttim, tonumu keskinleştirdim. "Yürü git lan."

Bağırmamla sarsılıyor ve Margery arkamdan kıs kıs gülüyor.

Selena'nın omuzları geri çekiliyor, çenesi yukarı kalkıyor ve kazandığımı anlıyorum. Bu içi boş bir zafer. Burada kimse kazanmıyor. Sadece birbiri ardına kırılan kalpler ve birbirlerine gerçeği itiraf edemeyecek kadar aptal insanlar var.

Geriye doğru bir adım atıyor, tek bir adım sanki lastik dünyam ikiye bölünüyor. Elbette gitmesini, güvende olmasını, tüm bunlardan uzaklaşmasını istiyorum. Ama onun gidişini izlemek, travma ve korkudan başka bir şey yaşamadığım bir ömür boyunca çok fazla kalp kırıklığı demek.

Bunca yıl beni ayakta tutan tek şey Adrian'dı. Beş. Ailem. Selena da artık bu çok kısa listede. Bu dünyada ne kadar ömrüm kaldıysa.

Gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Attığı her küçük adım başka bir darbe. Buradan çıkıp giderse her şeye değer.

Nihayet kapıya yaklaştığında bakışlarımı Em- manuelle'e çeviriyorum. Kelimeleri söylememe gerek yok. Zaten ona ulaşmak için hareket ediyor.

Arkasından yaklaşıyor, korumaları açık kapıdan geri çekiliyor, al-koşmaya hazırlanıyor. Gözlerini benimkilerden ayırıyor, ağzı bir şey söylemek için açılıyor ama Emmanuelle onu çoktan tutmuş.

Savaşıyor. Tabii ki . Beni bırakmasının başka yolu yok. Onu onaylamak için başımı sallıyorum. Artık ona borçlu olan sadece Kai değil; ben de borçluyum.

O bana bir tane veriyor, Selena'yı odadan dışarı çıkarırken kollarını sıkıca kavriyor. Korumaları ikisinin de etrafını sardı. Gözümün önünden kaybolduğunda, sanki göğsümde bir şey gevşiyor. Her şeyi bir arada tutan hayati bir cıvata. Margery'nin benim için düşündüğü şeyden sağ çıkamayacağım, bu yüzden ona fırsat vermeyeceğim.

Döndüm ve etimin bedelini ödeyen ilk kadınla yüzleştim. Şimdi hayatıyla ödeyecek.

SELENA

I Em- Manuelle hakkında söylediğim ya da düşündüğüm her şeyi geri alıyorum. Şu anda onu öldürmek istiyorum. Onun benim tarafımdaydı, ama şimdi... Michail olmadan oradan çıkmama ve onu becermeme izin verdi.

Onunla savaşıyorum. Tırmalamak, tekmelemek, pençelemek, kurtulmak için her şeyi yapıyorum ama kolları göbeğimin etrafındaki demir parmaklıklar gibi ve bu anlamsız elbise darbelerimin etkili olmasını engelleyen katmanlardan başka bir şey değil.

Boğazım düğümlenerek bir küfür savuruyorum. Bunca zamandır ona bağıríyormuşum ve bunun farkında bile değílmişim. "Bırakın beni. Bırakın ona geri döneyim."

Emmanuelle beni bir cipin arkasına atıyor ve hemen ardından itiyor ki etrafından dolanamayayım. Karşı kapı kilitli ve açılmıyor. Düğmeye birkaç kez daha basıp vuruyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Ona geri dönmeliyim. Bununla tek başına yüzleşmek zorunda kalmamalı. Onu buraya getiren benken olmaz. Beni takip etti ve şimdi en kötü kabuslarını yaşıyor. Yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum. Yüzüm sırlıklam, şüphesiz makyajım lekeli ama bunların hiçbirisi önemli değil.

"Beni geri götür," diye fısıldıyorum, hâlâ bir çıkış yolu bulmak için ellerimi kapının üzerinde gezdiriyorum.

Emmanuelle derin bir iç çeker ve koltuğa yerleşir. "Seni orada istemeyeceğini biliyorsun. Seni geri götürmek seni öldürmekle eşdeğerdir ve bu gerçekleşirse, birkaç kişinin listesinde sırada ben olurum."

Kapıdan çıkıyorum ve onunla yüzleşiyorum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Beni geri götür." Ses tonumu yıllardır oynadığım orospu kraliçesi rolüne göre ayarlıyorum.

Başını eğiyor, gözlerindeki bakış "*Gerçekten mi?*" diye soruyor. "Evinize geri dönüyoruz, böylece yeniden toplanıp bir plan yapabiliriz. Michail'i kurtarmak için etkili ve güvenli bir plan. Arkadaşları ve müttefikleri kurtarma girişimi sırasında öldürülmezse çok daha iyi olacağından eminim."

Kollarımı kavuşturarak kendimi tekrar derinin içine atıyorum. Ellerindeki ve bileklerindeki çizik izlerini ovuşturuyor ve ben en bir suçluluk hissetmiyorum. Bunu hak etmişti. Benim için en iyisini bildiğini düşünen başka bir adam.

Rekor sürede evime vardık. Kapı açılır açılmaz dışarı fırlayıp bir taksi bulmaya ve geri dönmeye hazırım. Ama Emmanuelle'in iki katı büyüklüğünde bir koruma kucaklayıp konağa götürmek için bekliyor.

Beni fuayenin parke zeminine bırakıyor ve ellerini bıraktığında onu geri itiyorum. "Sakin bir daha bana dokunayım deme." Emmanuelle arkasından ve korumalarını başıyla selamlayarak dışarı gönderiyor. "Çocuk gibi davranmayı bırak ve bir an için düşün, kimse sana elini sürmek zorunda kalmayacak."

Onu tekrar azarlamak dilimin ucunda ama o haklı. Bu konuda çok duygusal davranıyorum. Fazla bağlanıyorum. Öldürülmenin ya da daha kötüsü Michail'in öldürülmesinin kolay bir yolu bu.

Üzerimdeki aptal elbiseyi çoktan çıkarmış bir halde merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Emmanuelle peşimden geliyor ama ben odama iç çamaşırimdan başka bir şey giymeden girerken gözlerini benden kaçırıyor. Ben siyah deri pantolon, tişört ve ceket alırken o koridorda bekliyor. Tipik kıyafetim değildi ama giydiğim o lanet olası kek elbisesinden daha iyiydi.

Banyoda yüzümü bir makyaj mendiliyle siliyorum ve saçımı dağınık bir topuz haline getiriyorum. Yine tipik bir görünüm değil ama şimdilik tek ihtiyacım olan yüzümdeki dağınıklığın giderilmesi.

Emmanuelle'i smokin ceketini koluna geçirmiş, koridorda dikilirken buluyorum. "Oturup bunu düşünmeliyiz."

Hayır. Oturup bunu düşünebilir. Kendimi silahlandırıyorum, destek buluyorum ve adamımı kurtarıyorum. Ve şu anda dünyada bu unvan konusunda bana meydan okuyacak kadar cesur tek bir kişi bile yok. Dürtüyorum

mini cephaneliğim olarak kullandığım koridordaki dolaba giderken omzumu kontrol ediyordum. Kız kardeşim Julia av için şehre geldiğinde kullanmak üzere hazırladı. Aile koltuğumuzu gasp edeni ortadan kaldırmak için onun ateş gücünden biraz ödünç almamı hiç umursamaz.

Ama bu artık konseyle ilgili değil. Michail'i kaçırdığında bunu kişiselleştirdi. Bu, ona ulaştığımda beyninin ne kadarını duvarda patlatabileceğimle ilgili.

Telefonum bir yerden çalıyor ama bıçağımı botuma bağlayıp kollarımı kılıfına sokarken onu duymazdan geliyorum.

Emmanuelle cihazla omzuma dokunuyor ve avucumun içine kaymasına izin veriyor. Bilinmeyen bir numara, yani herhangi biri olabilir.

Düğmeye bastım. "Alo?"

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kai'nin sesi sert ve boğuk. Öfkeli bir fısıltı.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve diğer botum için sustalı bıçak kutusunu karıştırıyorum. "Şu anda Michail'i geri almak için etkinlik alanımızı basmaya hazırlanıyorum. Neden, ne yapıyorsun?"

"Oradan canlı çıkmasını sağlamaya çalışıyorum. Senin sayende değil."

Elim testereyle kesilmiş bir tüfeğin dipçiğinde, donup kalıyorum. "Ne biliyorsun? Nereden ? Bir anda oldu ve sen orada bile değildin."

Yine telefona fısıldıyor, kulak zarıma parazit yayıyor. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Eski konseyinizin tüm hareketlerini takip ediyordum ve bu gece bir tanesi radarıma takıldı."

"Margery?"

"Margery," diye kabul etti. "Ama geri çekilmen ve bu işi bana bırakman gerekiyor."

Ses tonumu nötr tutmaya çalışmıyorum. Şimdi olmaz, geri dönmek için çok geç. "Onu orada bırakamayız. Kadın sapkın, deli ve onu elinde tuttuğu sürece ona ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok." Bir mide bulantısı dalgasını geri savuruyorum. "Eğer istediğini düşündüğüm şeyi yaparsa, o zaman bana geri dönemez. Henüz bilmediği bir şekilde kırılmış olacak."

Uzun bir duraksama oluyor ve diğerlerinin Kai'nin esaret altında geçirdiği zaman hakkında söylediklerini hatırlıyorum. "Kai'ye neler yapabileceğini ilk elden biliyorum.

Onu. Bana güvenin. Kardeşimin bir şeyle karşılaşmasına izin vermeyeceğim."

Beynimi olasılıklar etrafında sarmak istemiyorum. Düşünmek için çok iğrençler ve Kai'nin, Michail'in ve muhtemelen diğer pek çok erkeğin yaşadıklarını yaşamak istemezdim. Tecavüz hiçbir zaman sadece kadınların sorunu olmadı.

Dolabın kapısını kapatırken ellerim titriyor. Emmanuelle birkaç adım ötede duvara yaslanmış duruyor, şüphesiz konuşmanın Kai tarafından kalan boşluklarını dolduruyor. "Onu geri almama yardım et, Kai. Yardımını hak etmediğimi biliyorum." Henrietta denen o lanet olası konsey kadınıyla yaptığım anlaşmanın ayrıntılarını kendime sakladım. Onu serbest bırakması, hayatına devam etmesine izin vermesi gerekiyordu. Konsey başkanı olarak onun sözüne inandım ve dersimi zor yoldan öğrendim.

Gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyor ve onları bastırmaya çalışarak başımı arkaya eğip yukarı bakıyorum. "Yardıminızı hak etmiyorum ama buna ihtiyacım var. Aileme ihtiyacım var. Onu kaybedemem, Kai."

Michail'le zorunlu birlikteliğimiz boyunca ne kadar yakınlaştığımızı teyit ettiğime hiç şüphe yok. Ama bu hesaplaşmayı onu kurtardıktan sonra yapabilirim.

Daha fazla parazit hattı keser ve ardından Kai başka bir fısıltıyla konuşmak için acele eder. "Bir saat içinde ikinci konsey toplantı alanına git. Lanet nişanlını ve arkadaşlarını da getir. Yardım edebilirler."

Kapatıyorum, kanımdaki buz parıltısı rahatlıyor. serinletiyor, sakinleştiriyor, beynimin saf adrenalini çalışan kısımlarının yeniden kontrol kazanmasını sağlıyor.

Emmanuelle duvarı iter. "Ne istiyorsunuz?"

Dilimin ucunda ona siktirip gitmesini söylemek var. Bunu tek başıma yapabilirim. Kai yardım edecek ve güvendiğim tek kişi o. Ama bu bir yalan. Beni oradan çıkardığı için ondan nefret ediyor olabilirim, ama şimdi, olayların diğer tarafında, bana bir iyilik yaptığını görüyorum. Beni oradan çıkarmasaydı muhtemelen o odada ölecektim.

"Kai onunla bir saat içinde ikincil konsey yerinde buluşmamızı söyledi."

Başını eğip yüzümü inceliyor. "Sanırım nerede olduğunu biliyorsun?"

Başımı sallıyorum ve telefonu bıçak dolu cebime sokuyorum. "Adamlarını topla. Onlar da gelebilir."

Bir kalp atışı boyunca öylece duruyor ve bana bakıyor. Reddedeceğinden, kendi konseyine ve kendi insanlarına dönmek için kendini kurtaracağından endişeleniyorum. İlişkimizin sahte olduğunu ikimiz de biliyorken bu işe karışmasına gerek yok.

Sonra dönüp uzun bacaklarıyla merdivenlerden ikişer ikişer başlıyor ve ben kaldırılabileceğimden çok daha fazla duyguyla baş kalıyorum. Bir içki alıp rahatlama dürtüsü içime işliyor ama bunu riske atamam. Michail'in bana ihtiyacı varken olmaz. Kai bana güvenirken olmaz. Emmanuelle beni beklerken olmaz.

Birinci kata inerken giysilerim hantal. Fuayeye geldiğimde bıçaklardan birkaçını çıkarıp bir tanesini kolumda, bir tanesini de ön kolumda tutuyorum. Siyaset için beri kendimi savunmak zorunda kalmadım. Her zaman muhafızlar ya da bir şey olursa müdahale edecek başkaları vardı. Ancak Julia ve Kai ile birlikte büyümek, kendime yüklediğim silahları nasıl kullanacağımı bildiğim anlamına geliyor. Julia şehirdeyken beni tetikte tutmak için koşarak bana saldırmayı sevdiği için becerilerimi keskin tuttum. Ben buna korkunç diyorum. O buna kardeşlik bağı diyor.

Biraz su alıp saate bakıyorum. Gitmemize çok az kaldı. Onun pençesinde geçen her saniyeden nefret ediyorum.

Emmanuelle'in korumalarından biri mutfağa girdi. Takım elbisesini çıkarıp benimkine benzer siyah üzerine siyah bir kıyafet giymiş ama deri yerine kargo giymiş. Tüm ceplerini inceliyorum. "Akıllıca, bunlarda daha fazla silah taşıyabilirsin."

Bana dişlek bir sırıtış atıyor. "Doğru, ama benim kığım bunların içinde seninkiler kadar güzel görünmüyor."

Gözlerimi deviriyorum ve onu fuayeye kadar takip ediyorum. Benim onunla olduğu kadar onun da benimle bir ilgisi yok ama savaşa askerlerin bağ kuracak bir şeye ihtiyacı var. Emmanuelle kendi siyah üzerine siyah takımıyla kapının yanında bekliyor. Sanırım bu gece bir renk düzenimiz var. Julia, tamamen siyah gardırobuyla gurur duyardı.

Eğer Emmanuelle Andrea'dan hoşlandığını söylemeseydi, onu kız kardeşimle tanıştırmaya çalışabilirdim. Sahte nişanımızı bitirdiğimizde-

Tabii ki.

Ben yumruklarımı sıkıp parmaklarımı ve bileklerimi gererken, Emmanuelle gözünü saatinden ayırmıyor.

Ayrılabildiğimiz anda dönüp dışarı çıkıyor ve hepimizin onu takip etmemizi bekliyor. Michail'i eve tek parça getirebildiğim sürece istediği kadar yetkili olduğunu düşünebilir.

Araca biniyoruz ve Emmanuelle'in iri yarı adamlarından biri aracı kullanıyor. Diğer dört kişinin de diğer araca bindiğini fark ediyorum. "Onları bu kadar büyütmek için insan büyüme serumu falan mı verdin?"

Yüzünü mizahtan yoksun bir şekilde bana doğru çeviriyor. "Komik. Çok komik. Bir kavgaya girmek üzereyken komikleştğini kim bilebilirdi?"

Omuz silkiyorum. "Ben de azıyorum ama bu senin halletmene izin vereceğim bir şey değil."

Şimdi yine pencereden dışarı bakarak kıkırdıyor. "Hayır, haklısın. Michail sikimi keserdi ve ben ona oldukça bağılıyım."

Bu neşeli notun ardından sessizliğe gömüldük ve her birimiz zihinsel olarak gelecek savaşa hazırlandık.

MICHAIL

M Argery elini ensemden omzuma doğru gezdiriyor. İnsanların bana dokunmasından bıktım.

benim iznim olmadan. Kadınların bana sahip olduklarını düşünmelerinden bıktım çünkü yakışıklıyım ve bu onların hakkı.

Boş kapı aralığına özlem dolu bir bakış daha atıyorum ve Margery'ye dönüyorum.

Şimdi gülümsüyor, tamamen bana odaklanmış durumda. Zihninde, o kazanmaya hazır ve Selena bir tehdit değil.

Kibrinden kim olduğumu unuttu... Beşli'nin bir üyesi olduğumu başından beri bilmesine rağmen. Güzel bir yüzüm olduğu ve ona iyi koreografili bir gösteri sunduğum için kadar tehlikeli olmadığını varsaydı. Daha tehlikeli olmadığını.

Odadaki bazı erkekler koltuklarında kayıyor. Kim olduğumu anlayamadılar.

Ben hiç beklemediğiniz anda uzanıp bir ısırık alan gölgelerim. Ben Adrian'ın incelik ve incelik pencereden dışarı gönderdiği kişiyim.

Margery kollarını boynuma dolamak için uzanıyor ve ben de ellerimi onu öpecekmişim gibi başının iki yanına açarak hareket etmeye hazır oluyorum. Bütün akşam beni öpmek için bekledi, ima etti. Başka planlarım olduğu hiç aklına gelmedi.

Gözlerini kapatıyor ve ben onun küçük dal boynunu kırmak için neredeyse doğru açıdayken ellerim omuzlarıma iniyor ve beni çekip çıkarıyor.

Görünüşe göre lanet gardiyanlar da benim kim olduğumu unutmamış. Onlar beni ayağımdan çekerken mücadele ediyorum. Bir adamın koçanını görüyorum-

Dizlerimin üzerine sertçe çöktüğümde boğazlı kazağındaki iğnenin parıltısını gördüm. Acı uyluklarımdan yukarı fırlıyor ve vücuduma yayılıyor. Margery'nin bana verdiği ilaçlar sayesinde sonsuza kadar sürececek gibi görünüyor.

Bileklerimdeki bağı çözmek için hamle yapıyorum, gevşettiğim bağı, ama üzerimdeki gardiyanlardan biri önce davranıyor. İpi gererek bileklerimi kesecek şekilde sıkıyor. "Bu da ne, pislik herif? Bu kadar sıkı bağlamak şart mı?"

Cevap vermiyor ve ben de en sevdiğim botlarımla onun şahdamarını ezdiğimi hayal ediyorum. "Kıyafetlerinize bayıldım çocuklar. Dun- geons-R-Us havasını gerçekten yansıtıyor. Küçük kulüp rozetiniz bile var."

Gardiyanlardan biri böbreğime diz çöküyor ve ben de acıya karşı mücadele ederek yere yığılıyorum.

Margery tahtındaki yerine oturduğu yerden konuşur. "Onu çok fazla incitmeyin. Eski konsey koltuğuna gittiğimizde işlevsel olmasını istiyorum."

En azından beni taşıyorlarsa, buraya geri gelip bu karmaşanın içine sürüklenemez. Konseylerinin düzenli toplantılarını nerede yaptıklarına dair hiçbir fikrim olmasa da bu bir rahatlama. Görüntülerini gördüğüm tek yer burası olduğu için olduğunu düşünmüştüm.

Tekrar doğrulabildiğimde, Margery tahtından bana doğru kayıyor. Safrayı tutmaya çalışmak zorundayım.

Soğuk, kırılgan parmaklarıyla yanaklarımı kavıyor eğiliyor. "Daha önce çok tatlıydın. Buna geri dönemez miyiz?"

Düşünüyorum. Beynim çok yavaş hareket , benim tarafımdan yapılacak herhangi bir hareketin iyi sonuç vereceğinden emin değilim. O yüzden omuz silkiyorum. "Sen bana iyi davrandığın sürece ben de sana iyi davranmaya karşı değilim."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve ben dişlerimi sıkarak öne doğru sarsılıyorum. Onu zar zor ısıtıyorum, o kadar hızlı geriye gönderiyorum ki kışının üzerine düşüyor.

Güzel, dizlerimin nasıl hissettiğini biliyor.

Beni ayağa kaldıran muhafızlara el sallıyor, biz çıkarken diğerleri etrafımızdaki safları kapatıyor. Etkinlik salonu terk edilmiş. Parti müdavimlerinin aceleyle terk ettiği yerde kırık camlar parılıyor. Onları suçlayamam. Ya da belki bu kadını liderleri olarak kabul ettiklerinde yapabilirim. Sanki Se- ile aynı ligdeymiş gibi.

Lena. Konseyin geri kalanı böyle düşünüyorsa, düşündüğümünden daha da hayalperestler demektir.

Kabaca onun arabasının arkasına atıldım. İki koruma ön koltukta, bir koruma da arkada oturuyor. Ellerim hala bağlı olduğu için kaçmak için pek şansım yok, bunu denemek için en iyi yer burası olsa bile.

Koltuğa yerleşiyorum, bağlı ellerimin etrafında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. "Hey, içinizden biri beni çözmek ister mi? Kaçmayacağıma dair serçe parmağımla yemin edersem ne olur?"

Ön koltuktaki muhafızlardan biri usulca kıkırdıyor. Diğer ikisi sessiz kalıyor ve beni tamamen görmezden geliyor.

Ayrılıyor ve ben pencereden nereye gittiğimizi dikkatle izliyorum. Margery akıllı olsaydı, gözlerimi bağlar, kulaklarıma kulaklık takar, beni götürmeyi planladığı yere kimseyi götüremeyeceğimden emin olmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Sadece buradan canlı çıkabilirsem bir önemi olacak. Şu anda şansım pek yüksek görünmüyor.

Bileğimin etrafındaki düğümleri kurcalıyorum ama çok sıkılar ve kıpırdamıyorlar. Onun yerine korumalara odaklanıyorum. Hepsi hâlâ kar maskelerini takıyor, sanki insan değil de kiralık katil gibiler. Onları kışkırtmaya çalışıyorum. "Hey, bu yüz şeyi sıcak mı? Seksi mi görünüyor? Çıkarıp camı açıp serinlerseniz bir şey demem. Bugün çok çalıştın; bir molayı hak ettin."

Ses tonumdaki alaycılığı saklayamadım. Hepsi tepki olarak sessizce oturdular. İlginç. Selena'nın konseyinin böyle ilginç muhafızları olduğunu kim bilebilirdi? Ya da belki de Margery'nin kişisel muhafızlarıdır. Bunu söylemenin bir yolu yok.

Gideceğimiz yere varmamız sadece on dakika sürer. "Neredeyiz?" Deniyorum. Tabii ki, beni arabadan indirip depo tipi bir binaya götüren ekipten çıt çıkmıyor. İçerisi mermer sütunlarıyla etkinlik alanına çok benziyor, ancak mekanın dışı diğer mekandaki sandalyelere benzemeyen bir halka gibi inşa edilmiş. Tek fark bu binada bir sandalyenin oturacağı her noktada bir kapı olması.

Mitolojik bir yarışma programının setine benziyor. İki numaralı kapının arkasında ne var?

Beni eğrinin tam ortasındaki odaya götürüyorlar, şüphesiz baş konsey üyesinin odası. Kapıya vardığımızda bir muhafız iterek kapıyı açarken diğerleri beni içeri atıyor.

Kalçam bir tür mobilyanın kenarına çarpıyor. Oda zifiri karanlık, bu yüzden yere oturmak ve seçeneklerimi düşünmek için boş bir yer bulana kadar etrafta tökezliyorum.

Burası temiz kokuyor. Tertemiz, meclis üyesinin parfümü gibi falan değil. Belki de bu odayı pek kullanmıyordu ve beni tutsak olarak tutmaya niyetliydi. Benimle yatmaya bu kadar kararlı olmasaydı fidyeye düşünülebilirdi.

Karanlık ve odanın dışında hiçbir şey duyamıyorum. İçeride de bir şey yok. Elektronik aletlerden bip sesi ya da ışık gelmiyor, hatta vantilatör bile yok.

Kapı açılıp da beni esir alan kişi bir ışık huzmesiyle ortaya çıktığında aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Işığın düğmesini çevirirken gözlerimi korumak için çenemi eğiyorum. "Neden burada karanlıkta oturuyorsun?"

Gerçekten mi? Sorusu bu mu? Çok aptalca, bu yüzden ona cevap vermiyorum.

Tahminimden daha uzun olan odayı geçti ve biraz zıplayarak yatağa oturdu. Ayrıldığımızdan beri değişmiş, şimdi öncekinden bile daha kötü bir elbise giyiyor. Yaşlansa da yaşlanmamış gibi davranmaya çalışıyor. Bir kadında bu seviyede bir güvensizlikten daha az çekici bir şey olamaz. Bu normal bir "bu elbise beni şişman mı gösteriyor" güvensizliği bile değil. Bu da neden burada, elim kolum bağlı, kafasında kurduğu fanteziler için kullanılmak üzere olduğumu açıklıyor.

Yanındaki yatağa vuruyor. "Gelip benimle oturabilirsin. Daha rahat edebilirsin."

Başımı sallıyorum ve dizlerimin üzerine dirseklerimi koyuyorum. "Ben burada iyiyim."

Suratını asıp kirpiklerini kırptığında, keşke ben de ona katılsaydım da o lanet bakışı suratından silebilseydim diyorum. "Neyin var senin? Beni neden kaçırdın?"

Doğruluk, artık kurnaz olan yüz hatlarından tüm cazibesi silinmiştir. Ah, demek ki en azından iyi bir oyuncu. İlginç. "Bu kolay bir soru... çünkü sen bana aitsin ve Se- lena seni aldı."

"Ben onun hayatına girmeden çok önce onun konsey koltuğunu devralmıştın. Onu güvende tutmak zorunda olduğum için bizi bir araya getiren de sendin."

Kaşlarını çatıyor, huysuz bir ergen gibi çöküyor. "Hatırlatmayın bana. Benim açımdan bir yanlış hesaplama. Geçmişte yardımı hep reddetmişti. Aceleyle evine gideceğini ve adamlarımı gönderip onu kolayca haklayabileceğimi düşündüm. Selena başkalarıyla iyi geçinmesiyle tanınmaz." Bu kadınla nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışarak onu inceliyorum. "Neden peki? Neden şimdi? Neden ailesi tahttan feragat ettiğinde başkanlık için teklifte bulunmadı?"

Margery ayağa kalkıyor ve sanki beni baştan çıkarabilecekmiş gibi kalçalarını sallayarak yaklaşıyor. Muhafızlar ayağa kalkıp beni kaldırıyor, sonra da yatağa sürüklüyorlar. Yuvarlanıp kalkmaya çalışıyorum ama keskin bir ısırık beni durduruyor. Bir doz daha uyuşturucu. Harika. Ben dışarıdayken bana ne yapacak? Hayır. Bunun olmasına izin veremem. Bağlı bileklerimi sallıyorum ve yuvarlanıyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum. Umarım dik durabilirim, belki bir şeyler yapabilirim. Ama tek başarabildiğim ileri geri sallanmak, oda etrafımda dönüyor.

Kucağımda bir ağırlık hissediyorum ve yeniden kapatmayı bile düşünmediğim gözlerimi açtığımda onun bana sarıldığını görüyorum. Neyse ki hâlâ giyinik ama yine de bana temas etmesinden nefret ediyorum.

"Hayır," diyorum, onu yerinden oynatmak için kalçalarımı kaldırmaya çalışıyorum.

Margery tuts, kalçalarıma daha sert bastırıyor. Ağırlığını gömüyor. "Sakin ol güzelim. Önümüzde uzun bir gece var ve çok çabuk yorulmanı istemiyorum."

Boğazımda yine safra birikiyor ve üzerime kusmamak için yüzümü yana . Kesip tükürüyorum ama başka bir şey yapmıyorum. Nefes nefese tekrar uzandığımda, donmuş bir halde başımda dikiliyor, yüzünde bir telaş ifadesi var.

Ters ters baktım. "Ne yani? Hazır bulunuşluğunun beni hasta ettiğini gördüğün için beni istemiyor musun? Nedenini sor. Hadi ama Margery. Neden şu anda tek düşünebildiğimin senin sefil, ölü kalbini oymak olduğunu sor."

Sesi titriyor, içime memnuniyet ateşi düşürüyor. "Neden?"

İlaçlar çoktan etkisini göstermeye başladı ve zihnimin kenarları bulanıklaştı. Bir , her günümü bunun içinde yaşadım.

rüya gibi bir durum. Şimdi olmaz, bana yaptıklarının, içime kazıdıklarının anıları bu kadar tazeyken olmaz. "Bir , yaklaşık sekiz yıl kadar önce, küçük bir alışveriş gezisine çıkmıştın. Ne aldığınızı hatırlıyor musunuz?"

Şaşkınlıkla bakıyor ve yatağa oturmak için kucağımdan kayıyor.

Onun ağırlığı gidince, akıl sağlığımın bir kısmı geri geldi. Ama artık çok geç. Birimiz bu gece burada ölecek.

Cevap vermiyor, ben de cevap vermiş gibi devam ediyorum. "Kafeste korkmuş, sıska, açlıktan ölmek üzere olan on altı yaşında bir çocuk satın aldınız. Yeniden üye oldunuz mu?"

Gözleri kocaman açılır. "Ama... sen . Bana öldüğünü söylediler."

Gözlerine bakıyorum ve şok olmuş yüzüne tükürüyorum. "O gün öldüm. İnan bana. Sen ve arkadaşların sayesinde o çocuğun içindeki her şey artık yok."

SELENA

M Buluşma noktasına yaklaştıkça ellerim titriyor. Onları uyluklarımın altına sokuyorum.

Hala. Eğer ona dokunduysa... Eğer onu incittiyse... "İleride mi?" Emmanuelle soruyor.

Ne dediğine odaklanmaya çalışarak ona bakıyorum. "Evet, ilerideki deponun orada. Arazideki en uzak yer."

Biraz daha ilerliyoruz, ancak konsey muhafızlarından üçü yolun ortasına çıkınca kısa bir süre duruyoruz.

Ön koltukların arasına bakmak için boynumu eğiyorum. "Kahretsin. Geleceğimizi nereden biliyorlardı? Sence telefonumu dinlemiş midir?" Tek şansı yakaladığımız o gün öğle yemeğinde olabilirdi. Ama ben hiçbir şey fark etmedim. Şüpheli bir şey aradığımdan değil.

Yavaşlayıp duruyoruz. Diğer araç da. Sonra korumaların silahları ve Emmanuelle'in arasında tam bir kaos yaşanıyor.

Arabadan dışarı çıkıyorum, biri beni indirerek maaşına zam yapmak isterse diye kenara çekiliyorum. Yaklaştıkça, bu üç gardiyanın balıkçı yakalarına iğne taktıklarını ve birinin kadın olduğunu fark ediyorum. Şimdiye kadar bekçi olarak işe alınan tek bir kadın bile olmadı ve bunu biliyorum çünkü işe alımları ben yapıyorum.

"Affedersiniz," diye sesleniyorum aracın güvenli koltuğunun arkasından. "Kimsiniz siz?"

Derinden gelen erkeksi bir kahkaha duyuyorum ve hemen anlıyorum. Kai.

Kar maskesini kafasına geçiriyor ve garip açılarla yukarı doğru çıkan üst kısmını ovuşturuyor. "Bir yolunu bulursunuz diye umuyordum. Bunca zamandır buradayız."

Arabanın etrafından dolanıp ona doğru yürüdüm ve ellerimi acıtacak kadar sert bir tokat attım,

Yanındaki, hâlâ maske takan kişi beni ondan uzaklaştırmak için kollarımdan tutuyor. Elinden kurtulup ona ters ters bakıyorum. "Onu öylece almasına izin mi verdin? Hepsini öldürebilirdin. Seninle olmayan herhangi biri. Ve şu anda Tanrı bilir ona ne yapıyor olmazdı..." Sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken sözümü kesiyorum.

Adam beni bırakıyor, başka bir kol beni sarıyor ve yüzüm sert bir göğse gömülüyor. Kai ben kendime gelene kadar birkaç saniye beni sıkıca tutuyor ve sonra bırakıyor. "Onu almasına izin vermek zorundaydık. Operasyon üssünü bulmamız gerekiyordu. Özellikle de sunucularını tuttuğu yeri."

"Ne sunucusu? Sen neden ?"

Üçüncü kişi, sanırım Andrea, maskesini çıkarıyor ve nasıl oluyorsa her zamanki gibi mükemmel görünüyor. Bir adım öne çıkıp soruma cevap veriyor. "Bir Capri ailesini ortadan kaldırmak için çalışıyoruz. Adrian Valentina'yla tanıştığından beri. Capri ailesinin varislerinden biri Sal onun nişanlısıydı. Şu anda çoktan öldü."

Kai biraz kıs kıs gülüyor ve hepimiz bakışlarımızı ona çeviriyoruz. "Ne oldu? O pislik herif bunu hak etti. Şimdi Capri operasyonlarının bu ele alıyoruz. Artık bütün bir satın almak isteyebilecek kişilere yasadışı porno ve görüntüler gönderiyorlar."

Mide bulantım artıyor ve kendimi sabitlemek için kolunu tutuyorum. Şu anda onun yanında. "Oraya girmeli ve onu çıkarmalıyız. Orada gereğinden fazla kalmasını istemiyorum."

Kai başını sallar ve kar maskesini geri takar. Diğerleri de öyle. "Sizi sinsice dolaşırken yakalamışız gibi içeri sokacağız. Bir boşluk bulduğumuzda diğer muhafızları öldürmek için harekete geçeceğiz. Ben sunucuları yok ederken siz de Michail'e ulaşın."

Mantıklı bir plan gibi görünüyor. Bunun yanlış gidebileceği pek çok yol var. Ama yedeğimiz var. Bu hiç yoktan iyidir. Başımı sallıyorum.

ellerimi arkama koydum ve çekti. Hızlıca ama ellerimi kolayca çıkarabileceğim kadar boşluk bırakıyor. "Özellikle sana karşı ekstra şirret olacağım," diyorum.

Diğer herkes planın üzerinden bağlanırken bu onu kıkırdatıyor. Silah zoruyla bizi sıraya dizip depoya götürdüler. Burası eskiden konseyin toplantı yeri idi. Artık çoğu zaman etkinlik merkezinde buluşuyoruz çünkü toplantılarımızın çoğu etkinlikler sırasında gerçekleştiği için daha kolay oluyor.

Kai bizi odanın ortasından dolaştırarak en arkadaki, benim sandalyeme denk gelen yatak odasına götürüyor. Lanet olası kaltak.

Durduğumuzda, Kai hızla kapının dışındaki bir muhafızla konuşuyor. Muhafız odanın içinde kayboluyor ve bir saniye içinde Margery yüzünde hınzır bir sırıtışla dışarı çıkıyor. "Ne olsa bize katılmaya geldin."

Ellerimi boğazına dolamak istiyorum ama Michail hâlâ içeride, kim bilir ne bunu riske atamam. "Nerede o?"

"Birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra dinleniyorum."

Değişmiş ama Michail'in merhametine kalmış gibi görünmüyor. Güven bana. İz bırakıyor. "Yalan söylüyorsun. Seni ayıkken istediği kadar uyuşturulmuşken de istemiyor."

Kai etrafımızda dolaşıyor ve ben göz ucuyla ona bakıyorum. Benim bile anladığım ince bir baş sallama hareketi yapıyor. *Onu kontrol etmek için odaya girerken dikkatini dağıtmak için.*

"Peki, bu onunla mı ilgili, yoksa benimle mi, yoksa en başından beri benim işimi mi istiyordun? Neden diğer adaylar gibi sen de aday olmadın?"

Gülümsemesi kayboldu ve gözleri alev parladı. "Herkes senin aslında kaçmadığını biliyordu. Sen anne ve babanın mükemmel çocuğuydun. Tahttan tahta geçmen isteniyordu. Kimse sana karşı aday."

Bir silah sesi beni sıçrattı. Gözleri arkamdaki kapıya doğru uçuyor ve sonra her şey çok hızlı bir şekilde birbirine karışıyor, hızlı ileri sarılmış bir film gibi.

Kai kolunu Michail'e dolayarak odadan çıkar. Andrea ve dışarıdan gelen diğer adam muhafızları haklamak için etraflarında dönerler. Diğer birkaç muhafız da arkadaşlarına arkadan yaklaşır, ta ki ayakta kalanlar sadece iğneli olanlar olana kadar.

gömlükleri. Saçma bir şekilde, hepsini sayma ihtiyacı hissediyorum. Toplamda beş, yani bu maskelerden birini takan kişi meşhur Adrian Doubeck'in ta kendisi. Michail için de onun gibi biri mi geldi?

Odanın bizim tarafındaki iğneli muhafızlar ayrılıp bize katılıyor. Kai sesini yükseltene kadar diğerleri şaşkın şaşkın etrafa bakıyor. "Şu duvara dizilip vurulmak istemiyorsanız hemen buradan çıksanız iyi edersiniz."

Fazladan muhafızlar kaçıyor, bize en yakın olanlar hariç.

Cevap vermiyor ve ben de dönüp yakınımnda toplanan diğer muhafızlara bakıyorum. Michail'in ekibinin her üyesini ortaya çıkarmak için maskelerini çıkarmışlardı. Adrian bile kendini boş bir konsey sandalyesine atmış, tahtında oturan bir kral gibi görünüyor.

Kadına baktım. Arkadaşım olduğunu sandığım birine. Hiçbir zaman iyi bir insan olmamıştı ama aklımdan geçenleri yapabileceğini düşünmemiştim. Kai'nin bana anlattıklarını.

Hayır. Nasıl kaçırmış olabilirim?

Bizim dönmemizi bekleyen muhafızlardan biri, elinde namlusu önce tutulmuş bir silahla grubun arasından sakince yürüyor. Michail'e ulaştığında maskesini tek eliyle çıkarıyor ve Michail'in parmaklarını silahın kabzasına doluyor. Bir an için bir şeyler paylaşıyorlar ve ben geri çekilip diğer muhafızlarla aynı hizaya geliyorum. Bu onun kendisi için yapması gereken bir şey.

"Beni öylece vuramazsın-"

Michail silahı ateşleyince sözleri kesiliyor. Yere yığılıyor, ince gövdesi yere düşene kadar kendi üzerine katlanıyor. Sanırım ona söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

O umurumda bile değil. Tek umursadığım o. Ama her zamanki maskesiyle sakın ve derli toplu görünüyor.

Adrian hepimizi kontrol ediyor. "Bununla bir sorunu olan var mı?"

Tabii ki kimse tek kelime etmiyor. Michail'in yanına koşuyorum ve ortasına sarılıyorum. "İyi misin? Yaralandın mı? Sana bir şey yaptı mı?"

Kolları beni aynı sertlikte sarıyor ve ben onu sıkıyorum.

Kai, bilgisayarların sıralandığı odanın diğer ucundan bağılıyor. "Ben . Siz buradan çıkın. Çok uzun sürmez."

Etrafımdaki insanlara bakıyorum. Michail'in ailesi. Onu kurtardılar, bizi kurtardılar. Emmanuelle ve adamları çoktan ortadan kayboldu ve ben ona teşekkür bile edemedim.

Dikkatimi Adrian'a veriyorum. "Teşekkür ."

Başını eğip beni inceliyor ve bakışlarının ağırlığının altında beni eksik bulduğu hissine kapılıyorum. "Seni kurtardık çünkü sen Kai'nin kız kardeşisin ve o istedi. Hikayenin sonu. Ayrıca Andrea konseyinize katılacak."

Bu bir soru değil, bir emir. Ona kendi hayatımı ve Michail'in hayatını borçlu olduğum için, bu sefer itiraz etmiyorum. "Buraya nasıl girdiniz?"

Andrea'nın kardeşi Alexei olduğunu tahmin ettiğim bir adam, zeminin ortasındaki sayvan koltuklardan birine oturmuş, denemek için kıpırdanıyor. "Bu çok rahatsız. Sorunuza cevap vermek gerekirse, Emmanuelle bunu kolayca ayarladı. Görünüşe göre her yerde bağlantıları var."

Sanırım ona düşündüğümden daha fazla . Ama neden nişan hilesi? Zihnim Andrea'ya geri dönüyor. Belki de onu kışkırtmak ve planladığı şeyi aynı anda yapmak istiyordu. O ve ben birini kışkırtacak bir şey yapmadık.

Adrian kapıya doğru yöneldi. "Hadi gidelim." Bir adım atar, durur ve geri döner. "Şu yerdeki sürtüğü yakala. Onu lanet olası arkadaşlarına geri göndermek istiyorum."

Adrian'ı dışarı kadar takip ediyoruz. Her yer terk edilmiş ve bir parçam Margery'nin getirdiği lekeyi temizlemek için binayı yerle bir etmek istiyor.

Adrian ve ekibi siyah bir SUV'a binip Kai, ben ve Michail'i diğer araçta bıraktılar.

Arabada oturmuş, sessizce değerlendiriyorduk.

Michail sesini alçaltarak konuşmayı kesiyor. "Sanırım geri aldın."

Ona bakıyorum, ne söylemediğini anlamaya çalışıyorum. Birden kafama dank etti. Hayır. Lanet olası hayır. Bunu yapmasına izin vermeyi reddediyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, yüzünü tutuyorum ve benimle buluşması için onu aşağı çekiyorum. "Şu anda bensiz daha iyi olduğunu söylemeye sakın cüret etme, çünkü taşaklarına dizimi geçiririm."

Kai yakınlarda bir yere kayıyor ve ben hâlâ Michail'in yüzünü tutarken ona bir bakış atıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

O da hemen gözlerini kısar. "Bu daha sonra konuşacağız. Şimdilik ikinizi biraz yalnız bırakayım, böylece beni hayatım boyunca yaralayacak bir şeye tanık olmak zorunda kalmayayım."

Michail'in yüzünü ellerimin arasında tutuyorum ve evime giderken alnımı onunkine bastırıyorum. Kai geri döneceğini söyleyerek hemen ayrılıyor ve ben de Michail'i kaldırıp içeri girmesine yardım ediyorum. Fiziksel olarak iyi görünüyor, ama ona verdiği ilaçlar ayaklarının üzerinde duramamasına neden oluyor.

Ön kapı kapandığında tekrar Michail'e odaklanıyorum. "Şu anda şaka yapmıyorum."

"Benim için geldiler," diye fısıldıyor. Dizleri tutmayıp sert zemine çarptığında, ben de onunla birlikte yere düşüyorum.

Ona daha sıkı sarılıyorum ve başımı sallıyorum. "Artık bir önemi yok. Keşke bilseydim. Neden bana söylemedin?"

Gözlerimin içine , orada ondan başka bir şey yok. Maske yok. Rol yok. Vücudumun her santimetresinde hissedebildiğim saf ve ışıltılı bir bağ. "Travmam hakkında konuşabileceğim bir şey değil. Beni iyileştirmek de senin işin değil. Bu noktaya kadar yapabileceğim tüm iyileşmeyi yaptım. Gerisi zaman alır. Ve pedofillerin beyinlerine bir sürü kurşun sıkmak." Ben onun her şeyini, karanlığını ve aydınlığını bilmek istesem de, o kesinlikle haklı. Yaşadığı travma kimseyle paylaşmak zorunda olduğu bir şey değil ve buna saygı duyuyorum. "Bilseydim o gün öğle yemeğinde onu kafasından vururdum. Nasıl olur da orada öylece oturur ve bunun seni etkilemediğini düşünürsün? Bugün bile mi?"

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Yaptığım işte çok iyiyim."

Gülümseme sırası bende ve elbisenin üzerine tırmanıp iç çamaşırım ve topuklu ayakkabılarımdan başka bir şey giymeden ona sarılıyorum. "Peki sen ne ?"

Dudaklarını boynumda gezdiriyor ve omzumu hafifçe ısıyor. "Görünüşe göre bebek bakıcılığı."

Kıkırdıyorum, kollarımı başına doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Boynumun diğer tarafına geçiyor, öpücükler bırakıyor ve ısıklar bırakıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor tenime. "Çok fazla."

Ses tonunda beni dışarıda bırakan bir çığlık var. Sanki ikimiz de tam olarak ne anlama geldiklerini bildiğimiz halde bu kelimeleri söylemek bile çok fazlaymış gibi. Tabii ki kendini savunmasız, korunmasız hissedecekti. Margery kendini saklamak, korumak için kullandığı her şeyi elinden aldı, benden bile.

Ama isterse geri verebilirim. Eğer ihtiyacı varsa. Ona sağlıklı ve bütün olarak sahip olacağım anlamına geliyorsa maskelerle başa çıkabilirim.

Başımı geriye atarak ona mümkün tüm erişimi sağlamaya çalışıyorum. Dişleri tenimi sıyrıp geçiyor ve her yerime beyaz bir ışık saçıyor. "Ben de senden nefret ediyorum." Dudaklarının tenimdeki hissine yenik düşerken daha çok nefes alıyorum.

Beni kucağından indiriyor ve smokininin parçalarını teker teker çıkarıyor. Seksi değil ama metodik.

Ona o takımı giydirdiğini hatırlıyorum. Onu kendi zevki için giydirmişti.

Ayakkabılarına, çoraplarına saldırıyorum, parke zeminde çırılçıplak kalana kadar pantolonunu tekmelemesine yardım ediyorum. Bukleleri asi bir şekilde yüzünün etrafına düşüyor ve ben onları nazikçe başının tepesinden geriye itiyorum.

"Sen benimsin."

Başını sallıyor. "Ve sen de benimsin."

İç çamaşırımı ve sütyenimi çıkaracak kadar titriyorum, sonra tekrar kucağına tırmanıyorum. Sıcak teni benimkiyle buluştuğunda, ağzına karşı iç geçiriyorum. "Kardeşim bunun bedelini sana ödetecek."

"Şimdilik kardeşin hakkında konuşmayalım. Senin içinde olmam gerek." Beni yeniden düzenlemek için kalçalarımı kaldırıyor, böylece entrance'ımı dürtüyor. Henüz çok ıslak değilim ve beni yavaşça üzerine indirirken bir an için gerginlik neredeyse acı veriyor. Ama endişelenmeme gerek yok. Klitorisimi okşuyor ve ben nefes nefese kalana ve onun uzunluğu boyunca daha kolay kayana kadar beni belimden tutuyor.

"Sen benimsin," diye tekrarlıyor. Bu sefer kulağa daha karanlık, daha derin geliyor. Sanki tek başına kelimelerden daha fazlasıymış gibi.

Bir şey söyleyemeyecek kadar nefessizim, bu yüzden sadece başımı sallıyorum, kaldıraç olarak omuzlarını kavırıyorum. Bu pozisyonda içimi o kadar dolduruyor ki, doğru düzgün düşünemiyorum bile. Geçici olarak öne doğru sallanıyorum, test ediyorum

hissi. Kalçalarımı biraz geriye kaydırduğımda, aç ıçimde çılğın bir sürtünmeye neden oluyor, beni aydınlatıyor, sinirlerimi ateşe veriyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Bir eliyle klitorisimi çalıştırmaya devam ediyor, ben diğeriyle hareket ederken beni sabit tutuyor. Zirveye tırmanmam ve kendimi tepeden aşağı atmam sadece birkaç dakika sürüyor. O da benimle birlikte geliyor, ağzı boynumda, dişleri derimde, orgazmımı o kadar derin bir zevk ve acı ikileminde uzatıyor ki, beni bütününüle yutmakla tehdit ediyor.

Hareket etmeyi bıraktığımızda, nefes alışlarımız birbirine karıştığında, alnımı onunkine bastırıyorum. "Sen benimsin," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor, göz kapakları ağırlaşmış, şüphesiz hâlâ o kaltak ona ne verdiyse onunla savaşıyor.

Yalpalayarak ayağa kalkıyorum ve onu da yanıma çekiyorum. Birlikte hızlıca duş alıyoruz, yatağa giriyoruz ve ben kendimi onun yanına yaslıyorum.

Kolunu doluyor, eli kıcımda iddialı bir tutuşla.

Karanlık ve sessiz odada birbirimizin nefes alışını dinleyerek öylece kalıyoruz. "gereken çok şey olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor o kadar uzun süre sonra ki uyuduğunu sandım.

"Evet."

Hâlâ orada olduğumu test edercesine elini çıplak belimde gezdiriyor. "Seni seviyorum, Selen. Asansörde benimle ilk kez tartışmadığın andan beri seviyorum. O maskenin içine öyle güzel girdin ki ve ondan sonraki her seferinde. İnanılmazsın."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ben de seni seviyorum. Ama aramızda maske ya da rol olsun istemiyorum. Ben sadece ikimizi istiyorum, ama ihtiyacın olan buysa, ben senin için buradayım. Her şekilde. Olmama izin vereceğin her şekilde."

Başımın üstünü öpüyor ve bu yeterli oluyor. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu itiraf etmenin benim için ne kadar zor olduğunu hiç şüphem yok.

Gözlerimi kapatıp ona sokuluyorum ve limon otunun rahatlatıcı kokusunun beni uykuya götürmesine izin veriyorum.

EPILOG

Selena
İki ay sonra.

The Doubeck Penthouse

Itüm hayatımı değiştiren küçük bir plastik parçasına bakıyorum. Yavaşça, tezgahın üzerindeki diğer altı aynı plastik parçasının yanına yerleştiriyorum.

Chicago'daki olaylardan sonra tekrar konseydeki yerimi aldım, ancak bu kez toplumuma bir şekilde sızmış olan çürümenin kökünü kazımaya kararlıydım.

Bizler iyi insanlar değiliz. Nazik insanlar değiliz. Ama insan alıp satmayız. Bölgede buna izin vermem.

Ve bunun değerli bir mücadele olduğunu bilsem de, küçük bir parçam en azından denemezsem Michail'i kaybedeceğimi biliyordu. şimdi zamanımızı benim evimle çatı katı arasında bölüşüyoruz. Birinin patronunun helikopteri olması iyi bir şey.

Hamilelik testlerine bakmak kararımı daha da kolaylaştırıyor. Çocukların korunmaya ihtiyacı var. Bizim dünyamızda çoğu zaman korunmuyorlar.

Elimi hala dümdüz olan karnımda gezdiriyorum ve her şeyden sonra arkadaşım olan Andrea'ya mesaj atıyorum. Cevap vermiyor ama bir süre sonra kapım çalınıyor.

Ama kapı . Ben içeri girdi.

Beni banyoda bulduğunda testleri gördü, sonra bana baktı, sonra tekrar testlere baktı. "Onların üzerine işedin ve

Dişlerini fırçaladığın yere mi koyuyorsun?"

Öfkelendim, yanına koştum ve onu daha yakına sürükledim.

Kolunu tuttuğum yerden çekti. "Umarım ellerini yıkamışsındır."

"Çenenin kapatıp şunlara bakar mısın?"

"Hepsi hamile diyor."

Aynı anda hem haklı hem de haksız olmasını umarak bakıyorum.

"Emin misin?"

Dokunmadan birini işaret ediyor, ipeksi saçları omzunun üzerinden kayıyor. "Evet. Bak... P-R-E-G-N-A-N-T. Kırmızı çizgili olanlar gibi değil. Açıkça . Altı, hayır yedi kez. Bence bu oldukça kesin."

Karnım dönüyor ve tuvalete koşuyorum. Bu birkaç haftadır oluyordu ama bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum. On altı yaşımdan beri doğum kontrol hapı kullanıyorum. Hiç seks yapmamış olmama rağmen, annem erken hamile kalıp konseyi devralma şansımı mahvedeceğimden korkuyordu. Ben de altı yaşımdan beri doğum kontrol hapı kullanıyorum... Korunmak için gülünç derecede güzel bir adamla bir otele kapatıldığım birkaç haftayı saymazsak.

Eminim bu durum hiç aklına gelmemiştir. Büyükanne olunca ne hissedecek merak ediyorum.

Andrea saçlarımı topluyor ve ben banyoda işimi bitirene kadar tutuyor. Onun gözetiminde ellerimi yıkadıktan sonra bana bir bardak su uzatıyor.

"İyi misin?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, boğazım kuruyor. "Evet. Sanırım öyle. Belki de. Hayır."

Homurdanıyor. "Bu konuyu açıklığa kavuşturalım o zaman. Gidip Michail'i getirmemi ister misin?"

Kahretsin. Sanırım ona söylemeliyim. Bu konuda ne diyeceğinden ya da ne düşüneceğinden emin değilim. Bunu hiç konuşmadık. Konusunu bile açmadık.

Bir kez başımı salladım. En iyisi bu işi bitirmek. Eğer yapmazsam, pişman olacağım. Andrea gitmeye hazırlanıyor ve ben mücevher tabağında bir şey görüyorum. Çabucak alıp ana süite kadar peşinden koşuyorum ve avucuna sıkıştırıyorum.

Emmanuelle'in bana verdiği nişan yüzüğüne bakıyor. "Oh, yani, eğer Michail beni öldürmezse, elbette, evlenirim

sen."

Ses tonuna kattığı sahte mizahın, insanların cevaplamak istemediği zor soruları sormasını engellemek için kullandığı bir yöntem olduğunu bilerek gözlerine bakıyorum. "Sanırım bu sana ait. Bana hiç ait olmadı."

Birkaç saniye bakıyor, sonra siyah pantolonunun cebine sokuyor. "Onun hakkında her şeyi bilmiyorsun. Zaten asla birlikte olamayız. Ayrıca, ondan nefret ediyorum."

Bana pek öyle gelmedi ama yorum yapmama fırsat vermeden Michail'i bulmak için uzaklaştı.

Ellerimi yeşil kalem eteğime sürterek banyoya geri dönüyorum. Neredeyse koşarak içeri giriyor, yüzü endişeyle kaplı. "Ne oldu? İyi misin? Neyin var?"

Boğazımı temizliyorum ve dikkatle tezgâha bakıyorum.

Omuzlarını geriye atıyor ve testleri incelerken yüzü dikkatle boşluğa dönüyor. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Ondan bir tepki bekliyorum ama bana hiçbir şey söylemiyor. "Korkmuş olabilirim. Anne olmak için çok gencim."

"Valentina senden daha genç ve şimdiden küçük yumrularını görebiliyorsun."

Valentina'nın bir suç imparatorluğunu yönetmek için eğitilmediğini söylemek dilimin ucunda ama . Bu eski ben. Her şeyi kendisi için yapan kişi. Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Sanırım bununla bir sorunum yok."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerime bakıyor. "Tamam ne demek? Sende kalmasını istiyor musun?"

Sözleri beklenmedik bir şekilde beni yaktığı için geri çekiliyorum ama beni bırakmıyor. "Ne demek istiyorsun? İsteyeceğimi düşündün..."

Gözlerine parlak bir şey girer. "Bilmiyordum ve bu senin kararın. Bu her zaman senin seçimin, ama yalan söyleyip kalbimi kırmayacağını söyleyemem."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Başparmağıyla onları siliyor. "Yani heyecanlı mısın?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve sonra başını benimkine bastırıyor. "Elbette . Ba- bies harika ve çok güzel kokuyorlar."

İfadesinin saçmalığına gülüyorum ama reddedemiyorum. "O zaman sanırım bir bebeğimiz olacak."

Gülüyor ve beni kollarının arasına alıyor. Boynuna tutunuyorum, eteğim bacaklarımla onu kavramamı engelliyor.

Onu öpüyorum, talepkar ve sert. İniltisi kapının çalınmasıyla kesildi.

Kai'yi kapıda dikilmiş, bize ters ters bakarken buluyoruz. Gözleri tezgahın üzerindeki testlere kayıyor ama sadece "Komuta merkezi, hemen, ikiniz de. Bir sorunumuz var."

Onu komuta merkezine kadar takip ediyoruz. Masa dolu, bu yüzden odanın içinde bangır bangır bağırان televizyonu izlemek için el ele tutuşarak kenarda duruyoruz.

"FBI Ajanı Manny Molina bugün birden fazla suçlama şüphesiyle tutuklandı... Kimliğini açıklamıyorlar..."

Adrian televizyonu kapatır ve önündeki masaya bakar. Ses tonu dikkatle nötr. Fazla sakin. "Emmanuelle'in FBI'dan olduğunu kim bilebilirdi?"

Kai, Andrea ve Alexei öne çıkar. Onlara el sallar, çenesi gergindir. "Kendimi kaybetmeden açıklayın."

Her zamanki gibi, Kai liderliği ele alıyor. "FBI'dan olabilir ama bizim tarafımıza geçtiğine inanıyorum. Sal'in ailesini, Capri'leri de avlıyorlardı. Bu yüzden gizli ajan olarak görevlendirildi. Bir olaya karıştı..." Dikkatle Andrea'ya bakar, sonra tekrar Adrian'a döner. "...ki o buna katılmıyordu. Artık bizim tarafımızda." Valentina uzanıp Adrian'ın omuzlarının üstünü okşuyor, hiçbir şey söylemiyor ama onu dans ettiği uçurumdan gözle görülür bir şekilde . "Bizimle oynamadığını nereden biliyorsun?"

Ağzımı kapattım. Adamda gördüğüm her şey bana onun samimi olduğunu söylüyordu.

Adrian yumruğunu masaya vuruyor ve sonra aniden ayağa kalkarak hepimizi geriye doğru gönderiyor. "Tüm bunlar hakkında bir rapor istiyorum. Derhal. Bir sonraki adımın zamanı geldi."

Valentinayı gelin gibi kollarına alıp odadan çıkıyor ve bizi şaşkın bir sessizlik içinde bırakıyor.

Kai boş sandalyeye çöktü ve dizüstü bilgisayarını önüne çekti. Sorulara daha fazla dayanamıyorum. "Bir sonraki adım ne?"

"Şimdi, Capri ailesini sonsuza dek yok etmek için FBI'ı bir keman gibi oynatıyoruz."

[Daha fazla kitabımıza buradan göz atın.](#)

YAZARLAR HAKKINDA

J.L. Beck, çağdaş ve karanlık aşk romanları yazan *USA Today* ve uluslararası çok satan bir yazardır. Aynı zamanda Beck & Hallman yazar ikilisinin bir yarısıdır.

ÜCRETSİZ yanı sıra satış ve güncellemeleri almak için **Bültenine** kaydolun.

Bizimle etkileşime geçmek, **Özel Eşantiyonlar** ve tanıtımlar için **Facebook Okuyucu Grubuna** katılın.

İmzalı kitapçıklar ve özel hediyeler sipariş etmek için **web sitesine** göz atın.

Monica Corwin, New York Times ve USA Today Çok Satanlar listelerinde yer alan bir yazardır. Tercihleri ne olursa olsun romantizmi herkes için erişilebilir kılmaya çalışan açık sözlü bir yazardır. Bir Kuzey Ohio'lu olarak Monica, kar sürüklenmelerinden, üç mevsim havadan ve Michigan futbolundan hoşlanmamaktan hoşlanıyor. Monica, Kral Arthur hakkında olması gerekenden daha fazla kitaba sahip.

kesinlikle gerekli. Ayrıca daktilolar... bir sürü daktilo.

Onu [Facebook](#) [Instagram](#) ve [Twitter](#)'da bulabilirsiniz
[Bookbub](#)'da onu takip edin

[Bültenlerhaber bültenine katılabilirsiniz](#) hakkında güncel bilgi almak istiyorsanız

www.moniacorwin.com.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

